

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-53-10/03/JR

Warszawa, dn. 30 grudnia 2011 r.

DECYZJA nr RWA-34/2011

I. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

stwierdza się stosowanie przez przedsiębiorców zrzeczających przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka:

1. Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku;
2. Stowarzyszenie „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku;
3. Teresę Urbańczyk, prowadzącą w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf”;
4. Lecha Żmijewskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mercury”;
5. Krzysztofa Świdarskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 24 marca 2006 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.)
6. Ryszarda Adamkowskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);

7. Grzegorza Włodarskiego – wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
8. Sławomira Dobrowolskiego – wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
9. Marka Redlińskiego – wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Alfa” s.c., Radio Taxi „Delta” s.c. w Płocku i Radio Taxi „Omega” s.c.;

praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka – **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

stwierdza się stosowanie przez przedsiębiorców zrzeszających przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka:

1. Andrzeja Rędzińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Rędziński Taxi Osobowe (do dnia 3 października 2003 r.: Radio Taxi „Mega” w Płocku)
2. Jerzego Kubackiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kubacki Taxi Osobowe (do dnia 23 sierpnia 2004 r.: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Merc-Des” s.c.),

praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka – **i stwierdza zaniechanie jej stosowania:**

- w odniesieniu do Andrzeja Rędzińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Rędziński Taxi Osobowe (do dnia 3 października 2003 r.: Radio Taxi „Mega w Płocku) – **w dniu 3 października 2003 r.**;
- w odniesieniu do Jerzego Kubackiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kubacki Taxi Osobowe (do dnia 23 sierpnia 2004 r.: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Merc-Des” s.c.) – **w dniu 23 sierpnia 2004 r.**

III. Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nie stwierdza się stosowania przez przedsiębiorców zrzeszających przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka:

1. Krzysztofa Wielińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Krzysztof Wieliński Taksówka Osobowa (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.);
2. Andrzeja Wielińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Wieliński Taksówka Osobowa (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: wspólnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.);
3. Michała Marca, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Michał Marzec Taxi Osobowe (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: wspólnika prowadzącego działalność w Płocku gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.);

praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka.

IV. Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. i § 7

rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nie stwierdza się stosowania przez przedsiębiorców zrzeszających przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka:

1. Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku;
2. Stowarzyszenie „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku;
3. Teresę Urbańczyk, prowadzącą w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf”;
4. Lecha Żmijewskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mercury”;
5. Krzysztofa Świderskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 24 marca 2006 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
6. Ryszarda Adamkowskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
7. Grzegorza Włodarskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
8. Sławomira Dobrowolskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
9. Marka Redlińskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Alfa” s.c. w Płocku, Radio Taxi „Delta” s.c. w Płocku i Radio Taxi „Omega” s.c.;
10. Jerzego Kubackiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kubacki Taxi Osobowe (do dnia 23 sierpnia 2004 r.: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Merc-Des” s.c.);
11. Andrzeja Rędzińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Rędziński Taxi Osobowe (do dnia 3 października 2003 r.: Radio Taxi „Mega” w Płocku);

12. Krzysztofa Wielińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Krzysztof Wieliński Taksówka Osobowa (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.);
13. Andrzeja Wielińskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Wieliński Taksówka Osobowa (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.);
14. Michała Marca, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Michał Marzec Taxi Osobowe (do dnia 24 kwietnia 2004 r.: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.),

praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez zlikwidowanie możliwości stosowania rabatów w umowach przewozu osób taksówką.

V. Na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

za naruszenie zakazu określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na poszczególnych przedsiębiorców następujące **kary pieniężne**:

1. na Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku – karę pieniężną w wysokości **3 511 zł (słownie: trzy tysiące pięćset jedenaście złotych)**, płatną do budżetu państwa;
2. na Stowarzyszenie „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku – karę pieniężną w wysokości **3 582 zł (słownie: trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa złote)**, płatną do budżetu państwa;
3. na Teresę Urbańczyk, prowadzącą w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf” – karę pieniężną w wysokości **2 130 zł (słownie: dwa tysiące sto trzydzieści złotych)**, płatną do budżetu państwa;

4. na Lecha Żmijewskiego, prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mercury” – karę pieniężną w wysokości **2 868 zł (słownie: dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt osiem złotych)**, płatną do budżetu państwa;
5. na Krzysztofa Świderskiego – współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 24 marca 2006 r. ponadto: współnika prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.) – karę pieniężną w wysokości **333 zł (słownie: trzysta trzydzieści trzy złote)**, płatną do budżetu państwa;
6. na Ryszarda Adamkowskiego – współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. w Płocku (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c. w Płocku) – karę pieniężną w wysokości **756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych)**, płatną do budżetu państwa;
7. na Grzegorza Włodarskiego – współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. w Płocku (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c. w Płocku) – karę pieniężną w wysokości **756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych)**, płatną do budżetu państwa;
8. na Sławomira Dobrowolskiego – współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. w Płocku (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c. w Płocku) – karę pieniężną w wysokości **756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych)**, płatną do budżetu państwa;
9. na Marka Redlińskiego – współnika prowadzącego działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Alfa” s.c. w Płocku, Radio Taxi „Delta” s.c. w Płocku i Radio Taxi „Omega” s.c. w Płocku – karę pieniężną w wysokości **2 409 zł (słownie: dwa tysiące czterysta dziewięć złotych)**, płatną do budżetu państwa.

UZASADNIENIE

W dniach 26 i 27 sierpnia 2003 r. w płockim wydaniu lokalnym Gazety Wyborczej ukazały się artykuły prasowe pt. „Bunt taxi”, „Drożej czy lepiej” oraz „Jazda będzie droższa”, z których wynikało, że w dniu 25 sierpnia 2003 r. odbyło się spotkanie taksówkarzy działających na terenie miasta Płock, na którym ustalono ceny minimalne na oferowane przez nich usługi, w wysokości: opłata startowa – 3,50 zł, I taryfa – 1 zł za kilometr, II taryfa – 1,50 zł, III taryfa – 2 zł, IV taryfa – 3 zł, opłata za godzinę postoju – 20 zł. Z powyższych artykułów prasowych wynikało, że zebranie zostało zorganizowane przez Zrzeszenie Transportu Prywatnego, związek zawodowy taksówkarzy oraz samych kierowców, jak również, że wzięło w nim udział co najmniej 200 taksówkarzy. Z artykułów wynikało

ponadto, że począwszy od dnia 26 sierpnia 2003 r. taksówkarze zaczęli składać w Obwodowym Urzędzie Miar w Płocku wnioski o przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu.

O zaistniałych wydarzeniach Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegaturę w Warszawie poinformował pismem z dnia 28 sierpnia 2003 r. Miejski Rzecznik Konsumentów w Płocku, który zwrócił się o podjęcie działań w przedmiotowej sprawie.

Rzecznik przekazał również m.in. wykaz osób posiadających licencję i zezwolenia na prowadzenie usług przewozów taksówkowych, spis korporacji taksówkowych działających na terenie miasta Płocka oraz uchwałę Rady Miasta Płocka, dotyczącą cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób i ładunków taksówkami na terenie miasta Płocka.

Pismem z dnia 19 września 2003 r. Miejski Rzecznik Konsumentów przekazał dodatkowe informacje dotyczące korporacji taksówkowych w Płocku, w tym dane personalne osób je prowadzących.

Mając na uwadze powyższe informacje i dokumenty Prezes UOKiK uznał, że istnieją podstawy do wszczęcia z urzędu postępowania antymonopolowego.

Wobec powyższego, postanowieniem z dnia 19 września 2003 r. wszczęte zostało postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem zawarcia przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania przewozów taksówkowych, działających na terenie miasta Płocka, tj.:

1. Krzysztofa Grzybowskiego i Marka Redlińskiego – współników Radio Taxi „Alfa” s.c. w Płocku, Radio Taxi „Delta” s.c. w Płocku oraz Radio Taxi „Omega” s.c. w Płocku;
2. Sławomira Szaguna i Krzysztofa Krakowskiego – współników Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c. w Płocku;
3. Teresę Urbańczyk, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf” w Płocku;
4. Stowarzyszenie „Euro-Taxi” w Płocku;
5. Jerzego Kubackiego i Andrzeja Woźniaka – współników Radio Taxi „Merc-Des” s.c. w Płocku;
6. Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca – współników Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c. w Płocku;
7. Lecha Żmijewskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mercury” w Płocku;
8. Andrzeja Rędzińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mega” w Płocku;
9. Stowarzyszenie Radio Taxi „Mono” w Płocku;
10. Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. o.o. w Płocku;
11. Kazimierza Lewandowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Roma” w Płocku;
12. Ryszarda Adamkowskiego, Ryszarda Borowskiego, Krzysztofa Świdarskiego, Grzegorza Włodarskiego, Sławomira Dobrowolskiego oraz Wiesława Patryna – współników Radio Taxi „Duo” s.c. w Płocku oraz Radio Taxi „Super Express” s.c. w Płocku,

zakazanego prawem porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług osobowych przewozów taksówkowych, obejmującym obszar miasta Płocka, polegającego na ustalaniu cen minimalnych za przewozy taksówką osobową i zlikwidowaniu możliwości

stosowania rabatów w umowach przewozów w umowach przewozów taksówką osobową, co może stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.).

Postanowieniem z dnia 19 września 2003 r. Prezes UOKiK zaliczył w poczet materiału dowodowego w niniejszej sprawie następujące dokumenty:

- 1) pismo Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku z dnia 28 sierpnia 2003 r. wraz z załącznikami:
 - wykazem osób prowadzących działalność gospodarczą zarobkowego przewozu osób taksówkami osobowymi na podstawie zezwolenia na terenie Płocka;
 - wykazem osób prowadzących działalność gospodarczą zarobkowego przewozu osób taksówkami osobowymi na podstawie licencji na terenie miasta Płocka;
 - wykazem korporacji taksówkowych w Płocku;
 - pismem przewodnim Urzędu Miasta Płocka z dnia 28 sierpnia 2003 r.;
 - wydrukiem artykułu zamieszczonego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 11 lipca 2003 r. pt. „Rozmowa z szefem płockiego związku zawodowego taksówkarzy”;
 - kserokopią artykułu zamieszczonego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 26 sierpnia 2003 r. pt. „Bunt taxi”;
 - kserokopią artykułu zamieszczonego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 26 sierpnia 2003 r. pt. „Drożej czy lepiej”;
 - kserokopią artykułu zamieszczonego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 27 sierpnia 2003 r. pt. „Jazda będzie droższa”;
 - wydrukami z forum internetowego portalu Gazeta.pl (15 stron);
 - *Uchwałą nr 1122/LV/02 Rady Miasta Płocka z dnia 23 sierpnia 2002 r. w sprawie ustalenia granic stref cen (stawek taryfowych) oraz cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób i ładunków taksówkami na terenie miasta Płocka;*
- 2) pismo Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku z dnia 19 września 2003 r. zawierające wykaz osób fizycznych zarejestrowanych w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miasta Płocka, prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania przewozów taksówką osobową, wraz z załącznikami:
 - kopią zaświadczeń o wpisie do działalności gospodarczej ww. osób;
 - pismem przewodnim Urzędu Miasta Płocka z dnia 18 września 2003 r.;
- 3) kserokopię projektu protokołu z zebrania płockich korporacji radio-taxi w sprawie ujednoczenia stawek za wykonane usługi.

W dniu 23 września 2003 r. do stron niniejszego postępowania antymonopolowego zostały przesłane zawiadomienia o jego wszczęciu wraz z postanowieniem. Jednocześnie strony zostały wezwane do ustosunkowania się do postawionych im zarzutów, jak również do przekazania wskazanych informacji i dokumentów, w tym m.in. regulaminów działania prowadzonych przez nich korporacji taksówkowych, wykazów taksówkarzy współpracujących z korporacjami, cenników usług przewozów taksówkowych uwzględniających stosowane rabaty (stosowanych w 2002 r. oraz w 2003 r. – przed dniem 29 sierpnia 2003 r. i po tej dacie), a także szacunkowych kalkulacji stosowanych cen.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie strony zaprzeczyły, jakoby brały udział w porozumieniu ograniczającym

konkurencję. Przedsiębiorcy podnieśli, że żaden z ich upoważnionych przedstawicieli nie brał udziału w zebraniu taksówkarzy w dniu 25 sierpnia 2003 r., o którym mowa w artykułach zamieszczonych w Gazecie Wyborczej. Strony wskazały również, iż współpracujący z prowadzonymi przez nich korporacjami kierowcy są odrębnymi przedsiębiorcami, którzy wysokość opłat za usługę przewozu osób ustalają odrębnie bądź wspólnie, jednakże niezależnie od przedsiębiorców, którym postawiono zarzuty, a którzy świadczą jedynie usługi pośrednictwa radio-taxi.

Na żądanie Prezesa UOKiK przedsiębiorcy przekazali również wskazane w wezwaniu z dnia 23 września 2003 r. informacje i dokumenty.

W toku prowadzonego postępowania antymonopolowego strony przekazywały na żądanie Prezesa UOKiK dodatkowe informacje i dokumenty.

W związku z odmową przedstawienia niektórych informacji niezbędnych dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania antymonopolowego, w dniu 30 grudnia 2004 r. wydane zostały, na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, dwie decyzje w sprawie nałożenia na przedsiębiorców będących jego stronami kar pieniężnych z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 45 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. I tak, decyzją nr RWA-39/2004 nałożono na Jerzego Kubackiego oraz Andrzeja Woźniaka (wspólników Radio Taxi „Merc-Des” s.c. w Płocku) kary pieniężne w wysokości po 18 868 zł na każdego z ww. przedsiębiorców. Natomiast decyzją nr RWA-40/2004 nałożono karę pieniężną w wysokości 9 434 zł na Teresę Urbańczyk, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf” w Płocku.

W trakcie postępowania w charakterze świadków przesłuchano: Tadeusza S., pełniącego funkcję prezesa zarządu Zrzeszenia Transportu Prywatnego (w okresie do jesieni 2004 r.), oraz Kazimierza S. – zastępcę przewodniczącego Ogólnopolskiego Związku Kierowców Taksówek – Oddział w Płocku (w okresie do wiosny 2004 r.).

W toku postępowania Prezes UOKiK dwukrotnie występował do Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z prośbą o przekazanie informacji co do przewzorcowań taksometrów, dokonywanych przez przedsiębiorców świadczących na terenie Płocka usługi przewozu osób taksówką w terminach:

- 1) od dnia 26 sierpnia 2003 r. do dnia 10 września 2003 r.,
- 2) od dnia 8 listopada 2004 r. do dnia 30 listopada 2004 r.,
- 3) od dnia 19 czerwca 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2009 r.

Prezes UOKiK zwracał się również o przekazanie informacji i dokumentów niezbędnych dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania do Przewodniczącego Rady Miasta Płocka, Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej, Urzędu Miasta Płocka – Urzędu Stanu Cywilnego oraz do Urzędu Skarbowego w Płocku.

Na żądanie organu antymonopolowego informacje i wyjaśnienia w sprawie przekazywali ponadto: Zrzeszenie Transportu Prywatnego w Płocku i Ogólnopolski Związek Zawodowy Kierowców Taksówek – Oddział w Płocku.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2007 r. do materiału dowodowego włączono dokumenty uzyskane w toku innych postępowań prowadzonych przed Prezesem UOKiK, tj.:

- I. w toku postępowania znak: RWA-431-1/06/MZ:

- 1) potwierdzenie wpływu do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Płocku z dnia 25 kwietnia 2006 r. dokumentów dotyczących zbycia udziałów w spółce Radio Taxi „Merc-Des” s.c.;
 - 2) oświadczenie Jerzego Kubackiego z dnia 23 maja 2006 r.;
 - 3) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 sierpnia 2004 r. Marka C. jak współnika Radio Taxi „Merc-Des” s.c. w Płocku;
 - 4) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 25 sierpnia 2004 r. Piotra K. jak współnika Radio Taxi „Merc-Des” s.c. w Płocku;
 - 5) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 9 maja 2006 r. oznaczania przedsiębiorcy: Kubacki Jerzy Taxi Osobowe;
 - 6) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 9 maja 2006 r. oznaczania przedsiębiorcy: Woźniak Andrzej Taxi Osobowe;
- II. w toku postępowania znak: RWA-430-4/04/SS – pismo adw. Piotra S. (wpływ do UOKiK w dniu 18 sierpnia 2004 r.) wraz z załącznikami:
- pismem Pani Teresy Urbańczyk z dnia 12 sierpnia 2004 r.;
 - listą kierowców współpracujących z korporacją Radio Taxi „Elf”.

W trakcie postępowania – w 2009 r. – w płockim wydaniu Gazety Wyborczej ukazały się kolejne artykuły prasowe, dotyczące ustalania cen za usługi przewozów taksówką osobową w Płocku. Artykuły te, zatytułowane: „Żegnaj, tania taksówko” (opublikowany w dniu 18 maja 2009 r.) oraz „Od jutra wolność dla taxi” (opublikowany w dniu 18 czerwca 2009 r.), dotyczyły zapowiedzianego przez Radę Miasta Płocka zniesienia cen maksymalnych za usługi przewozu osób taksówką oraz przewidywanych skutków tego posunięcia dla płockiego rynku przewozów taksówkowych.

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2011 r. w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu zostały zaliczone następujące dokumenty:

- 1) *Uchwała Nr 339/XVIII/03 Rady Miasta Płocka z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka;*
- 2) *Uchwała Nr 513/XXVII/04 Rady Miasta Płocka z dnia 28 czerwca 2004 r. zmieniającą uchwałę Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka;*
- 3) *Uchwała Nr 498/XXXV/09 Rady Miasta Płocka z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie uchylecia uchwały nr 339/XVIII/03 Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka;*
- 4) kopia artykułu Adama Małachowskiego i Kingi Wochowskiej pt. „Żegnaj, tania taksówko”, opublikowanego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 18 maja 2009 r. nr 115, str. 1;
- 5) kopia artykułu Adama Małachowskiego pt. „Od jutra wolność dla taxi”, opublikowanego w płockim wydaniu Gazety Wyborczej z dnia 18 czerwca 2009 r. nr 141, str. 1;

- 6) informacja o podmiocie: Stowarzyszenie „Radio Taxi Mono” z siedzibą w Płocku – wydruk z wyszukiwarki podmiotów w Krajowym Rejestrze Sądowym na stronie internetowej Krajowego Rejestru Sądowego.

W związku ustaleniami z dokonanymi w toku postępowania Prezes UOKiK, działając na podstawie art. 105 § 1 i art. 104 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.), decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. umorzył niniejsze postępowanie antymonopolowe jako bezprzedmiotowe wobec Krzysztofa Grzybowskiego, Sławomira Szaguna, Krzysztofa Krakowskiego, Andrzeja Woźniaka, Ryszarda Borowskiego, Wiesława Patryna, Stowarzyszenia Radio Taxi „Mono” i Kazimierza Lewandowskiego.

Postępowanie było natomiast kontynuowane wobec pozostałych podmiotów wskazanych w postanowieniu z dnia 19 września 2003 r., tj.: Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o., Stowarzyszenia „Euro-Taxi”, Teresy Urbańczyk, Lecha Żmijewskiego, Ryszarda Adamkowskiego, Krzysztofa Świderskiego, Grzegorza Włodarskiego i Sławomira Dobrowolskiego, Marka Redlińskiego, Andrzeja Rędzińskiego, Jerzego Kubackiego, Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego oraz Michała Marca.

O zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszym postępowaniu antymonopolowym Prezes UOKiK zawiadomił jego strony, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 § 1 k.p.a., pismem z dnia 13 grudnia 2011 r. Jednocześnie stronom został wyznaczony termin na zapoznanie się materiałem zgromadzonym w aktach sprawy i ostateczne wypowiedzenie się co do zebranych materiałów i dowodów w sprawie.

Strony nie skorzystały z prawa do zapoznania się z aktami postępowania oraz wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie materiałów i dowodów.

W tym miejscu należy zauważyć, iż w odniesieniu do niektórych informacji i dokumentów, w oparciu o które Prezes UOKiK wydał niniejszą decyzję, został poszczególnym stronom postępowania ograniczony wgląd, jak również, że część ww. materiałów stanowią prawnie chronione tajemnice, które nie mogą być ujawniane do wiadomości publicznej. Wobec powyższego Prezes UOKiK uznał, że w treści jawnej wersji niniejszej decyzji tego rodzaju informacje nie powinny zostać ujawnione. Sprzeciwia się temu w szczególności art. 63 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym pracownicy Urzędu są obowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, jak również innych informacji, podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów, o których powzięli wiadomość w toku postępowania.

Powyższe okoliczności wyznaczają kształt niniejszej decyzji, która składa się z następujących części:

- 1) właściwej decyzji, której przyporządkowany jest załącznik z informacjami niejawnymi;
- 2) załącznika nr 1 – jawnego wyłącznie dla Marka Redlińskiego;
- 3) załącznika nr 2 – jawnego wyłącznie dla Stowarzyszenia „Euro-Taxi”.

Informacje zawarte we wskazanym powyżej załączniku stanowią integralną część niniejszej decyzji.

Stanowiska stron postępowania

Ustosunkowując się do zarzutów postawionych im postanowieniem o wszczęciu w niniejszej sprawie postępowania antymonopolowego **Krzysztof Grzybowski i Marek Redliński** (Radio Taxi „Alfa” s.c., Radio Taxi „Delta” s.c. i Radio Taxi „Omega” s.c.) wskazali, że zmiany cen usług przewozu osób taksówką oraz rabatów stosowanych przez przedsiębiorców zrzeszonych w ich korporacji odbywają się w drodze demokratycznego głosowania wszystkich taksówkarzy. Oświadczyli również, że żaden ze współpracujących z nimi taksówkarzy nie uczestniczył w spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. Ponadto ww. przedsiębiorcy wskazali, że taksówkarze współpracujący z ich korporacją zawsze prowadzili własną politykę cenową, niezależną od konkurencyjnych korporacji, zaś podwyższenie cen usług taksówkowych we wrześniu 2003 r. wymuszone było permanentnym podnoszeniem cen paliw przez monopolistę, jakim jest Polski Koncern Naftowy „Orlen” S.A. w Płocku (pismo z dnia 10 października 2003 r.).

Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun (Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c.) w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu przeciwko nim postępowania antymonopolowego oświadczyli, że nie brali udziału w spotkaniu taksówkarzy w dniu 25 sierpnia 2003 r., zaś dowiedzieli się o nim z prasy i radia. Wyjaśnili również, że każdy z taksówkarzy współpracujących z prowadzoną przez nich korporacją jest samodzielnym przedsiębiorcą, który poprzez umowę zawartą z korporacją zobowiązuje się do stosowania stawek nie niższych niż określone w *Regulaminie Pracy* oraz nie wyższych niż ustalone przez Radę Miasta Płocka. Podnieśli również, że ceny stosowane przez współpracujących z nimi taksówkarzy są niższe niż stawki, które zgodnie z doniesieniami prasowym zostały ustalone w ramach zawartego porozumienia. Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun podkreślili ponadto, że ich zadaniem jest jedynie świadczenie usług pośrednictwa radio-taxi, czyli organizowanie sieci radio-taxi, nie zaś wykonywanie przewozów osób taksówką (pismo z dnia 10 października 2003 r.).

W toku postępowania Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun poinformowali organ antymonopolowy, iż spotkanie taksówkarzy z dnia 25 sierpnia 2003 r. zostało zorganizowane przez samych kierowców, którzy nie powiadomili o nim właścicieli i prezesów korporacji taksówkowych. Podali również, że na spotkaniu obecni byli niektórzy (bliżej nieokreśleni) z prezesów, którzy dowiedzieli się o nim „pocztą pantoflową”. Wspólnicy Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c. wyjaśnili ponadto, że zrzeszeni z nimi taksówkarze po spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. zagrozili odejściem z korporacji w przypadku niezastosowania się przez nich do ustaleń poczynionych na ww. spotkaniu w zakresie podwyższenia i ujednoczenia stawek opłat. Z tego też powodu w korporacji zaczęto stosować ceny ustalone na zebraniu w dniu 25 sierpnia 2003 r., przy czym – jak podniósł Sławomir Szagun – z uwagi na jego sprzeciw nie wprowadzono ustaleń dotyczących likwidacji rabatów (pismo z dnia 25 października 2004 r. – według wpływu do UOKiK).

Teresa Urbańczyk (Radio Taxi „Elf”), ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w postanowieniu o wszczęciu niniejszego postępowania, zaprzeczyła, jakoby uczestniczyła w spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. Wyjaśniła, iż o fakcie odbycia się takiego spotkania dowiedziała się z prasy i radia. Teresa Urbańczyk podała, że każdy współpracujący z jej korporacją taksówkarz zobowiązuje się poprzez ustną umowę o współpracy do stosowania stawek nie niższych niż określone w cenniku oraz nie wyższych

niż ustalone przez Radę Miasta Płock. Jednocześnie wskazała, iż ceny obowiązujące w Radio Taxi „Elf” są ustalane w porozumieniu ze współpracującymi kierowcami. Podniosła również, że stawki opłat stosowane przez taksówkarzy współpracujących z Radio Taxi „Elf” są niższe od tych, o których mowa jako o ustalonych w ramach zawartego porozumienia. Teresa Urbańczyk podkreśliła przy tym, że jej zadaniem jako osoby prowadzącej korporację jest jedynie świadczenie usług pośrednictwa radio-taxi, czyli organizowanie sieci radio-taxi, a nie wykonywanie przewozów osób taksówką (pismo z dnia 10 października 2003 r.). W toku postępowania pełnomocnik Teresy Urbańczyk zaprzeczył, aby miała ona wpływ na wysokość cen stosowanych przez zrzeszonych z nią taksówkarzy (pismo z dnia 16 sierpnia 2004 r. – data wpływu do UOKiK).

Składając wyjaśnienia w dalszym toku postępowania, Teresa Urbańczyk ponownie zaprzeczyła, jakoby zawarła jakiegokolwiek porozumienie z innymi przedsiębiorcami działającymi na płockim rynku usług przewozów osób taksówką. Wskazała, iż ceny obowiązujące w prowadzonej przez nią korporacji ustalane są przez ogół kierowców, zaś jej rolą jest jedynie przyjmowanie zleceń, przypisywanie ich najbliższemu kierowcy oraz dbałość o najwyższą jakość usługi. Teresa Urbańczyk podała nadto, iż nie uczestniczyła w jakimkolwiek spotkaniu, którego przedmiotem byłoby ustalanie cen, nie zna właścicieli innych korporacji taksówkowych w Płocku ani nie kontaktuje się z nimi w żaden sposób. W jej ocenie, aktualnie obowiązujące ceny usług przewozów osób taksówką w Płocku kształtują się na poziomie co najwyżej minimalnym dla zapewnienia opłacalności ich świadczenia (pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r.).

Stowarzyszenie „Euro-Taxi” uznało postawione przez Prezesa UOKiK zarzuty zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję za bezpodstawne. Stowarzyszenie wyjaśniło, że zgodnie ze statutem stowarzyszenia jego reprezentację powierzono prezesowi lub osobie przez niego upoważnionej. Podało, że nie zostało powiadomione o mającym się odbyć w dniu 25 sierpnia 2003 r. spotkaniu taksówkarzy, toteż ani prezes stowarzyszenia, ani osoba przez niego upoważniona, nie byli na tym spotkaniu obecni. Stowarzyszenie stwierdziło również, że nie jest w stanie udzielić odpowiedzi, którzy spośród jego członków byli na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. obecni. Jeżeli jednak – jak podkreśliło Stowarzyszenie „Euro-Taxi” – któryś z członków pojawił się na spotkaniu, uczynił to jedynie jako osoba prywatna. Stowarzyszenie wyjaśniło ponadto, że w związku z podjęciem w dniu 3 sierpnia 2003 r. uchwały w przedmiocie zmiany cen oraz likwidacji rabatów uznano, że odpowiednia na jej wprowadzenie w życie będzie trzecia dekada sierpnia. Stowarzyszenie podkreśliło przy tym, że ceny usług przewozów taksówkowych ustalane są uchwałami członków stowarzyszenia, na zebraniach członków bądź w drodze obiegowej, po konsultacji z tymi taksówkarzami spośród współpracujących z korporacją „Euro-Taxi”, którzy mają rozeznanie co do cen obowiązujących w innych korporacjach oraz kosztów własnych ponoszonych w związku z prowadzoną działalnością taksówkową. Natomiast jako przyczynę wycofania rabatów Stowarzyszenie podało incydentalne skargi klientów, którzy takiego rabatu nie otrzymali (pismo z dnia 6 października 2003 r.).

Jerzy Kubacki i Andrzej Woźniak (Radio Taxi „Merc-Des” s.c.) zaprzeczyli, jakoby zawierali jakiegokolwiek porozumienie ograniczające konkurencję odnośnie do ujednoczenia stawek za usługi przewozów taksówkowych, jak również, jakoby uczestniczyli w spotkaniu taksówkarzy w dniu 25 sierpnia 2003 r. W świetle złożonych przez nich wyjaśnień, ceny usług przewozu osób taksówką zostały podniesione na wniosek kierowców współpracujących

z MERC-DES, zaś powodem ich zmiany była możliwość nieuczciwego udzielania 50% rabatu przez kierowców współpracujących z korporacją, przy bardzo niskiej opłacalności świadczonych usług. Dzięki wprowadzonej zmianie, ceny stały się czytelne i nie stwarzają możliwości nieuczciwego świadczenia usług przez kierowców (pismo z dnia 10 listopada 2003 r.).

Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński i Michał Marzec (Radio Taxi „METRO Taksówka Osobowa” s.c.) oświadczyli, iż z dniem 31 sierpnia 2003 r. prowadzona przez nich korporacja METRO faktycznie uległo rozwiązaniu – taksówkarze odeszli do innych korporacji, dyspozytorki zwolniono z pracy, a działalność gospodarcza została zawieszona. W związku z tym, według wyjaśnień współników Radio Taxi „METRO Taksówka Osobowa” s.c., nie byli oni obecni na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r., bowiem korporacja praktycznie już wtedy nie istniała; nie otrzymali żadnego, nawet nieoficjalnego powiadomienia o ww. spotkaniu. Przedsiębiorcy wyjaśnili, iż o przebiegu spotkania dowiedzieli się z przypadkowo zasłyszanych, szczątkowych informacji, a także doniesień prasowych publikowanych w lokalnej prasie. Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński i Michał Marzec nie widzieli także żadnej dokumentacji z przebiegu spotkania z dnia 25 sierpnia 2003 r., w tym protokołu spotkania. Ceny usług przewozu osób taksówką w korporacji ustalane były Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca po konsultacjach ze zrzeszonymi z nimi taksówkarzami (pismo z dnia 8 sierpnia 2004 r.).

Lech Żmijewski (Radio Taxi „Mercury”), ustosunkowując się do postawionych mu zarzutów, przyznał, że był obecny na spotkaniu taksówkarzy w dniu 25 sierpnia 2003 r. i złożył szczegółowe wyjaśnienia odnośnie do przebiegu przedmiotowego spotkania. Podał również, że zgodził się na wprowadzenie cen ustalonych na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. pod naciskiem zrzeszonych z nim taksówkarzy oraz innych korporacji (pismo z dnia 15 grudnia 2003 r.).

Składając wyjaśnienia w dalszym toku postępowania, Lech Żmijewski wyjaśnił, iż polityka cenowa korporacji kształtowana jest przez zrzeszonych w niej taksówkarzy, zaś ceny ustalone przez taksówkarzy obowiązują wszystkich kierowców zrzeszonych w korporacji. Rabaty ustalane są indywidualnie przez poszczególnych taksówkarzy. Przedsiębiorca wskazał, iż niezaakceptowanie przez niego cen ustalonych przez taksówkarzy skutkowałoby ich odejściem z MERCURY. Lech Żmijewski podkreślił, że do jego zadań jako właściciela korporacji taksówkowej należy utrzymanie bazy, tj. zapewnienie kierowcom łączności telefonicznej i radiowej. Przedsiębiorca ponownie przyznał, że w 2005 r. pod naciskiem zrzeszonych z nim taksówkarzy oraz korporacji konkurencyjnych podporządkował się zasadom ustalonym na spotkaniu w dniu 25 sierpnia, przy czym nie zastosował się do ustaleń w zakresie likwidacji rabatów. Przedsiębiorca potwierdził również, że w 2009 r. odbyło się spotkanie, na którym ustalono (bądź podjęto taką próbę) aktualnie obowiązujące w Płocku ceny usług przewozu osób taksówką osobową. Podał, że również i tym razem pod naciskiem współpracujących z nim taksówkarzy przystał na wprowadzenie cen ustalonych wspólnie przez korporacje taksówkowe. Wyjaśnił nadto, że nalegając na wprowadzenie ujednoczonych cen taksówkarze wskazywali na zagrożenie ze strony innych, silniejszych korporacji, takich jak Radio Taxi „Merc-Des”, Radio Taxi „Super Express” czy Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o., które w przypadku niedostosowania się do ustaleń mogłyby ich „niszczyć pudłami”, tj. fałszywymi zgłoszeniami (pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r.).

Andrzej Rędziński (Radio Taxi „Mega”) podał, iż dowiedział o zebraniu taksówkarzy z dnia 25 sierpnia 2003 r., na którym ustalono ujednoczenie stawek opłat za usługi przewozów taksówkowych, już po jego odbyciu się. Oświadczył, że nie został powiadomiony o spotkaniu i nie brał w nim udziału, nie posiada również wiedzy, czy uczestniczył w zebraniu współpracujący z nim kierowca. W związku z tym, nie miał również żadnego wpływu na przebieg spotkania i nie podpisywał protokołu z zebrania. Z informacji, jakie uzyskał już po spotkaniu, wynikało, że zebranie było oddolną inicjatywą kierowców, którzy podjęli decyzję zobowiązującą do stosowania ujednoczonych stawek opłat (pismo z dnia 10 października 2003 r.).

Stowarzyszenie „MONO” w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu niniejszego postępowania oświadczyło, że nowe stawki opłat za usługi przewozu taksówką osobową wprowadziło bez porozumienia z innymi korporacjami (pismo z dnia 10 października 2003 r.).

Spółka Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. oświadczyła, że żaden z członków jej zarządu ani przedstawiciele nie uczestniczył w spotkaniu, jakie odbyło się w dniu 25 sierpnia 2003 r. Jednocześnie spółka przyznała, iż „w dniu 25 sierpnia 2003 r. dwukrotnie, telefonicznie za pośrednictwem dyspozytorki spółki, proszono prezesa zarządu spółki o przybycie na zebranie korporacji taksówkowych. W obydwu przypadkach prezes zarządu odmówił udziału w zebraniu”. MPT 919 Sp. z o.o. wyjaśniła również, iż nie zawarła porozumienia z przedsiębiorcami prowadzącymi w Płocku działalność w zakresie organizowania przewozów taksówkowych i nie uczestniczyła w ustalaniu cen minimalnych za usługi przewozu osób taksówką. Odnosząc się do fragmentu uzasadnienia postanowienia o wszczęciu postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie, zgodnie z którym „wszelkie zmiany dotyczące obniżki stawek lub udzielenia rabatów nie mogą być podejmowane bez zgody większości kierowców z pozostałych korporacji”, spółka wskazała, iż przytoczone zdanie jest całkowicie bezzasadne, albowiem to nie kierowcy, lecz zarząd spółki określa ceny obowiązujące w korporacji. Spółka zaznaczyła również, że jej polityka cenowa nie jest inspirowana z zewnątrz i uwzględnia jedynie względy ekonomiczne, zaś zbieżność jej działań i działań konkurentów jest przypadkowa. Według wyjaśnień spółki, do zweryfikowania dotychczasowych stawek opłat i podjęcia uchwały o ich podwyższeniu skłoniły ją okoliczności takie, jak sytuacja rynkowa na płockim rynku pracy, przewidywany wzrost kosztów własnych każdego kierowcy oraz przewidywany z początkiem roku szkolnego wzrost popytu na usługi taksówkowe (pisma z dnia 11 października 2003 r.).

W toku postępowania Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. podtrzymało dotychczasowe wyjaśnienia, wskazując ponownie, że stosowane w zrzeczeniu ceny nie są z nikim konsultowane. Spółka zaprzeczyła, jakoby ktokolwiek z osób ją reprezentujących uczestniczył w spotkaniu, jakie rzekomo odbyło się w dniu 19 czerwca 2009 r., jak również w innych spotkaniach z korporacjami taksówkowymi w Płocku. Spółka nie ma wiedzy na temat ustaleń cen, do jakich miało dojść na ww. spotkaniu. Spółka ponownie wyjaśniła, iż każdorazowa podwyżka cen za usługi w korporacji wynika wyłącznie ze względów ekonomicznych. Uchwała o podwyższeniu cen z dnia 11 lipca 2009 r. podjęta została z uwagi na ciągły wzrost kosztów, który powodował, że świadczone usługi pozostawały na granicy opłacalności, jak również ze względu na fakt, iż po podwyższeniu na przełomie czerwca i lipca 2009 r. cen przez konkurentów MPT 919 stosowane w zrzeczeniu ceny były jedne z najniższych w kraju, podwyższyła się również znacznie liczba tzw. pudeł,

czyli zgłoszeń fałszywych, wykonywanych przez konkurencję (pismo z dnia 26 sierpnia 2011 r.).

Kazimierz Lewandowski nie ustosunkował się do postawionych mu zarzutów zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku świadczenia usług przewozów taksówką osobową w Płocku.

Ryszard Adamkowski, Ryszard Borowski Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski, Sławomir Dobrowolski oraz **Wiesław Patryn** (Radio Taxi „Duo” s.c. i Radio Taxi „Super Express s.c.) oświadczyli, że nie posiadają wykazu przedstawicieli korporacji taksówkowych uczestniczących w spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. Według ich wiedzy, nie został spisany protokół z tego spotkania. Wspólnicy Radio Taxi „Duo” s.c. i Radio Taxi „Super Express” s.c. wyjaśnili ponadto, że zmiany cen oraz rabatów w ich korporacji dokonywane są na podstawie ustnych uzgodnień pomiędzy nimi. Podali również, że nie jest im wiadomo, czy wszyscy taksówkarze współpracujący z prowadzona przez nich korporacją stosują za przejazdy taksówkowe nowe ceny, ustalone w dniu 29 sierpnia 2003 r. (pismo z dnia 13 października 2003 r.).

W toku postępowania Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski oraz Sławomir Dobrowolski potwierdzili, że cennik opłat za korzystanie z usług przewozów taksówkowych obowiązujący w prowadzonej przez nich korporacji ustalany jest bezpośrednio przez nich, jednakże z uwzględnieniem sugestii zrzeszonych z ich korporacją taksówkarzy. Wspólnicy Radio Taxi „Super Express” s.c. oświadczyli również, że nie uczestniczyli w spotkaniach, które dotyczyłyby kształtowania polityki cenowej w zakresie usług przewozów osób taksówką osobową, w tym w spotkaniu z dnia 19 czerwca 2009 r. (pismo z dnia 23 sierpnia 2011 r.).

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ustalił, co następuje:**

Uwarunkowania prawne świadczenia usług przewozu osób taksówką

Zagadnienia związane z wykonywaniem usług przewozowych reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 124, poz. 874 z późn. zm.). Zgodnie z art. 5 tej ustawy podjęcie i wykonywanie transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji na wykonywanie transportu drogowego, która udzielana jest na wniosek przedsiębiorcy, na określony pojazd i obszar obejmujący gminę (art. 6 ust. 4). Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji administracyjnej. Organem właściwym w tym zakresie jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

Przedsiębiorca, który uzyskał licencję, uprawniony jest do wykonywania transportu drogowego na obszarze w niej oznaczonym. Dopuszczona jest możliwość wykonywania przewozu z obszaru określonego w licencji poza ten obszar, lecz bez prawa świadczenia tam usług przewozowych, z wyjątkiem przewozu wykonywanego w drodze powrotnej lub w przypadku złożenia zamówienia przez klienta z innego obszaru (art. 6 ust. 5 ww. ustawy). Wykonywanie transportu drogowego taksówką bez wymaganej licencji podlega karze.

Na mocy przepisów przejściowych zamieszczonych w ustawie o transporcie drogowym dopuszczono, przez okres 2 lat od jej wejścia w życie, możliwość wykonywania krajowego transportu drogowego osób na podstawie zezwoleń uzyskanych na podstawie przepisów obowiązujących uprzednio¹ (art. 103 ust. 2). Podmioty prowadzące dotąd działalność na podstawie zezwoleń zobowiązane były zatem do uzyskania licencji w terminie do dnia 31 grudnia 2003 r.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 z późn. zm.) rada gminy uprawniona jest do ustalania cen urzędowych za usługi przewozowe transportu zbiorowego oraz za przewozy taksówkami na terenie gminy. Ceny te mają charakter cen maksymalnych (art. 9 ustawy o cenach).

Korzystając z powyższego uprawnienia, Rada Miasta Płocka wydała w dniu 23 sierpnia 2002 r. *Uchwałę Nr 1122/LV/02 w sprawie ustalenia granic stref cen (stawek taryfowych) oraz cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób i ładunków taksówkami na terenie miasta Płocka*. Zgodnie z § 2 ust. 1 tej uchwały **maksymalne ceny za usługi przewozu taksówkami osobowymi na terenie miasta Płocka zostały ustalone w wysokości:**

- 1) **opłata początkowa** dla wszystkich taryf (opłata za wynajęcie taksówki i przejazd pierwszego kilometra) – **4,00 zł**;
- 2) **taryfa I** – za 1 km w granicach pierwszej strefy cen w godzinach od 5.00 do 23.00 we wszystkie dni, z wyjątkiem niedziel i świąt – **1,80 zł**;
- 3) **taryfa II** – za 1 km w granicach pierwszej strefy cen w godzinach od 23.00 do 5.00 w dni powszednie oraz w ciągu całej doby w niedziele i święta – **wyższa o 50% od taryfy I**;
- 4) **taryfa III** – za 1 km w granicach drugiej strefy cen w godzinach od 5.00 do 23.00 we wszystkie dni, z wyjątkiem niedziel i świąt – **wyższa o 100% od taryfy I**;
- 5) **taryfa IV** – za 1 km w granicach drugiej strefy cen w godzinach od 23.00 do 5.00 w dni powszednie oraz w ciągu całej doby – **wyższa o 200% od taryfy I**;
- 6) **opłata za 1 godz. postoju** dla wszystkich taryf – **30,00 zł**.

Dowód: *Uchwała Nr 1122/LV/02 Rady Miasta Płocka z dnia 2 sierpnia 2002 r. w sprawie ustalenia granic stref cen (stawek taryfowych) oraz cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób i ładunków taksówkami na terenie miasta Płocka*

W dniu 9 grudnia 2003 r. Rada Miasta Płocka podjęła *Uchwałę Nr 339/XVIII/03 w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób oraz ich bagażu taksówkami na terenie miasta Płocka*, w której § 3 ust. 1 ustalono następujące ceny maksymalne za przewozy taksówkami osobowymi:

- 1) **opłata początkowa** dla wszystkich taryf (opłata za wynajęcie taksówki i przejazd pierwszego kilometra) – **4,00 zł**;
- 2) **taryfa 1** – za 1 km w granicach pierwszej strefy cen w dni powszednie w godzinach od 6.00 do 22.00 – **1,80 zł**;
- 3) **taryfa 2** (wyższa o 50% od taryfy 1) – za 1 km w granicach pierwszej strefy cen w dni powszednie w godzinach od 22.00 do 6.00 oraz w niedziele i święta w ciągu całej doby – **2,70 zł**;

¹ Tj. na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942 z późn. zm.).

- 4) **taryfa 3** (wyższa o 100% od taryfy 1) – za 1 km przy wyjazdach poza granice pierwszej strefy cen w dni powszednie od 6.00 do 22.00 bez wykorzystania jazdy w kierunku powrotnym – **3,60 zł**;
- 5) **taryfa 4** (wyższa o 200% od taryfy 1) – za 1 km przy wyjazdach poza granice pierwszej strefy cen w dni powszednie od 22.00 do 6.00 oraz w niedziele i święta w ciągu całej doby, bez wykorzystania jazdy w kierunku powrotnym – **5,40 zł**;
- 6) **opłata za 1 godz. postoju** dla wszystkich taryf – **30,00 zł**.

Uchwała ta początkowo została wprowadzona na okres od dnia 1 lutego 2004 r. do 31 lipca 2004 r. Jednakże *Uchwałą Nr 513/XXVII/04 Rady Miasta Płocka z dnia 28 czerwca 2004 r. zmieniającą uchwałę Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób oraz ich bagażu taksówkami na terenie miasta Płocka* przedłużono okres jej obowiązywania bezterminowo. Uchylona została ona dopiero *Uchwałą Nr 498/XXXV/09 Rady Miasta Płocka z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie uchylenia Uchwały Nr 339/XVIII/03 Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie osób oraz ich bagażu taksówkami na terenie miasta Płocka*, która weszła w życie z upływem 14 dni od dnia jej ogłoszenia, tzn. w dniu 18 czerwca 2009 r. Uchwałą tą **zniesiono ceny maksymalne** za usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka.

Dowód: *Uchwała Nr 339/XVIII/03 Rady Miasta Płocka z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka*
Uchwała Nr 513/XXVII/04 Rady Miasta Płocka z dnia 28 czerwca 2004 r. zmieniającą uchwałę Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka
Uchwała Nr 498/XXXV/09 Rady Miasta Płocka z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie uchylenia uchwały nr 339/XVIII/03 Rady Miasta Płocka w sprawie określenia stref cen (stawek taryfowych) oraz ustalenia cen urzędowych obowiązujących przy przewozie taksówkami osób oraz ich bagażu na terenie miasta Płocka

Usługi przewozów osób taksówką na terenie Płocka – zagadnienia wstępne

Cześć przedsiębiorców świadczących na terenie Płocka usługi przewozu osób taksówkami (taksówkarzy) działa jako tzw. taksówkarze indywidualni. Pozostali zrzeszeni są w tzw. korporacjach taksówkowych². Przedmiotowe korporacje taksówkowe są podmiotami zróżnicowanymi zarówno pod względem organizacyjnym, jak i prawnym. Członkowie korporacji – poszczególni taksówkarze – posługują się określonymi emblematami i znakami graficznymi identyfikującymi daną korporację (logo), zaś usługi w obrębie członków poszczególnych korporacji wykonywane są, co do zasady, po jednolitej cenie. Każda korporacja posiada także swój odrębny numer telefoniczny.

Z informacji przekazanych przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku, pochodzących z Urzędu Miasta Płocka, wynika, że wiosną 2003 r. w Płocku działało

² Warto zaznaczyć, iż pojęcie „korporacja taksówkowa” nie jest wyrażeniem języka prawnego ani prawniczego, lecz należy do języka potocznego.

jedenastcie korporacji taksówkowych³. Wykaz korporacji oraz ceny usług przewozu osób taksówką, jakie miały one wówczas stosować, przedstawia poniższa tabela.

Tabela 1: Korporacje taksówkowe w Płocku oraz ceny ich usług w I połowie 2003 r.

Lp.	Nazwa korporacji	Ceny usług przewozu osób taksówką		
		Oplata początkowa	Przejazd 1 km w I taryfie	Oplata za godz. postoju
1.	Radio Taxi „Alfa” i „Delta”	2,50 zł	0,80 zł	15,00 zł
2.	Radio Taxi „Roma”	3,00 zł	1,20 zł	20,00 zł
3.	Radio Taxi „Centrum Mazowsze”	2,50 zł	0,80 zł	16,00 zł
4.	Radio Taxi „Elf”	2,50 zł	0,80 zł	16,00 zł
5.	Radio Taxi „Mono”	2,40 zł	0,90 zł	15,00 zł
6.	Radio Taxi „Merc-Des”	4,00 zł	1,80 zł	30,00 zł
7.	MPT 919 Sp. z o.o.	3,00 zł	1,00 zł	15,00 zł
8.	Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	2,50 zł	0,80 zł	15,00 zł
9.	Radio Taxi „Metro”	3,00 zł	0,90 zł	15,00 zł
10.	Radio Taxi „Szóstki”	2,00 zł	0,90 zł	15,00 zł
11.	Radio Taxi „Mercury”	3,50 zł	1,30 zł;	15,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Dowód: dokument pt. „Wykaz korporacji taxi w Płocku”, sporządzony przez Kierownika Referatu Ewidencji Działalności Gospodarczej w Wydziale Organizacji i Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta Płocka – załącznik nr 3 do pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku z dnia 28 sierpnia 2003 r.

Jak ustalił Prezes UOKiK w oparciu o dane uzyskane z Urzędu Miasta Płocka, na koniec sierpnia 2003 r. w Płocku, liczącym wówczas około 130 tysięcy mieszkańców, działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu transportu drogowego taksówką wykonywały 762 osoby (liczba zarejestrowanych osób uprawnionych do wykonywania ww. działalności).

Dowód: dokument pt. „Wykaz zezwoleń za okres od 01.01.1998 do 27.08.2003 wg dat wydania na przewozy taksówkowe. Zezwolenia ważne”, sporządzony przez Kierownika Referatu Ewidencji Działalności Gospodarczej w Wydziale Organizacji i Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta Płocka – załącznik nr 1 do pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku z dnia 28 sierpnia 2003 r.
dokument pt. „Wykaz licencji za okres od 01.01.1998 do 27.08.2003 wg daty licencji”, sporządzony przez Kierownika Referatu Ewidencji Działalności Gospodarczej w Wydziale Organizacji i Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta Płocka – załącznik nr 2 do pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku z dnia 28 sierpnia 2003 r.

³ W zestawieniu przekazanym przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Płocku nie uwzględniono korporacji Radio Taxi „Mega”, prowadzonej przez Andrzeja Rędzińskiego.

Doniesienia prasowe dotyczące spotkań płockich taksówkarzy

W dniach 26 i 27 sierpnia 2003 r. w dodatku płockim „Gazety Wyborczej” ukazały się artykuły prasowe pt. „Bunt taxi” i „Jazda będzie droższa”, w których donoszono o spotkaniu płockich taksówkarzy, które odbyło się w dniu 25 sierpnia 2003 r. na placu przed stadionem klubu piłkarskiego ZKS Wisła Płock, oraz poczynionych na nim ustaleniach w kwestii cen oraz innych warunków świadczenia usług przewozu osób taksówką. Jak wynika z wypowiedzi Tadeusza S. (przewodniczącego Zrzeszenia Transportu Prywatnego) zamieszczonej obok artykułu pt. „Bunt taxi” z dnia 26 sierpnia 2003 r. oraz z wcześniejszego, zamieszczonego w lipcu 2003 r. w portalu internetowym gazeta.pl, wywiadu z Jackiem N. (przewodniczącym Ogólnopolskiego Związku Kierowców Taksówek – Oddziału w Płocku), związek zawodowy taksówkarzy oraz Zrzeszenie Transportu Prywatnego bezskutecznie dążyły do wprowadzenia przez Radę Miasta Płocka cen minimalnych za usługi taksówkowe, obowiązujących wszystkich kierowców, argumentując to świadomym zaniżaniem przez niektóre korporacje taksówkowe cen usług.

Z ww. artykułów prasowych wynika ponadto, że na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. taksówkarze ustalili ceny minimalne usług taksówkowych, w wysokości: opłata startowa – 3,50 zł, opłata za 1 km w I taryfie – 1,00 zł, w II taryfie – 1,50 zł, w III taryfie – 2,00 zł, w IV taryfie – 3,00 zł, opłata za 1 godzinę postoju – 20,00 zł. Uzgodniono również likwidację rabatów.

Dowód: wydruk artykułu pt. „Rozmowa z szefem płockiego związku zawodowego taksówkarzy” zamieszczonego w serwisie internetowym gazeta.pl - wydanie z dnia 11 lipca 2003 r.
artykuł opublikowany w płockim wydaniu lokalnym Gazety Wyborczej z dnia 26 sierpnia 2003 r. pt. „Bunt taxi”
artykuł opublikowany w płockim wydaniu lokalnym Gazety Wyborczej z dnia 27 sierpnia 2003 r. pt. „Jazda będzie droższa”

W 2009 r. w płockim wydaniu Gazety Wyborczej ukazały się dwa artykuły prasowe pt. „Żegnaj, tania taksówko” (opublikowany w dniu 18 maja 2009 r.) i „Od jutra wolność dla taxi” (opublikowany w dniu 18 czerwca 2009 r.), w których omawiana była kwestia zniesienia przez Radę Miasta Płocka cen maksymalnych za usługi przewozu osób taksówką oraz konsekwencji tej decyzji dla płockiego rynku przewozów taksówkowych. W obu artykułach była mowa o planowanych przez właścicieli płockich korporacji taksówkowych podwyżkach, jak również o mających się odbyć spotkaniach, na których ustalane miały być jednolite stawki. Z ww. artykułów wynikało, że rozważano w szczególności podniesienie opłaty początkowej („za trzaśnięcie drzwiami”) z 4,00 zł do 6,00 zł. Z treści ww. artykułów można również wyciągnąć wnioski co do dat planowanych spotkań – w artykule pt. „Żegnaj, tania taksówko” z dnia 18 maja 2009 r. mowa jest o „wtorkowym spotkaniu prezesów”, co wskazuje na dzień 19 maja 2009 r.; w artykule pt. „Od jutra wolność dla taxi” z dnia 18 czerwca 2009 r. pojawia się natomiast wypowiedź Lecha Żmijewskiego, iż „w piątek odbędzie się zebranie wszystkich właścicieli korporacji zrzeszonych w Płocku”, co wskazuje na dzień 19 czerwca 2009 r.

Dowód: artykuł opublikowany w płockim wydaniu lokalnym Gazety Wyborczej z dnia 18 maja 2009 r. pt. „Żegnaj, tania taksówko”

artykuł opublikowany w plockim wydaniu lokalnym Gazety Wyborczej z dnia 18 czerwca 2009 r.
pt. „Od jutra wolność dla taxi”

Przedsiębiorcy, przeciwko którym wszczęte zostało niniejsze postępowanie

1. Krzysztof Grzybowski i Marek Redliński

Krzysztof Grzybowski i Marek Redliński w momencie wszczęcia niniejszego postępowania prowadzili działalność gospodarczą jako wspólnicy spółek cywilnych: **Radio Taxi „Alfa” s.c.** w Płocku, **Radio Taxi „Delta” s.c.** w Płocku (dalej łącznie: ALFA/DELTA) **s.c.** oraz **Radio Taxi „Omega”** w Płocku, wpisanych do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka – przy czym faktyczną działalność prowadziły wówczas tylko ALFA i DELTA. Przedmiot działalności spółek określono jako organizowanie przewozów taksówką osobową; jednocześnie każdy ze wspólników prowadził działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób taksówką.

Podstawą współpracy taksówkarzy z korporacją były umowy ustne. Według stanu na dzień 10 października 2003 r. z Krzysztofem Grzybowskim i Markiem Redlińskim w ALFA/DELTA zrzeszonych było łącznie 60 kierowców.

Według wyjaśnień złożonych przez Krzysztofa Grzybowskiego i Marka Redlińskiego, zmiany cen za świadczenie usług przewozu osób taksówką oraz rabatów w ALFA/DELTA odbywały się w drodze demokratycznego głosowania wszystkich taksówkarzy zrzeszonych z ALFA/DELTA. Ceny te kształtowały się następująco:

A. w okresie od dnia 1 marca 2002 r. do dnia 2 września 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 2,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,80 zł w taryfie I,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

B. od dnia 3 września 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;
- rabaty:
- przejazd powyżej 15 km – rabat 1,50 zł,
 - przejazdy powyżej 20 km – rabat 2,00 zł,
 - przejazdy powyżej 25 km – rabat 2,50 zł,
 - przejazdy powyżej 30km – rabat 3,00 zł,
 - przejazdy powyżej 50 km – rabat 5,00 zł.

Dowód: pismo K. Grzybowskiego i M. Redlińskiego z dnia 10 października 2003 r.

W oparciu o dane przekazane przez Krzysztofa Grzybowskiego i Marka Redlińskiego (wykaz współpracujących z nimi kierowców) oraz przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku (wykaz taksówkarzy, którzy dokonali przewzorcowania w okresie od dnia 26 sierpnia 2003 r. do dnia 10 września 2003 r.), ustalono daty przewzorcowania taksometrów przez

32 taksówkarzy zrzeszonych z ALFA/DELTA. Z dokonanych ustaleń wynika, że przewzorcowanie taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. przez taksówkarzy współpracujących z tą korporacją miało miejsce w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2003 r. Największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na dni 26 i 27 sierpnia (po 10 przewzorcowań).

Dowód: pismo K. Grzybowskiego i M. Redlińskiego z dnia 10 października 2003 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Krzysztof Grzybowski zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej w 2009 r. Z uwagi na utratę przez tę osobę statusu przedsiębiorcy decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. umorzono prowadzone względem niego postępowanie antymonopolowe.

Dowód: pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

Marek Redliński, pomimo wezwania skierowanego do niego przez Prezesa UOKiK, nie przekazał informacji dotyczących działalności ALFA/DELTA po 2003 r.

2. Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun

Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun w dacie wszczęcia niniejszego postępowania prowadzili działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej **Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c.** w Płocku (dalej: CENTRUM MAZOWSZE) wpisanej do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka. Zarejestrowanym przedmiotem działalności spółki było m.in. pośrednictwo w zakresie usług radio-taxi.

Według stanu na dzień 10 października 2003 r. z Krzysztofem Krakowskim i Sławomirem Szagunem jako CENTRUM MAZOWSZE współpracowało 27 taksówkarzy. Podstawą współpracy taksówkarzy z korporacją były zawierane na piśmie umowy o radiotelefoniczne zlecenia przewozowe, których integralną częścią był *Regulamin współpracy Radio Taxi „Centrum Mazowsze”*. Poprzez umowy o współpracy taksówkarze zobowiązywali się do stosowania stawek nie niższych niż określone w ww. *Regulaminie* i nie wyższych niż ustalone przez Radę Miasta Płocka. W *Regulaminie* przekazanym Prezesowi UOKiK przez Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna jako aktualny ustalono następujące opłaty:

- opłata początkowa – 3,00 zł,
- taryfa I – 1,00 zł/km,
- taryfa II – 1,50 zł/km,
- taryfa III – 2,00 zł/km,
- taryfa IV – 3,00 zł/km,
- opłata za 1 godzinę postoju – 15,00 zł/h.

Dodatkowo, w zrzeczeniu stosowano promocje: tzw. przejazdówki (przejazdy gratis do barów, pubów i restauracji) oraz karty rabatowe.

Dowód: pismo K. Krakowskiego i S. Szaguna z dnia 10 października 2003 r.

Należy zauważyć, że według informacji przekazanych przez Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna, w prowadzonym przez nich zrzeczeniu obowiązywała opłata początkowa w wysokości 3,00 zł, zaś opłata za 1 godzinę postoju określona została na

poziomie 15,00 zł. Informacja ta stoi w sprzeczności z danymi uzyskanymi z Obwodowego Urzędu Miar w Płocku, z których jednoznacznie wynika, że taksówkarze zrzeszeni z CENTRUM MAZOWSZE na przełomie sierpnia i września 2003 r. dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen: opłata początkowa – 3,50 zł, przejazd 1 km w taryfie I – 1,00 zł, przejazd 1 km w taryfie II – 1,50 zł, przejazd 1 km w taryfie III – 2,00 zł, przejazd 1 km w taryfie IV – 3,00 zł, opłata za 1 godzinę postoju – 20 zł. Prezes UOKiK za wiarygodne uznał informacje uzyskane od bezstronnego organu administracji, jakim jest Obwodowy Urząd Miar w Płocku, nie dając tym samym wiary informacjom i dokumentom przekazanym przez ww. przedsiębiorców w przedstawionym powyżej zakresie.

Dowód: pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun nie wskazali ponadto wysokości cen wcześniej stosowanych przez taksówkarzy zrzeszonych z CENTRUM MAZOWSZE, podnosząc, iż korporacja ta funkcjonuje dopiero od dnia 2 lipca 2003 r. (co nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zebranym w niniejszym postępowaniu). Nie wskazali również daty wprowadzenia przekazanego organowi antymonopolowego *Regulaminu współpracy Radio Taxi „Centrum Mazowsze”*, a tym samym daty wprowadzenia określonych w nim cen (z zastrzeżeniem jak powyżej). Jednakże, z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku wynika, że zrzeszeni z CENTRUM MAZOWSZE taksówkarze dokonali przewzorcowania taksometrów na ceny rzekomo stosowane już od dnia 2 lipca 2003 r. (z zastrzeżeniem jak powyżej) dopiero w okresie od dnia 26 sierpnia 2003 r. do dnia 5 września 2003 r. – przy czym największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na dni: 26 sierpnia (4 przewzorcowania spośród 21 z ustaloną datą dzienną), 27 sierpnia (4 przewzorcowania), 28 sierpnia (5 przewzorcowań) i 29 sierpnia 2003 r. (3 przewzorcowania).

Dowód: pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

Spółka Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c. została rozwiązana w dniu 28 lutego 2004 r. W okresie od dnia 1 marca 2004 r. do dnia 7 stycznia 2005 r. korporacja prowadzona była indywidualnie przez Sławomira Szaguna. Po dniu 28 lutego 2004 r. – Krzysztof Krakowski, zaś po dniu 7 stycznia 2005 r. – Sławomir Szagun, nie prowadzili działalności w zakresie organizowania przewozów osób taksówką/usług radio-taxi.

Dowód: pismo S. Szaguna o nieustalonej dacie (wpływ do UOKiK w dniu 25 października 2004 r.)

pismo S. Szaguna z dnia 10 czerwca 2005 r.

pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

Sławomir Szagun zaprzestał wykonywania jakiejkolwiek działalności gospodarczej w 2007 r., zaś Krzysztof Krakowski – w 2010 r. W związku z tym, z uwagi na utratę przez ww. osoby statusu przedsiębiorcy, decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. postępowanie względem nich zostało umorzone.

Dowód: pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

3. Teresa Urbańczyk

Teresa Urbańczyk prowadzi w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą **Teresa Urbańczyk Radio Taxi „ELF”** (dalej: ELF) na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka. Zarejestrowany przedmiot jej działalności obejmuje organizowanie sieci radio-taxi (bez prawa wykonywania zarobkowego przewozu osób).

Podstawą współpracy Teresy Urbańczyk z taksówkarzami są ustne umowy o współpracy oraz *Regulamin pracy Radio Taxi „Elf”*. Na mocy tych umów współpracujący z ELF taksówkarze zobowiązywali się do stosowania cen nie niższych niż określone w cenniku. Wysokość cen ustalana była przez Teresę Urbańczyk w porozumieniu ze zrzeszonymi z nią taksówkarzami.

Przedsiębiorcy zrzeszeni przez Teresę Urbańczyk, w liczbie 28 (stan na dzień 28 sierpnia 2003 r.), stosowali następujące ceny za usługi przewozu osób taksówką:

A. w okresie przed dniem 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 2,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,80 zł w taryfie I,
 - za 1 godzinę postoju – 16,00 zł.

B. od dnia 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za 1 godzinę postoju – 20,00 zł.

Stosowane były ponadto bliżej niesprecyzowane rabaty dla stałych klientów.

Na podstawie wykazu taksówkarzy współpracujących z Teresą Urbańczyk w dniu 28 sierpnia 2003 r. oraz danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku ustalono daty przewzorcowania taksometrów przez 17 taksówkarzy zrzeszonych z korporacją ELF. Z dokonanych ustaleń wynika, że przewzorcowanie taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. przez taksówkarzy współpracujących z Teresą Urbańczyk nastąpiło w okresie od dnia 26 sierpnia do dnia 2 września 2003 r. Największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na dni 26 sierpnia (3 przewzorcowania), 27 sierpnia (6 przewzorcowań) oraz 28 sierpnia 2003 r. (3 przewzorcowania).

Dowód: pismo pełnomocnika T. Urbańczyk o nieustalonej dacie (wpływ do UOKiK w dniu 18 sierpnia 2004 r.)

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

W dniu 19 czerwca 2009 r. z ELF współpracowało 29 taksówkarzy (w dacie wydania decyzji – 28). Podstawą współpracy są obecnie umowy zawierane na piśmie oraz *Regulamin pracy Radio Taxi „Elf”*. Zgodnie z wyjaśnieniami Teresy Urbańczyk, ceny usług przewozu osób taksówką ustalane są przez ogół kierowców zrzeszonych w korporacji. Teresa Urbańczyk podała, iż nie dysponuje informacjami ani dokumentami, wskazującymi na wysokość cen usług taksówkowych stosowanych przez zrzeszonych z ELF taksówkarzy w przeszłości. Obecnie stosowane są następujące opłaty:

- opłata początkowa – 6,00 zł,

- taryfa I – 1,80 zł/km,
- opłata za 1 godzinę postoju – 30,00 zł.

Stosowane są rabaty w postaci kart rabatowych o nominale 5 zł oraz „przejazdówki” do barów, pubów i restauracji na miesięczną kwotę 100 zł.

Teresa Urbańczyk nie wskazała konkretnej daty dziennej ostatniej zmiany cennika, podając jedynie, iż miało to miejsce po „uwolnieniu cen przez Urząd Miasta”. Z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku wynika, że zrzeszeni z Teresą Urbańczyk taksówkarze dokonali stosownego przewzorcowania taksometrów w dniach od 13 lipca 2009 r. do 4 sierpnia 2009 r. – przy czym największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na dni: 15 lipca (8 przewzorcowań na 25 z ustaloną datą dzienną) oraz 16 lipca 2009 r. (7 przewzorcowań).

Dowód: pismo T. Urbańczyk z dnia 29 sierpnia 2011 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 29 sierpnia 2011 r.

4. Stowarzyszenie „Euro-Taxi”

Stowarzyszenie „Euro-Taxi” (dalej: EURO-TAXI) jest wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Stowarzyszeń, Innych Organizacji Społecznych i Zawodowych, Fundacji oraz Publicznych Zakładów Opieki Społecznej pod numerem KRS 0000205705.

Osoba ubiegająca się o przyjęcie do EURO-TAXI zobowiązana jest do złożenia zgłoszenia członkostwa, które następnie jest rozpatrywane przez zarząd stowarzyszenia. Członkami mogą być osoby fizyczne, przy czym statut EURO-TAXI nie uzależnia możliwości przystąpienia do stowarzyszenia od posiadania wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

W dniu 13 października 2003 r. w organizacji tej zrzeszonych było 40 przedsiębiorców. Ceny usług przewozu osób taksówką w EURO-TAXI kształtowały się następująco:

A. do sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 2,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,80 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,20 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 1,60 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 2,40 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

- rabaty:
- 10% na przejazdy do dzielnic Płocka, które znajdowały się w granicach administracyjnych miasta, ale leżały w 2 strefie taxi;

B. od sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,

- za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł.

Uchwała w sprawie wprowadzenia cen obowiązujących „od sierpnia 2003 r.” została podjęta na zebraniu członków EURO-TAXI w dniu 3 sierpnia 2003 r. Uchwałą tą postanowiono również o zlikwidowaniu wszelkich rabatów. Zgodnie z wyjaśnieniami EURO-TAXI, powyższe ustalenia wprowadzono w życie „w trzeciej dekadzie sierpnia 2003 r.”.

Dowód: pismo Stowarzyszenia „Euro-Taxi” z dnia 6 października 2011 r.

Jak ustalił Prezes UOKiK, taksówkarze zrzeszeni z EURO-TAXI dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. w okresie od dnia 26 sierpnia do dnia 1 września 2003 r., przy czym większość przewzorcowań nastąpiła w dniu 27 sierpnia 2003 r. (13 przewzorcowań spośród 25 z ustaloną datą dzienną).

Dowód: pismo Stowarzyszenia „Euro-Taxi” z dnia 6 października 2003 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Stowarzyszenie „Euro-Taxi”, pomimo wezwań kierowanych przez Prezesa UOKiK, nie przekazało informacji dotyczących działalności korporacji po 2003 r.

5. Jerzy Kubacki i Andrzej Woźniak

Jerzy Kubacki i Andrzej Woźniak w momencie wszczęcia niniejszego postępowania prowadzili działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej **Radio Taxi „Merc-Des” s.c. w Płocku** (dalej: MERC-DES), wpisanej do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka. Przedmiot działalności spółki określono jako organizowanie przewozu osób i rzeczy.

W świetle złożonych w toku postępowania wyjaśnień, Jerzy Kubacki i Andrzej Woźniak nie zawierali umów ze współpracującymi z nimi taksówkarzami, w MERC-DES nie funkcjonował również regulamin określający zasady współpracy w ramach korporacji. Ww. przedsiębiorcy nie przekazali organowi antymonopolowemu informacji co do liczby współpracujących z nimi taksówkarzy, wskazując, iż liczba ta, jak też skład osobowy zrzeszenia, są zmienne.

W świetle informacji przekazanych przez Jerzego Kubackiego i Andrzeja Woźniaka, zrzeszeni z nimi przedsiębiorcy stosowali następujące ceny:

- opłata początkowa – 3,50 zł,
- taryfa I – 1,00 zł/km,
- taryfa II – 1,50 zł/km,
- taryfa III – 2,00 zł/km,
- taryfa IV – 3,00 zł/km,
- opłata za 1 godzinę postoju – 20,00 zł/h.

Z wyjaśnień złożonych przez Jerzego Kubackiego i Andrzeja Woźniaka pismem z dnia 10 października 2003 r. wynika, że wraz ze zmianą cen nastąpiła likwidacja rabatów. Wspólnicy Radio Taxi „Merc-Des” s.c. nie wskazali daty wprowadzenia ww. cen (informację co do cen przekazano pismem z dnia 16 marca 2004 r., wskazując, iż obowiązują one aktualnie), jednakże z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku

wynika, że Jerzy Kubacki dokonał przewzorcowania taksometru według przedstawionego powyżej układu cen w dniu 26 sierpnia 2003 r.

Dowód: pismo J. Kubackiego i A. Woźniaka z dnia 10 października 2003 r.
pismo pełnomocnika J. Kubackiego i A. Woźniaka Stowarzyszenia „Euro-Taxi” z dnia 16 marca 2004 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Z dniem 23 sierpnia 2004 r. Jerzy Kubacki wystąpił ze spółki Radio Taxi „Merc-Des” s.c., zaprzestając wykonywania działalności w zakresie usług organizowania usług przewozu osób taksówką/usług radio-taxi. Aktualnie prowadzi pod nazwą Jerzy Kubacki Taxi Osobowe działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług przewozu osób taksówką.

W 2008 r. Andrzej Woźniak zaprzestał wykonywania jakiegokolwiek działalności gospodarczej. W związku z tym, z uwagi na utratę przez ww. osobę statusu przedsiębiorcy, decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. postępowanie względem niego zostało umorzone.

Dowód: pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

6. Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński i Michał Marzec

Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński i Michał Marzec w momencie wszczęcia niniejszego postępowania prowadzili w Płocku działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej **Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.** (dalej: METRO), wpisanej do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka. Przedmiot działalności spółki określono jako działalność taksówek osobowych.

Współpraca Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marza z przedsiębiorcami świadczącymi usługi przewozu osób taksówką odbywała się na podstawie pisemnych umów oraz *Regulaminu pracy Radio-Taxi „Metro” Spółka Cywilna w Płocku*. *Regulamin* przewidywał kary z tytułu zawyżania lub zaniżania cen kursu, w postaci upomnienia z wpisem do rejestru, kary pieniężnej oraz wydalenia z korporacji.

W latach 2002-2003 z METRO współpracowało ok. 20-30 taksówkarzy. W dniu 31 sierpnia 2003 r. działalność METRO została zawieszona, a współpracujący z nim taksówkarze, wówczas w liczbie 19, przeszli do innych korporacji. Działalność METRO wznowiono z dniem 1 stycznia 2004 r. Korporację ostatecznie rozwiązano w dniu 24 kwietnia 2004 r.

Ceny usług przewozu osób taksówką w METRO ustalane były przez wspólników po konsultacjach ze zrzeszonymi z nimi taksówkarzami. Kształtowały się one następująco:

A. w okresie do dnia 31 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,00 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,90 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,35 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 1,80 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 2,70 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

rabaty: • 1 zł we wszystkich taryfach (rabat zmienny, w zależności od popytu na usługi);

B. od dnia 1 stycznia 2004 r. (po wznowieniu działalności) do dnia 24 kwietnia 2004 r.:

opłaty za przejazd: • opłata początkowa – 3,50 zł,
• za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
• za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
• za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
• za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
• za 1 godzinę postoju – 20,00 zł.

Dowód: pismo A. Wielińskiego, K. Wielińskiego i M. Marca z dnia 11 marca 2004 r.

pismo A. Wielińskiego z dnia 28 czerwca 2004 r.

W chwili obecnej byli współnicy Radio Taxi „METRO Taksówka Osobowa” s.c. prowadzą w Płocku na podstawie wpisów do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka indywidualną działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług przewozu osób taksówką: Andrzej Wieliński – pod nazwą Andrzej Wieliński Taxi Osobowe, Krzysztof Wieliński – pod nazwą Krzysztof Wieliński Taksówka Osobowa (działalność zawieszona od dnia 1 grudnia 2010 r.), zaś Michał Marzec – pod nazwą Michał Marzec Taxi Osobowe.

Dowód: pismo A. Wielińskiego z dnia 21 listopada 2011 r.

pismo M. Marca z dnia 7 grudnia 2011 r.

pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

7. Lech Żmijewski

Lech Żmijewski prowadzi w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą **Lech Żmijewski Radio Taxi „Mercury”** (dalej: MERCURY). Zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka przedmiot działalności Lecha Żmijewskiego określono jako organizowanie usług w zakresie przewozu osób radio taxi oraz taxi osobowe.

Podstawą współpracy Lecha Żmijewskiego z taksówkarzami są zawierane na piśmie umowy. Zasady tej współpracy reguluje *Regulamin pracy Radio Taxi „MERCURY”*, określający obowiązki i tryb pracy taksówkarzy oraz współpracy z dystrybutorem. Ustalone ceny obowiązują wszystkich taksówkarzy zrzeszonych w MERCURY, niestosowanie się do tej zasady sankcjonowane jest rozwiązaniem umowy.

W dniu wszczęcia postępowania z Lechem Żmijewskim zrzeszonych było 50 taksówkarzy. Ceny stosowane przez przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką współpracujących z Lechem Żmijewskim ustalane były przez samych taksówkarzy i kształtowały się w następujący sposób:

A. w okresie od listopada 2002 r. do dnia 27 sierpnia 2003 r.:

opłaty za przejazd: • opłata początkowa – 3,50 zł,
• za przejazd 1 km – 1,20 zł w taryfie I,
• za przejazd 1 km – 1,80 zł w taryfie II,

- za przejazd 1 km – 2,40 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 3,60 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;
- rabaty:
- 2 zł przy opłacie za kurs do 20 zł,
 - powyżej 20 zł – rabat 20%;

B. po dniu 27 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 20,00 zł.

Od dnia 27 sierpnia 2003 r. w MERCURY zlikwidowano również możliwość udzielania jakichkolwiek rabatów.

Dowód: pismo L. Żmijewskiego z dnia 17 grudnia 2003 r.

Z ustaleń dokonanych przez Prezesa UOKiK wynika, że taksówkarze zrzeszeni z Lechem Żmijewskim dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2003 r. Większość przewzorcowań miała miejsce w dniu 28 sierpnia 2003 r. (18 przewzorcowań spośród 35 z ustaloną datą dzienną).

Dowód: pismo L. Żmijewskiego z dnia 17 grudnia 2003 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

W czerwcu 2009 r. z Lechem Żmijewskim zrzeszonych było 34 taksówkarzy. Opłaty za przejazd stosowane przez taksówkarzy współpracujących z MERCURY w okresie po 2004 r. kształtowały się następująco (poniższe daty są jedynie szacunkowe, przedsiębiorca ustalił je na podstawie zachowanych paragonów fiskalnych):

A. w dniu 6 października 2005 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,30 zł,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

B. w dniu 22 listopada 2006 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,60 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

C. w dniu 14 grudnia 2007 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

D. w dniu 24 lipca 2009 r.:

- opłata początkowa – 6,00 zł,

- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za 1 godzinę postoju – 29,00 zł.

Ostatni cennik obowiązuje do chwili obecnej. Ceny ustalane są przez taksówkarzy zrzeszonych z MERCURY.

W 2005 r. wprowadzono rabaty przyznawane indywidualnie stałym klientom, np. w przypadku opłaty za krótki kurs w wysokości 6,50 zł pobierana jest opłata 6,00 zł, na dalszych trasach zamiast 11,50 zł – 10 zł, itp.

Jak wyjaśnił Lech Żmijewski, powyższe ceny stosowane były w sposób jednolity przez wszystkie korporacje w Płocku.

Dowód: pismo L. Żmijewskiego z dnia 17 grudnia 2003 r.

Przedstawiona przez Lecha Żmijewskiego szacunkowa data ostatniej podwyżki cen usług taksówkowych została przez Prezesa UOKiK zweryfikowana w oparciu o dane przekazane przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku. Z ustaleń organu antymonopolowego wynika, że taksówkarze zrzeszeni z Lechem Żmijewskim dokonali przewzorcowania taksometrów według wskazanego powyżej układu cen w okresie od dnia 29 czerwca do dnia 29 lipca 2009 r. Największa liczba przewzorcowań miała miejsce w dniu 13 lipca 2003 r. (10 przewzorcowań spośród 30 z ustaloną datą dzienną).

Dowód: pismo L. Żmijewskiego z dnia 29 sierpnia 2011 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 29 sierpnia 2011 r.

8. Andrzej Rędziński

Andrzej Rędziński w dacie wszczęcia niniejszego postępowania prowadził działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka pod nazwą **Andrzej Rędziński Radio-Taxi „Mega”** (dalej: MEGA). Zarejestrowany przedmiot działalności Andrzeja Rędzińskiego obejmował m.in. wykonywanie zarobkowego przewozu osób taksówką osobową oraz usługi radio taxi.

Ceny stosowane przez taksówkarzy zrzeszonych z Andrzejem Rędzińskim ustalane były przez samych taksówkarzy i zostały określone na następującym poziomie:

A. przed dniem 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 2,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,80 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,20 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 1,60 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 2,40 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

rabaty:

- pozostawione do indywidualnej oceny kierowcy;

B. po dniu 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,

- za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

rabaty:

- 10%.

Jak wynika z wyjaśnień złożonych przez Andrzeja Rędzińskiego, faktyczne świadczenie usług radio-taxi rozpoczął on w dniu 14 czerwca 2003 r. Początkowo współpracowało z nim dwóch taksówkarzy, przy czym pod koniec lipca jeden z nich przeszedł do innej korporacji. W dniu 3 października 2003 r. Andrzej Rędziński zaprzestał działalności w zakresie usług radio-taxi z uwagi na brak zainteresowania współpracą ze strony przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką. W chwili obecnej Andrzej Rędziński wykonuje w Płocku na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Rędziński Taxi Osobowe, polegającą na wykonywaniu przewozów osób taksówką.

Dowód: pismo A. Rędzińskiego z dnia 23 października 2003 r.

pismo A. Rędzińskiego z dnia 18 sierpnia 2004 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

9. Stowarzyszenie Radio Taxi „MONO”

Stowarzyszenie Radio Taxi „Mono” z siedzibą w Płocku (wcześniej: Stowarzyszenie Radio Taxi „Mobil”, dalej: MONO) prowadziło działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Stowarzyszeń, Innych Organizacji Społecznych i Zawodowych, Fundacji oraz Publicznych Zakładów Opieki Społecznej pod numerem KRS 0000120559. Stowarzyszenie prowadziło działalność gospodarczą polegającą na organizowaniu przewozów taksówką osobową na terenie miasta Płocka.

Zasady współpracy członków Stowarzyszenia określał *Regulamin pracy Stowarzyszenia Radio-Taxi-Mobil*. Członkowie MONO, w liczbie 25, w dniu 10 października 2003 r. stosowali następujące ceny usług przewozu osób taksówką osobową:

- opłata początkowa – 3,50 zł,
- opłata za 1 km w taryfie I – 1,00 zł.

Dowód: pismo Stowarzyszenia Radio Taxi „Mono” z dnia 17 października 2003 r.

MONO nie wskazało daty wprowadzenia ww. cen (wskazano jedynie, iż w dacie pisma, tj. w dniu 10 października 2003 r., są one aktualne), jednakże z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku wynika, że zrzeszeni w MONO taksówkarze dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. w okresie od dnia 26 sierpnia do dnia 5 września 2003 r. – przy czym największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na 26 sierpnia (3 przewzorcowania spośród 12 z ustaloną datą dzienną) i 27 sierpnia (4 przewzorcowania).

Dowód: pismo Stowarzyszenia Radio Taxi „Mono” z dnia 20 lutego 2004 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Pismem z dnia 25 września 2004 r. były już wówczas prezes MONO poinformował Prezesa UOKiK, że stowarzyszenie zostało rozwiązane i obecnie trwa proces jego likwidacji.

W dniu 17 marca 2005 r. nastąpiło wykreślenie MONO z Krajowego Rejestru Sądowego na jego wniosek. Z tego względu, decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. postępowanie prowadzone przeciwko MONO w niniejszej sprawie zostało umorzone.

Dowód: pismo H. Kaczmarka z dnia 29 września 2004 r.
informacja o podmiocie: Stowarzyszenie „Radio Taxi Mono” z siedzibą w Płocku – wydruk ze strony internetowej Krajowego Rejestru Sądowego

10. Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.

Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku (dalej: MPT 919) jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców pod numerem KRS 0000036939.

Współpraca pomiędzy MPT 919 a taksówkarzami odbywa się na podstawie zawieranych na piśmie umów o świadczenie usług przewozowych. Według stanu na dzień 1 października 2003 r. z MPT 919 współpracowało 49 taksówkarzy.

Wysokość cen usług przewozowych określa zarząd MPT 919 w drodze uchwał. Wszyscy taksówkarze zrzeszeni z MPT 919 zobowiązani byli do stosowania cen ustalonych przez spółkę. Ceny te kształtowały się na następującym poziomie:

A. do dnia 25 sierpnia 2003 r.:

opłaty za przejazd:

- opłata początkowa – 3,00 zł,
- za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
- za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
- za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
- za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
- za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

rabaty:

- 0,50 zł przy opłacie za kurs od 4,50 do 5,50 zł,
- 1 zł przy opłacie powyżej 5,50 zł;

B. od dnia 26 sierpnia 2003 r.:

opłaty za przejazd:

- opłata początkowa – 3,50 zł,
- za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
- za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
- za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
- za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł.

Dowód: pismo Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o. z dnia 11 października 2003 r.

Uchwała o zmianie cen została podjęta w dniu 22 sierpnia 2003 r. Uchwałą tą zostały również zlikwidowane wszelkie rabaty. Z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku wynika, że zrzeszeni w MPT 919 taksówkarze dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. w dniach od 26 sierpnia do dnia 3 września 2003 r. Największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na 26 sierpnia (7 przewzorcowań spośród 29 z ustaloną datą dzienną), 27 sierpnia (8 przewzorcowań) i 28 sierpnia 2003 r. (9 przewzorcowań).

Dowód: pismo Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o. z dnia 11 października 2003 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

W czerwcu 2009 r. z MPT 919 zrzeszonych było 40 taksówkarzy (stan na dzień 29 czerwca 2009 r.). Aktualnie liczba ta wynosi 33 (stan na dzień 26 sierpnia 2011 r.). Ceny usług przewozu osób taksówką stosowane przez taksówkarzy współpracujących z MPT 919 w okresie po 2004 r. kształtowały się następująco:

A. od dnia 26 sierpnia 2005 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,30 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 1,95 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 2,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 3,90 zł,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

B. od dnia 23 listopada 2006 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,40 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,20 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 4,80 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

C. od dnia 10 grudnia 2007 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,70 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 5,40 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

D. od dnia 11 lipca 2009 r.:

- opłata początkowa – 6,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,70 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 35,40 zł,
- za 1 godzinę postoju – 28,00 zł.

Według wyjaśnień MPT 919, jako daty wprowadzania zmian cen usług przewozowych wskazano daty stosownych uchwał zarządu spółki.

Dowód: pismo Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o. z dnia 26 sierpnia 2011 r.

W tym miejscu należy zauważyć, że wskazana przez MPT 919 data podjęcia uchwały o ostatniej podwyżce cen opłat taksówkowych nie znajduje potwierdzenia w ustaleniach dokonanych przez Prezesa UOKiK w oparciu o dane przekazane przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku. Jak ustalił bowiem Prezes UOKiK, znaczna część zrzeszonych w MPT 919 taksówkarzy (tj. 20 spośród 34, co do których ustalono datyienne przewzorcowań)

dokonała przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego rzekomo dopiero uchwałą z dnia 11 lipca 2009 r. już w dniu 10 lipca 2009 r., przy czym dwóch taksówkarzy dokonało przewzorcowania jeszcze wcześniej, tj w dniach 24 i 20 czerwca 2009 r. Cały proces przewzorcowania taksometrów przez taksówkarzy zrzeszonych w MPT 919 trwał od dnia 24 czerwca do dnia 20 lipca 2009 r.

Dowód: pismo Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o. z dnia 26 sierpnia 2011 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 29 sierpnia 2011 r.

11. Kazimierz Lewandowski

Kazimierz Lewandowski w momencie wszczęcia postępowania prowadził w Płocku na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka działalność gospodarczą pod nazwą **Kazimierz Lewandowski Taxi Osobowe**. Zarejestrowany przedmiot tej działalności został określony m.in. jako „zarobkowy przewóz osób taksówką osobową” oraz „taxi osobowe”. Jak ustalił Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania, działalność gospodarcza faktycznie wykonywana przez Kazimierza Lewandowskiego odpowiadała działalności zarejestrowanej i polegała na świadczeniu usług przewozów taksówką osobową na terenie miasta Płocka. Z dokonanych ustaleń wynika również, że Kazimierz Lewandowski nie prowadził działalności polegającej na organizowaniu przewozów taksówką osobową bądź świadczeniu usług radio-taxi. Działalność taką, pod nazwą Radio Taxi „Roma” w Płocku (dalej: ROMA), prowadziły natomiast, kolejno, Teresa L. oraz Małgorzata K.. W związku z powyższym, decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. umorzono niniejsze postępowanie względem Kazimierza Lewandowskiego.

Dowód: pismo T. L. z dnia 17 października 2003 r.
pismo M. K. z dnia 1 października 2004 r.
pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

W toku postępowania wyjaśnienia złożyły Teresa L. oraz Małgorzata K..

Teresa L. wykonywała na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka działalność gospodarczą pod nazwą **Radio-Taxi „Roma” Teresa L.** w Płocku w okresie do dnia 31 marca 2004 r. Przedmiot tej działalności określono jako organizowanie przewozu osób taksówkami osobowymi. Zgodnie z *Regulaminem Pracy Radio-Taxi ROMA*, obowiązującym od dnia 10 sierpnia 2003 r., zawyżanie lub zaniżanie cen kursu wiązało się z określonymi konsekwencjami, takimi jak: upomnienie z wpisem do rejestru, upomnienie z wpisem do rejestru z możliwością zawieszenia i wydalenie z grupy ROMA.

Ceny usług stosowane przez taksówkarzy zrzeszonych z Teresą L., w liczbie 11, przed dniem 29 sierpnia 2003 r. kształtowały się następująco:

- opłata początkowa – 3 zł,
- opłata za 1 km w taryfie I – 1,20 zł;
- opłata za 1 godzinę postoju – 20 zł;
- rabat – 2 zł upustu.

Dowód: pismo T. L. z dnia 17 października 2003 r.

Od dnia 1 kwietnia 2004 r. korporację ROMA prowadziła Małgorzata K., prowadząc na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka działalność gospodarczą pod nazwą **K. Małgorzata Radio Taxi „Roma”**. Przedmiot tej działalności określono jako „pozostała działalność wspomagająca transport lądowy”.

Małgorzata K. wskazała, iż ceny stosowane przez współpracujących z ROMA taksówkarzy zostały ustalone na poziomie:

- opłata początkowa – 3,50 zł,
- opłata za 1 km w taryfie I – 1,00 zł;
- opłata za 1 km w taryfie II – 1,50 zł;
- opłata za 1 km w taryfie III – 2,00 zł;
- opłata za 1 km w taryfie IV – 3,00 zł;
- jednostka taryfowa – 0,50 zł;
- opłata za 1 godzinę postoju – 20 zł;
- rabat – po 10-krotnym skorzystaniu z usług ROMA klient otrzymywał kupon na darmowe strzyżenie włosów (od dnia 31 lipca 2004 r.).

Dowód: pismo M. K. z dnia 1 października 2004 r.

12. Ryszard Adamkowski, Ryszard Borowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski, Sławomir Dobrowolski oraz Wiesław Patryn

Ryszard Adamkowski, Ryszard Borowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski, Sławomir Dobrowolski oraz **Wiesław Patryn** w dacie wszczęcia niniejszego postępowania byli współnikami spółek cywilnych: **Radio Taxi „Duo” s.c.** w Płocku oraz **Radio Taxi „Super Express” s.c.** w Płocku (dalej łącznie jako: SUPER EXPRESS⁴), wpisanych do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka. Przedmiot działalności spółek określono jako usługi w zakresie radio-taxi; jednocześnie każdy ze współników prowadził działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób taksówką.

Podstawą współpracy korporacji SUPER EXPRESS z taksówkarzami były zawierane na piśmie umowy pośrednictwa w przekazywaniu zleceń telefonicznych. Zgodnie z obowiązującym w korporacji *Regulaminem Pracy Radio-Taxi „Super Express Szóstki”*, zawyżanie lub zaniżanie cen kursu wiązało się z określonymi konsekwencjami, takimi jak: upomnienie z wpisem do rejestru, upomnienie z wpisem do rejestru z możliwością zawieszenia oraz wydalenie z korporacji. Z wyjaśnień ww. przedsiębiorców wynika, że zmiany cen usług taksówkowych oraz rabatów dokonywane były w drodze ustnych uzgodnień pomiędzy współnikami.

Na dzień 13 października 2003 r. z Ryszardem Adamkowskim, Ryszardem Borowskim, Krzysztofem Świdorskim, Grzegorzem Włodarskim i Wiesławem Patrynem spółkami współpracowało 62 taksówkarzy. Stosowali oni następujące ceny za usługi przewozu osób taksówką:

⁴ W obrocie gospodarczym SUPER EXPRESS występował też niekiedy pod nazwą „Szóstki”, stąd bywał tak określany przez osoby składające wyjaśnienia w niniejszej sprawie.

A. przed 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 2,00 zł,
 - za przejazd 1 km – 0,90 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,35 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 1,80 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 2,70 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 15,00 zł;

B. po dniu 29 sierpnia 2003 r.:

- opłaty za przejazd:
- opłata początkowa – 3,50 zł,
 - za przejazd 1 km – 1,00 zł w taryfie I,
 - za przejazd 1 km – 1,50 zł w taryfie II,
 - za przejazd 1 km – 2,00 zł w taryfie III,
 - za przejazd 1 km – 3,00 zł w taryfie IV,
 - za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

- rabaty:
- bonusowe talony na kwotę: 2 zł, 4 zł, 6 zł dla stałych klientów,
 - uczestnictwo w systemie IDEA PROFIT – rabat do 10% na kartę IDEA PROFIT z tytułu posiadania skróconego numeru komórkowego (*4444).

Dowód: pismo R. Adamkowskiego, W. Patryna, G. Włodarskiego, R. Borowskiego, S. Dobrowolskiego i K. Świdarskiego z dnia 13 października 2003 r.

Z analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku wynika, że zrzeszeni z SUPER EXPRESS taksówkarze dokonali przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. w okresie od dnia 26 sierpnia do dnia 3 września 2003 r. Największa liczba dziennych przewzorcowań przypada na 26 sierpnia (7 przewzorcowań spośród 37 z ustaloną datą dzienną), 28 sierpnia (9 przewzorcowań) oraz 1 września 2003 r. (10 przewzorcowań).

Dowód: pismo R. Adamkowskiego, W. Patryna, G. Włodarskiego, R. Borowskiego, S. Dobrowolskiego i K. Świdarskiego z dnia 13 października 2003 r.
pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 10 grudnia 2004 r.

Ryszard Borowski zakończył prowadzenie działalności w zakresie usług organizowania usług przewozu osób taksówką/usług radio-taxi w dniu 22 marca 2006 r., zaś wkrótce potem zaprzestał wykonywania jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Natomiast Wiesław Patryna zmarł w 2009 r. W związku z utratą przez Ryszarda Borowskiego i Wiesława Patryna statusu przedsiębiorcy decyzją nr RWA-30/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. umorzono postępowanie względem tych osób.

Dowód: pismo Urzędu Miasta Płocka – Oddziału Ewidencji Działalności Gospodarczej z dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpis skrócony aktu zgonu Wiesława Patryna, przekazany pismem Urzędu Miasta Płocka – Urzędu Stanu Cywilnego (data nadania: 16 września 2011 r.)

W dniu 24 marca 2006 r. Krzysztof Świdorski wystąpił ze spółki Radio Taxi „Duo” s.c., pozostając jednakże współnikiem Radio Taxi „Super Express” s.c. W dniu 30 kwietnia 2011 r. spółka Radio Taxi „Duo” s.c. została rozwiązana. W chwili obecnej współnikami „Super Express” s.c. są: Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski i Sławomir Dobrowolski. Obecnie ww. przedsiębiorcy nie zawierają pisemnych umów ze zrzeszonymi z nimi taksówkarzami, podstawą współpracy są umowy ustne oraz *Regulamin Pracy Radio-Taxi „Super Express Szóstki”*.

Dowód: pismo R. Adamkowskiego, K. Świdorskiego, G. Włodarskiego i S. Dobrowolskiego z dnia 23 sierpnia 2011 r.

W czerwcu 2009 r. z SUPER EXPRESS zrzeszonych było 54 taksówkarzy (stan na dzień 19 czerwca 2009 r.). Obecnie liczba ta wynosi 57 (stan na dzień 22 sierpnia 2011 r.). Jak wyjaśnili Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski i Sławomir Dobrowolski, cennik za usługi przewozu osób taksówką obowiązujący w korporacji ustalany jest przez współników spółki Radio Taxi „Super Express” s.c., z uwzględnieniem sugestii taksówkarzy zrzeszonych w korporacji. Ceny stosowane przez taksówkarzy zrzeszonych w SUPER EXPRESS w okresie po 2004 r. kształtowały się następująco:

A. od dnia 1 stycznia 2005 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 1,50 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 2,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 3,00 zł,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

B. od dnia 25 sierpnia 2005 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,30 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 1,95 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 2,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 3,90 zł,
- za 1 godzinę postoju – 20,00 zł;

C. od dnia 22 września 2006 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,40 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,20 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 4,80 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

D. od dnia 12 grudnia 2007 r.:

- opłata początkowa – 4,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,70 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,60 zł,

- za przejazd 1 km w taryfie IV – 5,40 zł,
- za 1 godzinę postoju – 25,00 zł;

E. od dnia 14 lipca 2009 r.:

- opłata początkowa – 6,00 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie II – 2,70 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie III – 3,60 zł,
- za przejazd 1 km w taryfie IV – 5,40 zł,
- za 1 godzinę postoju – 30,00 zł.

Stosowane są rabaty w postaci m.in. zniżek 30% dla klientów indywidualnych w drugiej strefie taxi, zniżek dla pracowników firm, z którymi korporacja ma zawarte stałe umowy o usługi przewozowe, a także – dla stałych klientów – kart przejazdu i zniżek w hotelach i lokalach gastronomicznych.

Dowód: pismo R. Adamkowskiego, K. Świdarskiego, G. Włodarskiego i S. Dobrowolskiego z dnia 23 sierpnia 2011 r.

Przekazana przez współników SUPER EXPRESS data wprowadzenia ostatniej podwyżki cen usług przewozów osób taksówką znajduje potwierdzenie w wynikach analizy danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku. Jak ustalił bowiem Prezes UOKiK, zrzeszeni z SUPER EXPRESS taksówkarze dokonali przewzorcowania taksometrów według wskazanego powyżej układu cen wprowadzonego w 2009 r. w dniach od 10 do 27 lipca 2009 r., przy czym najwięcej dziennych przewzorcowań przeprowadzono w dniach: 14 lipca (12 przewzorcowań spośród 44 z ustaloną datą dzienną), 15 lipca (8 przewzorcowań) oraz 16 i 17 lipca 2009 r. (po 6 przewzorcowań).

Dowód: pismo R. Adamkowskiego, K. Świdarskiego, G. Włodarskiego i S. Dobrowolskiego z dnia 23 sierpnia 2011 r.

pismo Obwodowego Urzędu Miar w Płocku z dnia 29 sierpnia 2011 r.

Przedstawione powyżej oddzielnie dla każdej z korporacji taksówkowych prowadzonych przez strony niniejszego postępowania ustalenia co do wysokości stosowanych cen usług taksówkowych przed dniem 25 sierpnia 2003 r. i po tej dacie, jak również co do terminów dokonywania przez nie zmian cen, zostały zbiorczo zilustrowane w Tabelach nr 2-4.

Tabela 2: Ceny usług taksówkowych stosowane przez związki przedsiębiorców przed sierpniem 2003 r.

Związek przedsiębiorców	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoju
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	2,50 zł	0,80 zł	15,00 zł
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	2,50 zł	0,80 zł	16,00 zł ⁵

⁵ Wobec nieprzekazania stosownych informacji przez przedsiębiorców ustalono na podstawie innych źródeł (tzn. danych przekazanych przez Urząd Miasta w Płocku – patrz tabela nr 1 na str. 19 niniejszej decyzji).

T. Urbańczyk (ELF)	2,50 zł	0,80 zł	16,00 zł
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	2,50 zł	0,80 zł	15,00 zł
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	4,00 zł	1,80 zł	30,00 zł ⁶
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	3,00 zł	0,90 zł	15,00 zł
L. Żmijewski (MERCURY)	3,50 zł	1,20 zł	15,00 zł
A. Rędziński (MEGA)	2,50 zł	0,80 zł	15,00 zł
Stowarzyszenie Radio Taxi „MONO”	2,40 zł	0,90 zł	15,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	3,00 zł	1,00 zł	15,00 zł
R. Adamkowski, R. Borowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	2,00 zł	0,90 zł	15,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Tabela 3: Ceny usług taksówkowych stosowane przez związki przedsiębiorców po sierpniu 2003 r.

Związek przedsiębiorców	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoju
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł ⁷
T. Urbańczyk (ELF)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
Lech Żmijewski (MERCURY)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
Andrzej Rędziński (MEGA)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
Stowarzyszenie Radio Taxi „MONO”	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł
R. Adamkowski, R. Borowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	3,50 zł	1,00 zł	20,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

⁶ Jak wyżej.

⁷ Wobec nieprzekazania stosownych informacji przez przedsiębiorców ustalono na podstawie innych źródeł (tzn. danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku – patrz str. 23-24 niniejszej decyzji).

Tabela 4: Dаты wprowadzenia zmiany cen usług taksówkowych przez związki przedsiębiorców w sierpniu/wrzeźniu 2003 r.

Związek przedsiębiorców	Data wprowadzenia zmiany cen według przedsiębiorcy	Data wprowadzenia zmiany według przewzorcowania taksometrów
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	3.09.2003 r.	od 26.08 do 04.09.2003 r. (najwięcej 26 i 27.08.03 r.)
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	brak danych	od 26.08 do 5.09.2003 r. (najwięcej 28.08.03 r.)
T. Urbańczyk (ELF)	29.08.03 r.	od 26.08 do 02.09.2003 r. (najwięcej 27.08.03 r.)
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	uchwała o zmianie cen – 03.08.03 r.; faktyczne wprowadzenie jej w życie – III dekada 08.03 r.	od 26.08 do 01.09.2003 r. (najwięcej 27.08.03 r.)
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	brak danych	26.08.03 r. (1 ustalony taksówkarz)
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	01.01.04 r.	–
L. Żmijewski (MERCURY)	27.08.03 r.	od 26.08 do 04.09.2003 r. (najwięcej 28.08.03 r.)
A. Rędziński (MEGA)	29.08.03 r.	nie ustalono
Stowarzyszenie Radio Taxi „MONO”	nie podano dokładnej daty („przed 10.10.03 r.”)	od 26.08 do 5.09.2003 r. (najwięcej 26, 27.08.03 r.)
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	uchwała o zmianie cen – 22.08.03 r.; faktyczne wprowadzenie w życie – 26.08.03 r.	od 26.08 do 3.09.2003 r. (najwięcej 26, 27 i 28.08.03 r.)
R. Adamkowski, R. Borowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	29.08.03 r.	od 26.08 do 3.09.2003 r. (najwięcej 26 i 28.08 oraz 01.09.2003 r.)

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Ustalenia dokonane przez Prezesa UOKiK w zakresie cen stosowanych przez strony postępowania po 2003 r. ilustrują Tabele nr 5-8.

Tabela 5: Ceny usług taksówkowych stosowanych przez związki przedsiębiorców w 2005 r.

Związek przedsiębiorców	Data wprowadzenia podwyżki	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoju
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	Brak danych			
T. Urbańczyk (ELF)	Brak danych			
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	Brak danych			

L. Żmijewski (MERCURY)	06.10.2005 r. ⁸	4,00 zł	1,30 zł	20,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	26.08.2005 r.	4,00 zł	1,30 zł	20,00 zł
R. Adamkowski, R. Borowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	01.05.2005 r.	4,00 zł	1,00 zł	20,00 zł
	25.08.2005 r.	4,00 zł	1,30 zł	20,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Tabela 6: Ceny usług taksówkowych stosowanych przez związki przedsiębiorców w 2006 r.

Związek przedsiębiorców	Data wprowadzenia podwyżki	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoju
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	Brak danych			
T. Urbańczyk (ELF)	Brak danych			
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	Brak danych			
L. Żmijewski (MERCURY)	22.11.2006 r. ⁹	4,00 zł	1,60 zł	25,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	23.11.2006 r.	4,00 zł	1,60 zł	25,00 zł
R. Adamkowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	22.09.2006 r.	4,00 zł	1,60 zł	25,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Tabela 7: Ceny usług taksówkowych stosowanych przez związki przedsiębiorców w 2007 r.

Związek przedsiębiorców	Data wprowadzenia podwyżki	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoju
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	Brak danych			
T. Urbańczyk (ELF)	Brak danych			
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	Brak danych			
L. Żmijewski (MERCURY)	14.12.2007 r. ¹⁰	4,00 zł	1,80 zł	25,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	10.12.2007 r.	4,00 zł	1,80 zł	25,00 zł
R. Adamkowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	12.12.2007 r.	4,00 zł	1,80 zł	25,00 zł

⁸ Data zmiany cen szacunkowa – ustalona przez przedsiębiorcę na podstawie zachowanych paragonów fiskalnych.

⁹ Jak wyżej.

¹⁰ Jak wyżej.

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Tabela 8: Ceny usług taksówkowych stosowanych przez związki przedsiębiorców w 2009 r. – obowiązujące do dnia dzisiejszego

Związek przedsiębiorców	Data wprowadzenia podwyżki	Oplata początkowa	Oplata za przejazd 1 km w taryfie I	Oplata za 1 godz. postoj
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	Brak danych			
T. Urbańczyk (ELF)	Data ustalona wg dat przewzorcowań taksometrów: od 13.07 do 04.08.2009 r. (najwięcej: 15-16.07)	6,00 zł	1,80 zł	30,00 zł
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	Brak danych			
L. Żmijewski (MERCURY)	Data szacunkowa wskazana przez przedsiębiorcę: 24.07.2009 r. Data ustalona wg dat przewzorcowań taksometrów: od 29.06 do 29.07.2009 r. (najwięcej: 13.07)	6,00 zł	1,80 zł	29,00 zł
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	Data podjęcia uchwały wskazana przez przedsiębiorcę: 11.07.2009 r. Data ustalona wg dat przewzorcowań taksometrów: od 24.06 do 20.07.2009 r. (najwięcej: 10.07)	6,00 zł	1,80 zł	28,00 zł
R. Adamkowski, K. Świdorski, G. Włodarski oraz S. Dobrowolski (SUPER EXPRESS)	Data wskazana przez przedsiębiorcę: 14.07.2009 r. Data ustalona wg dat przewzorcowań taksometrów: od 10 do 27.07.2009 r. (najwięcej: 14-17.07)	6,00 zł	1,80 zł	30,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

W powyższych tabelach nie uwzględniono następujących przedsiębiorców, przeciwko którym wszczęto postępowanie w niniejszej sprawie:

- a) Andrzeja Rędzińskiego (Radio Taxi „Mega”) – związek zakończył bowiem działalność w dniu 3 października 2003 r.

- b) Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca (Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.) – związek zakończył działalność w dniu 24 kwietnia 2004 r.;
- c) Stowarzyszenia Radio Taxi „MONO” – związek zakończył działalność przed dniem 25 września 2004 r.;
- d) Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna (Radio Taxi „Centrum Mazowsze” s.c.) – związek zakończył działalność w dniu 7 stycznia 2005 r.;
- e) Jerzego Kubackiego i Andrzeja Woźniaka (Radio Taxi „Merc-Des” s.c.) – związek zakończył działalność, brak jest danych na temat cen stosowanych po 2003 r.

W tabelach brak jest również informacji dotyczących cen usług przewozu osób taksówką stosowanych w okresie po 2003 r. przez Marka Redlińskiego (Radio Taxi „Alfa” s.c., Radio Taxi „Delta” s.c.) oraz Stowarzyszenie „Euro-Taxi”, jak również cen stosowanych pomiędzy 2004 a 2009 r. przez Teresę Urbańczyk (Radio Taxi „Elf”). Ww. przedsiębiorcy pomimo wezwania Prezesa UOKiK nie przekazali powyższych informacji.

W trakcie postępowania Prezes UOKiK przesłuchał w dniu 18 kwietnia 2005 r. w charakterze świadków następujące osoby: Tadeusza S., pełniącego funkcję prezesa zarządu Zrzeszenia Transportu Prywatnego w Płocku (dalej również: Zrzeszenie) w okresie do jesieni 2004 r., oraz Kazimierza S. – zastępcę przewodniczącego Ogólnopolskiego Związku Kierowców Taksówek – Oddział w Płocku (dalej również: Związek) w okresie do rozwiązania związku, tj. do wiosny 2004 r. Świadkowie zostali przesłuchani m.in. na okoliczność spotkania z dnia 25 sierpnia 2003 r., na którym zobowiązano się do stosowania ujednoczonych stawek za usługi przewozów taksówkowych na terenie miasta Płocka, jak również roli Zrzeszenia oraz Związku w organizacji tego spotkania.

Z zeznań złożonych przez **Tadeusza S.** wynika, że Zrzeszenia Transportu Prywatnego w Płocku nie prowadziło działalności w zakresie usług radio-taxi ani korporacji taksówkowej. Przynależność do Zrzeszenia nie była obowiązkowa. Do Zrzeszenia należeli wszyscy taksówkarze współpracujący z MPT 919, jak również niektórzy z tzw. „szóstek” (SUPER EXPRESS – przyp. Prezesa UOKiK), pojedynczy kierowcy z korporacji: CENTRUM MAZOWSZE, ELF, EURO i MONO, jak również taksówkarze niezrzeszeni (ok. 50). Zadaniem Zrzeszenia były działania na rzecz ułatwiania pracy taksówkarzom, polegające na zabieganiu o udostępnianie przejazdów przez Stare Miasto, tworzenie nowych postojów i wydłużanie godzin nocnych. Według świadka, działalność Zrzeszenia polegała przede wszystkim na składaniu do Rady Miasta wniosków w kwestii cen, stref oraz oznakowania taksówek. Z zeznań Tadeusza S. wynika również, że Zrzeszenie konsultowało z Urzędem Miasta projekt uchwały Rady Miasta Płocka dotyczącej ustalenia maksymalnych cen za przewóz taksówką osobową. Zrzeszenie zwróciło się do Miasta z propozycją dotyczącą wprowadzenia cen minimalnych przejazdów taksówkowych, ustalonych na podstawie kalkulacji sporządzonej przez Polski Związek Motorowy w Warszawie, gdzie najniższa cena za 1 km przebiegu w przypadku najtańszego samochodu marki Polonez wynosiła 1,80 zł.

Odnosnie do spotkania z dnia 25 sierpnia 2003 r. Tadeusz S. zeznał, że Zrzeszenie nie było jego organizatorem, jednakże on sam w nim uczestniczył i był jedną z osób, która powiadomiła o tym fakcie lokalną prasę. Świadek nie podpisywał protokołu ze spotkania ani

nawet go nie widział, choć słyszał, że „miała być jakaś lista”. Według świadka, na przedmiotowym spotkaniu obecni byli czynni kierowcy oraz niektórzy przedstawiciele korporacji, w tym Lech Żmijewski z MERCURY. W kwestii ustalonych na spotkaniu cen oraz ich wprowadzenia w życie świadek zeznał, co następuje: **„Na początku opłata startowa wynosiła 3 zł. Po tym spotkaniu na Stadionie taksówkarze zaczęli jeździć do Urzędu Miasta i przestawiać taksometry na 3,50 zł. Na początku być może nie wszyscy taksówkarze stosowali takie same ceny – nie było takich technicznych możliwości – ale mniej więcej w ciągu miesiąca wszyscy zastosowali się do nowych cen”**.

Dowód: protokół z przesłuchania świadka Tadeusza S.

Z zeznań złożonych przez **Kazimierza S.** wynika, że Ogólnopolski Związek Kierowców Taksówek – Oddział w Płocku przestał funkcjonować wiosną 2004 r. Spotkania członków związku odbywały się na postojach, a jedynie zebrania zarządu Związku miały charakter bardziej sformalizowany. Do zadań Związku należała ochrona interesów kierowców w kontaktach z Urzędem Miasta. Związek, oprócz przedstawiania w imieniu kierowców, opinii i wniosków, podejmował również inne inicjatywy: angażował się w ustalanie stref oraz lokalizację postojów na terenie miasta w dogodnych dla taksówkarzy miejscach, opracował także regulamin działania taksówek, który regulował kwestie uprawnień i obowiązków kierowcy i pasażera. Rada Miasta konsultowała ponadto ze Związkiem oraz ze Zrzeszeniem ceny maksymalne usług przewozu osób taksówką.

Według Kazimierza S., wiosną 2003 r. odbywały się spotkania pomiędzy Związkiem a przedstawicielami Urzędu Miasta Płocka, których przedmiotem była możliwość wprowadzenia minimalnych cen za przewozy osób taksówką. W kwestii cen, które według Związku powinny obowiązywać, powołano się na ekspertyzę Polskiego Związku Motorowego z 2002 r., według której stawka za 1 km przejazdu najtańszym samochodem, tj. Polonezem z instalacją gazową, powinna wynosić 1,80 zł w I taryfie. Ostatecznie jednak urzędnicy uznali, że wprowadzenie cen minimalnych jest niemożliwe w świetle obowiązujących przepisów prawa. W związku z tym, jak zeznał świadek, **„w końcu kierowcy nie wytrzymali i sami wprowadzili ceny minimalne”**.

W kwestii spotkania z 25 sierpnia 2003 r. Kazimierz S. zeznał, iż Związek nie był obecny na tym spotkaniu, jak również nie był jego organizatorem. Zdaniem świadka, była to oddolna inicjatywa kierowców. Zeznał jednak, że na spotkaniu tym doszło do ustalenia stawek minimalnych w wysokości: opłata startowa – 3,50 zł, opłata za km w I taryfie – 1 zł, opłata za 1 godzinę postoju – 20 zł. W świetle zeznań Kazimierza S., ustalone na spotkaniu ceny zaczęły stosować wszystkie korporacje taksówkowe działające w Płocku poza taksówkarzami niezrzeszonymi. Zdaniem świadka, we wszystkich korporacjach, przeciwko którym toczy się postępowanie prowadzone przez Prezesa UOKiK, stosowane są jednakowe stawki. W przedmiocie wprowadzenia przez poszczególnych taksówkarzy cen ustalonych na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. Kazimierz S. zeznał, co następuje: **„Wiedza o ustaleniu stawek minimalnych szybko się rozeszła, działało to na zasadzie domina. Taksówkarze dowiedzieli się od innych o nowych stawkach i tak je wprowadzili. Szefowie korporacji z rezerwą podchodzili do tych ustaleń, ale zgodzili się na stawki”**.

Dowód: protokół z przesłuchania świadka Tadeusza S.

W trakcie postępowania szczegółowe wyjaśnienia dotyczące zawartego porozumienia złożył – jako jedyny spośród przedsiębiorców będących stronami niniejszego postępowania – Lech Żmijewski (Radio Taxi „Mercury”). Przyznał on, że był obecny na spotkaniu

taksówkarzy w dniu 25 sierpnia 2003 r. W odniesieniu do przebiegu spotkania Lech Żmijewski złożył następujące wyjaśnienia:

„**W zebraniu oficjalnie nie uczestniczyłem.** Dowiedziałem się o zebraniu kierowców w dniu 24.08.03 od naszego kierowcy: (...), który przekazał mi ustnie, że **kierowcy wszystkich korporacji robią o godz. 11.00 25.VIII.03 zebranie i będą chcieli, aby właściciele grup ujednoliciли stawki przejazdu.** Ja osobiście odpowiedziałem, że się nie zgadzam. Możemy podwyższyć, ale rabaty zostają. W dniu 25.08.03 byłem w pracy i około godz. 12.30 przez radiotelefon kierowca (...) poinformował bazę, aby nasz szef Lech Żmijewski przyjechał pod stadion Wisły Płock. **Po przyjeździe stwierdziłem, że jest około 150 kierowców. Doszedł do mnie kierowca (...) i powiedział, że już wszystko jest ustalone, wszyscy się zgadzają na jedną stawkę** i mam podpisać protokół tego zebrania. **Ten protokół trzymał szef Merc-Desa P. Jerzy Kubacki. Powiedział – podpisuj, wszystko ustalone,** tylko czekamy na twój podpis. Ja oświadczyłem, że nie znam jego treści, mogę wziąć, zapoznam się osobiście i kierowców w grupie i dam odpowiedź w ciągu trzech dni. W tym czasie wszyscy zachowywali się agresywnie. Krzyczeli, jak nie podpiszesz, to samochodem nie wyjedziesz. Szczególnie starszy kierowca z grupy ELF – groził mi, że jak się ch... nie zgodzisz, to cię zniszczymy, inni kierowcy też wyzwiskami obrzucali moją osobę. Kiedy chciałem odejść, to mi zastawiano drogę, bałem się o swoje zdrowie. **Ponadto nasz kierowca (...) powiedział, że kierowcy „Mercurego” już wszystko ustalili i jeżeli się nie zgodzę, to oni odejdą z grupy.** Nie mając sam szans wyjścia z tej sytuacji i pod groźbą podpisałem jakiś dokument, ale jego treści nie znam. Na koniec powiedziałem Jerzemu Kubackiemu – bo on chyba był głównym prowadzącym te zbiegowisko – że podpisałem, ale decyzję i tak podejmę w środę, tj. 27.08.03. Gdy zwołałem zebranie kierowców [Radio] Taxi Mercury na godz. 11.00 i gdy zacząłem rozmawiać z kierowcami na placu, zjechały się inne grupy i sytuacja była ta sama jak przed stadionem. Pod taką presją zgodziłem się na te stawki. W okresie 25-27.08.03 kierowcy, którzy mnie popierali, nie byli wpuszczani na postoje, a buntownicy zakłócali pracę na radiu. Ponadto podpisuję się pod tymi artykułami, których udzieliłem w prasie. Jestem dalej za wolnym rynkiem i wszelkimi rabatami”¹¹.

Składając wyjaśnienia w dalszym toku postępowania Lech Żmijewski wyjaśnił, że w 2003 r. pod naciskiem zrzeszonych z nim taksówkarzy oraz korporacji konkurencyjnych podporządkował się zasadom ustalonym na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r., przy czym nie zastosował się do ustaleń w zakresie likwidacji rabatów. **Lech Żmijewski przekazał informacje dotyczące cen stosowanych w MERCURY w okresie po 2003 r., podkreślając, że stosowane w jego korporacji ceny były takie same jak w innych korporacjach taksówkowych w Płocku.** Przedsiębiorca potwierdził również, że w 2009 r. odbyło się spotkanie, na którym ustalono (bądź podjęto taką próbę) aktualnie obowiązujące w Płocku ceny usług przewozu osób taksówką osobową. Co do tego spotkania Lech Żmijewski wyjaśnił, co następuje:

„Byłem na jednym spotkaniu, nie pamiętam, jaki to był dzień. Zostałem powiadomiony przez mojego pracownika (dyspozytorkę), że jest spotkanie właścicieli grup taksówkowych przed siedzibą Zrzeszenia. **Spotkanie odbyło się na parkingu przy ul. Miodowej 25. Byli tam obecni właściciele i kierowcy poszczególnych grup.** Nie było tam głównego prowadzącego. **Ogólnie kierowcy wypowiadali się, aby podnieść stawki**

¹¹ Lech Żmijewski nawiązał w tym miejscu do artykułów prasowych pt. „Bunt taxi” i „Jazda będzie droższa” z dnia 26 i 27 sierpnia 2003 r., gdzie zamieszczono jego wypowiedzi, w świetle których ceny usług taksówkowych regulują rynek i klienci, w związku z czym ujednolicanie cen było niezasadne.

przewozu osób, ponieważ koszty utrzymania wzrosły (paliwo, ZUS, itp.). Od razu była propozycja podniesienia na 5 zł stawkę początkową i 1,80 zł z kilometra oraz cenę postoju do 35 zł. Osobiście na takie ceny się nie zgadzałem, ktoś powiedział, że Panu to nie zależy, bo jest emerytem i zatrudnia w grupie emerytów, to mogą jeździć taniej. Argumentowałem, że nie możemy stosować cen jednakowych, ponieważ Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów będzie miał do tego pretensję. **Któryś z kierowców powiedział, że będzie inna stawka postojowa i to wystarczy.** Przedstawiłem swoją wersję stawki 5 zł, 1,70 zł i 36 zł. Kategoriecznie mnie odrzucono, **wszystkie stawki mają być jednakowe za wyjątkiem ceny postoju. Żadnych rabatów,** a Mercury, jak zrobi inaczej, to będzie miał pudła [zgłoszenia nieaktualne]. Nie zostałem dłużej, odjechałem z tego spotkania i więcej już tam nie jeździłem, chociaż byłem informowany. **Po pewnym czasie dowiedziałem się, że ustalono ceny 6 zł, 1,80 zł i 30 zł.** Po tych ustaleniach zrobiłem spotkanie z kierowcami z naszej firmy. Przekazałem im, jak było na pierwszym spotkaniu, oraz że taka forma podwyżek, jaką ustalili, [sprawi, że] stracimy swoich klientów, tych słabszych finansowo, ale kierowcy nie chcieli, aby było inaczej, bo firmy mocniejsze, takie, jak: Merc-Des, Szóstki [SUPER EXPRESS – przyp. Prezesa UOKiK], MPT będą nas niszczyć pudłami (tzn. dzwonią na adres, ale nikt nie wychodzi). **Inni moi kierowcy powiedzieli, że jeździmy jak wszyscy innych grupach, albo odchodzimy z firmy Mercury.** W takiej sytuacji nic nie mogłem zrobić, tylko akceptować ich decyzję. Na pierwszym spotkaniu byli szefowie i kierowcy poszczególnych grup, ale osobiście żadnego nie znam – tylko z widzenia (...).”

Dowód: pismo Lecha Żmijewskiego z dnia 15 grudnia 2003 r.
pismo Lecha Żmijewskiego z dnia 29 sierpnia 2011 r.

Obecnie, jak wynika z informacji zamieszczonych na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta Płocka¹², usługi przewozu osób taksówką w Płocku oferuje 486 osób (liczba ważnych licencji, tj. 560, minus liczba zgłoszeń o zawieszeniu działalności). Tak znaczny spadek liczby taksówkarzy nastąpił w 2004 r. i związany był przede wszystkim z wynikającym z ustawy o transporcie drogowym obowiązkiem uzyskania licencji w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 grudnia 2003 r. przez przedsiębiorców prowadzących dotychczas działalność w zakresie krajowego transportu drogowego osób na podstawie zezwoleń. Na spadek liczby przedsiębiorców wykonujących przewozy osób taksówką osobową wpływ miały również: wprowadzenie kas fiskalnych w taksówkach oraz działania kontrolne Urzędu Miasta Płocka, które doprowadziły do wygaszenia lub cofnięcia uprawnień osobom naruszającym przepisy ustawy o transporcie drogowym.

Na podstawie informacji uzyskanych od stron postępowania oraz danych z Urzędu Miasta Płocka ustalono udziały korporacji taksówkowych prowadzonym przez strony niniejszego postępowania w rynku przewozu osób taksówką w Płocku – według stanu na II połowę 2003 r., czerwiec 2009 r. oraz obecnego. Udziały te ilustrują Tabele nr 9-11.

¹² Adres: <http://bip.ump.pl/?do=taxi&stx=&page=1>.

**Tabela 9: Udziały związków przedsiębiorców objętych niniejszym postępowaniem
w rynku przewozu osób taksówką w Płocku w II połowie 2003 r.
(według liczby zrzeszonych przedsiębiorców)**

Związek przedsiębiorców	Liczba zrzeszonych przedsiębiorców	Udział w rynku
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	60	7,87%
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	27	3,54%
T. Urbańczyk (ELF)	28	3,67
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	40	5,30%
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	brak danych	brak danych
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	19	2,49%
L. Żmijewski (MERCURY)	50	6,56%
A. Rędziński (MEGA)	1	0,13%
Stowarzyszenie Radio Taxi „Mono”	25	3,28%
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	49	6,43%
R. Adamkowski, R. Borowski, K. Świdorski, G. Włodarski, S. Dobrowolski oraz W. Patryn (SUPER EXPRESS)	62	8,14%
Łącznie uczestnicy porozumienia	361 (bez MERC-DES)	47,38%
Ogółem w Płocku	762	100%

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

**Tabela 10: Udziały związków przedsiębiorców objętych niniejszym postępowaniem
w rynku przewozu osób taksówką w Płocku w czerwcu 2009 r.
(według liczby zrzeszonych przedsiębiorców)**

Związek przedsiębiorców	Liczba zrzeszonych przedsiębiorców	Udziały
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	brak danych	brak danych
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	–	–
T. Urbańczyk (ELF)	29	ok. 5,80%
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	brak danych	brak danych
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	–	–
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	–	–
L. Żmijewski (MERCURY)	34	ok. 6,80%
A. Rędziński (MEGA)	–	–
Stowarzyszenie Radio Taxi „Mono”	–	–
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	40	ok. 8,00%
R. Adamkowski, K. Świdorski, G. Włodarski oraz S. Dobrowolski (SUPER EXPRESS)	54	ok. 10,80%
Razem uczestnicy porozumienia	157 (bez ALFA/DELTA)	ok. 31,40%

	i EURO-TAXI)	
Ogółem w Płocku	ok. 500	100%

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

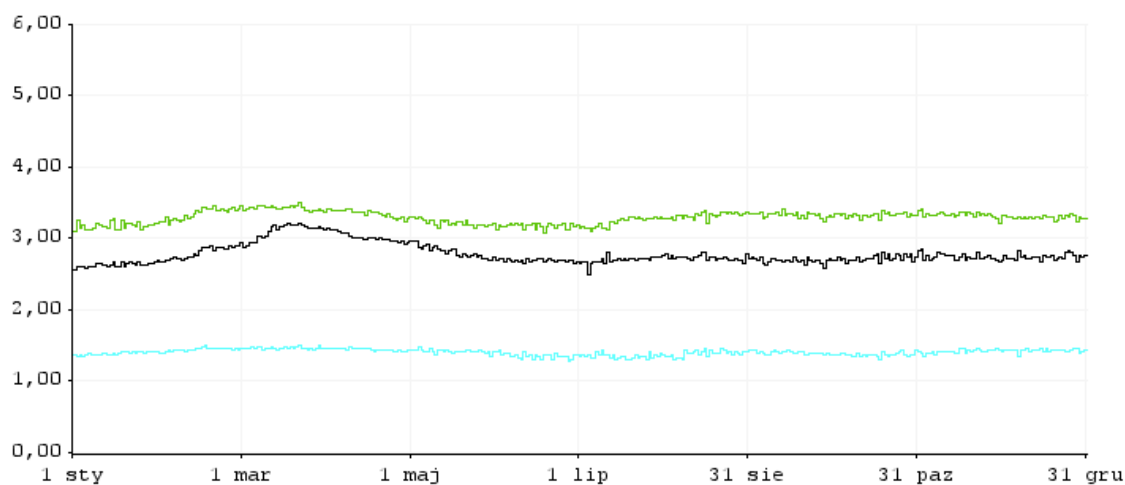
Tabela 11: Udziały związków przedsiębiorców objętych niniejszym postępowaniem w rynku przewozu osób taksówką w Płocku w sierpniu 2011 r. (według liczby zrzeszonych przedsiębiorców)

Związek przedsiębiorców	Liczba zrzeszonych przedsiębiorców	Udziały
K. Grzybowski i M. Redliński (ALFA/DELTA)	brak danych	brak danych
K. Krakowski i S. Szagun (CENTRUM MAZOWSZE)	–	–
T. Urbańczyk (ELF)	28	5,76%
Stowarzyszenie „Euro-Taxi”	brak danych	brak danych
J. Kubacki i A. Woźniak (MERC-DES)	–	–
K. Wieliński, A. Wieliński i M. Marzec (METRO)	–	–
L. Żmijewski (MERCURY)	brak dokładnych danych – ok. 34	ok. 7,00%
A. Rędziński (MEGA)	–	–
Stowarzyszenie Radio Taxi „Mono”	–	–
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	33	6,79%
R. Adamkowski, K. Świdorski, G. Włodarski oraz S. Dobrowolski (SUPER EXPRESS)	57	11,73%
Razem uczestnicy porozumienia	152 (bez ALFA/DELTA, EURO-TAXI)	31,28%
Ogółem w Płocku	486	100%

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Prezes UOKiK dokonał ponadto ustaleń w zakresie wysokości cen paliw w 2003 r.

Wykres 1: Ceny paliw – cała Polska, 2003 r.

Aktualne kryteria:
cała Polska, 2003 r. , **Pb95**, **ON**, **LPG**

[źródło: <http://www.autocentrum.pl/paliwa/ceny-paliw/2003,2,4,5>]

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
zważył, co następuje:**

I. Podstawa prawna decyzji

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Stronom postępowania postawiono zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

W czasie trwania niniejszego postępowania, w dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, która zastąpiła uprzednio obowiązującą ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z jej art. 131 ust. 1, do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Brzmienie art. 131 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w sposób jednoznaczny wskazuje, że do spraw będących w toku w dniu 21 kwietnia 2007 r. odnoszą się, zarówno w aspekcie materialnoprawnym, jak i procesowym, wyłącznie przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, a fakt zmiany przepisów w toku postępowania nie stanowi okoliczności wpływającej na przebieg postępowania, kwalifikację prawną zarzucanych czynów czy też ich ocenę.

Wobec powyższego, pomimo wejścia w życie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK na potrzeby wydania niniejszej decyzji stosuje przepisy poprzednio obowiązującej ustawy antymonopolowej, tj. ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej jako ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów).

II. Interes publicznoprawny

Podstawą zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa UOKiK, iż w wyniku stosowania praktyki ograniczającej konkurencję doszło lub mogło dojść do naruszenia interesu publicznoprawnego.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepis ten przesądza o przynależności niniejszej ustawy do dziedziny prawa publicznego, jak również o wyłączeniu możliwości podejmowania przez organ antymonopolowy działań w celu ochrony interesów indywidualnych¹³ czy grupowych¹⁴. W czasie postępowania i przy wydawaniu decyzji Prezes UOKiK jest zatem rzecznikiem interesu publicznego¹⁵. Rola ta wynika nie tylko z celu regulacji antymonopolowej, lecz również z jednej z naczelnych zasad postępowania administracyjnego, jaką jest zasada uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli określona w art. 7 k.p.a.

Publicznoprawny charakter ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oznacza, że nie wszystkie zachowania przedsiębiorców i ich związków, nawet formalnie podlegające literze prawa, uzasadniają uruchomienie przewidzianych przez nią instrumentów. Powinno to następować jedynie wówczas, gdy w następstwie zachowań naruszających ustawę zagrożony jest interes ogólnospołeczny. Naruszenie zaś tego interesu ma miejsce wówczas, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy te działania wywołują na rynku inne niekorzystne zjawiska¹⁶. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów chroni bowiem konkurencję jako zjawisko o charakterze instytucjonalnym. Za zagrożenie lub naruszenie konkurencji w takim rozumieniu należy uznać zaś jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku gospodarczego, a więc, gdy dotyczą konkurencji rozumianej nie jako sytuacja pojedynczego przedsiębiorcy, lecz jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki¹⁷.

Wykazanie istnienia interesu publicznoprawnego w rozstrzygnięciu danej sprawy stanowi zatem podstawową przesłankę zastosowania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Należy przy tym podkreślić, że interes publicznoprawny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem stałym i jednolitym, w związku z czym w każdej sprawie winien zostać ustalony i skonkretyzowany. Pojęcie naruszenia interesu publicznoprawnego nie może być jednak pojmowane w sposób mechaniczny i oceniane ilościowo. Niezbędne jest dokonanie oceny całości negatywnych skutków działań przedsiębiorcy na określonym rynku relewantnym, przy uwzględnieniu ogólnych celów prawa ochrony konkurencji¹⁸

¹³ Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: SOKiK) w wyroku z dnia 3 kwietnia 2002 r. (sygn. akt XVII AmA 88/01) wyraźnie wskazał, że „celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest ochrona prywatnoprawnego interesu przedsiębiorcy bądź konsumenta”.

¹⁴ Por.: wyrok Sądu Najwyższego (dalej: SN) z dnia 29 maja 2001 r. (sygn. akt CKN 1217/98); wyrok SOKiK z dnia 12 czerwca 2002 r. (sygn. akt XVII AmA 47/2001).

¹⁵ Wyrok SOKiK z dnia 4 lipca 2001 r. (sygn. akt XVII AmA 108/00).

¹⁶ Wyrok Sądu Antymonopolowego (dalej: SA m) z dnia 24 stycznia 1991 r. (sygn. akt XV AmA 8/90).

¹⁷ Wyrok SN z dnia 29 maja 2001 r. (sygn. akt CKN 1217/98).

¹⁸ Wyrok SN z dnia 24 lipca 2003 r. (sygn. akt I CKN 496/01).

W niniejszej sprawie stronom postępowania postawiono zarzuty dotyczące zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, polegającego na ustaleniu wysokości cen świadczonych usług oraz innych warunków świadczenia usług, w postaci przyznawanych klientom rabatów. Praktyki tego rodzaju – jeśli zostaną potwierdzone – uznać należy za wpływające w sposób istotny na stan konkurencji na dotkniętym nimi rynku właściwym. Tego rodzaju praktyki ograniczające konkurencję ze swojej istoty wywierają bowiem negatywny skutek na stan konkurencji na rynku. Wszelkie uzgodnienia dokonywane pomiędzy przedsiębiorcami działającymi na tym samym rynku (będącymi konkurentami) zawsze prowadzą do zakłócenia zasad wolnego rynku poprzez ograniczanie, czy wręcz zaniechanie działań konkurencyjnych, natomiast skutki takich praktyk odczuwalne są przede wszystkim przez kontrahentów przedsiębiorców – najczęściej konsumentów. Ustalenie jednolitych cen przez uczestników porozumienia wypacza rywalizację pomiędzy nimi w zakresie najistotniejszego dla większości konsumentów kryterium wyboru danego usługodawcy. Prowadzi to do sytuacji, w której wyłączeniu ulega konkurencja cenowa pomiędzy uczestnikami rynku, której naturalnym skutkiem jest różnicowanie cen i ich obniżanie. Poprzez wyłączenie tego mechanizmu odbiorcy usług zmuszani są do uiszczania ceny wyższej niż obowiązywałaby w warunkach konkurencyjnych. W konsekwencji zawarcie porozumienia cenowego narusza bezpośrednio interesy majątkowe konsumentów, które Prezes UOKiK zobowiązany jest chronić.

Powyższe oznacza, że na etapie wszczynania postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie Prezes UOKiK miał podstawy, aby uznać za bezsprzeczną możliwość naruszenia interesu publicznego, a tym samym – istnienie podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu antymonopolowym.

III. Strony postępowania

Postępowanie antymonopolowe w sprawach praktyk ograniczających konkurencję – podobnie jak każde inne postępowanie administracyjne – toczy się z udziałem osób mających przymiot strony. Zgodnie z art. 86 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stroną postępowania antymonopolowego jest każdy, kto wnosi o wydanie decyzji w sprawie praktyk ograniczających konkurencję, lub wobec kogo zostało wszczęte postępowanie o stosowanie praktyk ograniczających konkurencję lub naruszenie innych przepisów ustawy.

Ustalając zakres podmiotowy stosowania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy mieć na względzie cel regulacji jej norm, jakim jest przeciwdziałanie, w formach władczych, antykonkurencyjnym zachowaniom profesjonalnych uczestników rynku, prowadzących działalność gospodarczą. Przepisy wprowadzające zakaz stosowania praktyk ograniczających konkurencję, zawarte w art. 5 i 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosuje się bowiem jedynie do przedsiębiorców i ich związków.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane są porozumienia, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym. Natomiast w myśl art. 4 pkt 4 ww. ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o porozumieniach, rozumie się przez to:

- a) umowy zawierane między przedsiębiorcami, między związkami przedsiębiorców oraz między przedsiębiorcami i ich związkami albo niektóre postanowienia tych umów,
- b) uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki,

c) uchwały lub inne akty związków przedsiębiorców lub ich organów statutowych.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy, wykorzystywaną na potrzeby postępowania przed Prezesem UOKiK. Zgodnie z jej art. 4 pkt 1 w związku z art. 86 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808), pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu¹⁹. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy). Jak wynika z powyższego, pojęcie przedsiębiorcy w postępowaniu przed Prezesem UOKiK obejmuje szeroki krąg podmiotów działających na rynku w celach – co do zasady – zarobkowych.

Z kolei zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy, przez „związek przedsiębiorców” rozumieć należy izby, zrzeszenia i inne organizacje zrzeszające przedsiębiorców, o których mowa w pkt 1 tego przepisu, jak również związki tych organizacji.

W niniejszej sprawie zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję pierwotnie został postawiony dwudziestu dwóm podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie organizowania przewozów taksówką osobową na terenie miasta Płocka. W chwili obecnej niniejsze postępowanie prowadzone jest przeciwko:

- a) dwunastu osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą indywidualnie bądź w formie spółki cywilnej, tj.: Markowi Redlińskiego, Teresie Urbańczyk, Jerzemu Kubackiemu, Krzysztofowi Wielińskiemu, Andrzejowi Wielińskiemu, Michałowi Marcowi, Lechowi Żmijewskiemu, Andrzejowi Rędzińskiemu, Ryszardowi Adamkowskiemu, Krzysztofowi Świdorskiemu, Grzegorzowi Włodarskiemu oraz Sławomirowi Dobrowolskiemu;
- b) jednemu stowarzyszeniu, tj. Stowarzyszeniu „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku;
- c) jednej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, tj. Miejskiemu Przedsiębiorstwu Taksówkowemu 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku.

W dalszej części niniejszej decyzji, o ile nie zostanie to wyraźnie zaznaczone, jako podmioty, którym w niniejszym postępowaniu postawiono zarzuty zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję (strony postępowania), traktuje się wyłącznie podmioty wskazane powyżej, a zatem z wyłączeniem podmiotów, wobec których postępowanie zostało umorzone decyzją z dnia 29 grudnia 2011 r. Nr RWA-30/2011.

¹⁹ Czwarty człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów znajdował zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji.

Pojęcie przedsiębiorcy odnosi się do wszystkich osób i organizacji, które uczestniczą w obrocie gospodarczym. Przedsiębiorcą jest zatem osoba, która na własny rachunek i we własnym imieniu prowadzi działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznawani są również, na mocy art. 4 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż status przedsiębiorców na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów posiadają następujące osoby:

- a) Teresa Urbańczyk, Lech Żmijewski i Andrzej Rędziński – przez cały czas trwania niniejszego postępowania prowadzący na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Płocka indywidualną działalność gospodarczą,
- b) Marek Redliński, Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski oraz Sławomir Dobrowolski – przez cały czas trwania niniejszego postępowania wspólnicy spółek cywilnych,
- c) Jerzy Kubacki, Andrzej Wieliński, Krzysztof Wieliński i Michał Marzec – w dacie wszczęcia postępowania wspólnicy spółek cywilnych, obecnie prowadzący działalność gospodarczą indywidualnie.

Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Stowarzyszenie „Euro-Taxi” jest stowarzyszeniem działającym w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 Nr 79, poz. 855 z późn. zm.) oraz wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Oba te podmioty prowadzą we własnym imieniu działalność gospodarczą w zakresie organizowania usług przewozu osób taksówką osobową (usługi radio-taxi).

Nie ulega zatem wątpliwości, iż wszystkie wskazane powyżej podmioty są przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a tym samym posiadają status przedsiębiorcy również na gruncie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie Prezesa UOKiK, wskazane powyżej podmioty, będące stronami niniejszego postępowania, stanowią jednocześnie związki przedsiębiorców.

Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu²⁰, z uwagi na szeroki zakres pojęcia przedsiębiorcy²¹ również pojęcie związku powinno być odpowiednio szerzej interpretowane,

²⁰ E. Modzelewska-Wąchal, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Warszawa 2002, s. 37-39.

²¹ Por. m.in. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt III SK 22/04), w uzasadnieniu którego podniesiono m.in. iż „sama ustawa zdefiniowała – na użytek tej ustawy – pojęcie *przedsiębiorcy* bardzo szeroko, obejmując nim oprócz podmiotów definiowanych jako przedsiębiorcy w innych ustawach (por. też art. 431 k.c.) także podmioty, których działalność nie kojarzy się z typową działalnością gospodarczą. Wyraźnie tę zasadę regulacji można uchwycić poprzez analizę całości definicji *przedsiębiorcy* zawartej w art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, to jest nie tylko w obrębie powołanej wyżej części tego przepisu i odpowiadającej jej części definicji przedsiębiorcy, ale także przez uwzględnienie podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. b (np. odnośnie do osoby fizycznej wykonującej zawód we własnym imieniu) oraz o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c (np. odnośnie do osoby fizycznej posiadającej akcje lub udziały zapewniające jej co najmniej 25% głosów w organach co najmniej jednego przedsiębiorcy). Wnioski z wykładni art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dodatkowo, ale także bardzo silnie – wbrew stanowisku kasacji – wzmacnia zawarta w wyroku interpretacja zakresu tej ustawy określonego w jej art. 1 i 3 oraz zakres działania Prezesa UOKiK,

poprzez uwzględnianie nie tylko związków przedsiębiorców w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ale także związków innych osób i podmiotów mających status przedsiębiorcy na gruncie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Należy zatem przyjąć, że zawiera ono wszelkie dopuszczalne prawem organizacyjne formy zrzeszenia się przedsiębiorców lub związków, które tworzone są dla osiągnięcia celów prawem dopuszczalnych: ekonomicznych lub zawodowych.

Osoby fizyczne, będące przedsiębiorcami, mogą tworzyć związki lub przystępować do organizacji, o ile ich działalność ma służyć ochronie ich interesów gospodarczych jako uczestników rynku. Związki przedsiębiorców na gruncie prawa antymonopolowego uznaje się za legalne, jeżeli spełniają trzy podstawowe warunki:

- otwarte członkostwo,
- niedyskryminowanie członków,
- brak celów antykonkurencyjnych²².

Celem zrzeszania się przedsiębiorców jest stworzenie organizacji umożliwiającej uczestnikom wspólne wyrażanie interesów oraz ich reprezentowanie i ochronę wobec innych podmiotów²³. Legalna działalność związków może przykładowo dotyczyć: publikacji pism branżowych, prowadzenia badań poprzedzających fazę konkurencyjną, szkolenia, wspólnej reklamy, kontroli jakości, itp.

Jak wskazano powyżej, zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania został postawiony czternastu podmiotom:

- 1) dwunastu osobom fizycznym, będącym przedsiębiorcami, współpracującym z przedsiębiorcami świadczącymi usługi przewozu osób taksówką na terenie Płocka (taksówkarzami);
- 2) jednemu stowarzyszeniu, którego członkami są taksówkarze, tj. Stowarzyszeniu „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku;
- 3) jednemu przedsiębiorcy zorganizowanemu w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, tj. Miejskiemu Przedsiębiorstwu Usług Taksówkowych 919 Sp. z o.o., współpracującemu z taksówkarzami.

Podmioty powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, na gruncie ustawy antymonopolowej należy traktować jako związki przedsiębiorców. Do podmiotów tych oraz związanych z nimi przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką można bowiem odnieść następujące spostrzeżenia, uzasadniające zaliczenie ich do grupy podmiotów określonych w art. 4 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów:

„Taksówkarze jeżdżący w danej korporacji radiowej tworzą wyodrębnioną, jednoznacznie identyfikowalną na rynku grupę, realizującą wspólne dla wszystkich jej członków cele i spełniającą określone zadania. Przewoźnicy należący do korporacji, wykonują te same usługi transportowe, a kryterium optymalizacyjnym ich działalności jest maksymalizacja ilości zleceń, pozyskiwanych dla całej grupy i rozdzielanych na indywidualnych taksówkarzy. Cele cząstkowe są więc całkowicie zbieżne z celem ogólnym grupy, stanowiącym o sensie jej istnienia na rynku. Choć podmiot przyjmujący i rozdzielający zlecenia sam nie świadczy przewozów, to je organizuje. Obie usługi realizowane w grupie są

określony w art. 26”.

²² E. Modzelewska-Wąchał, *op. cit.*, s. 39.

²³ St. Gronowski, *Ustawa antymonopolowa. Komentarz*, Warszawa 1996, s. 41-47.

więc ze sobą ściśle, funkcjonalnie związane, a byt i interes ekonomiczny Spółki uzależniony jest od współpracy z taksówkarzami. Poza nią jej samodzielne, istnienie na rynku nie jest ani możliwe, ani celowe. Sposób organizacji pracy oraz obowiązujące zasady rozdysponowywania zleceń w grupie powodują, że należący do niej taksówkarze faktycznie nie rywalizują ze sobą, a konkurencja między nimi zastąpiona została kooperacją, koordynowaną przez centrum dyspozytorskie. W ten sposób każdy z elementów tak funkcjonującej organizacji współprzyczynia się do powodzenia grupy jako całości. Mając to na uwadze, za całkowicie uprawnione należy przyjąć stwierdzenie, że każda korporacja – przesadzają o tym m.in. wewnętrzne reguły jej funkcjonowania - tworzy odrębny i nie budzący wątpliwości co do jego identyfikacji, związek przedsiębiorców, tj. taksówkarzy i jednego centrum informacyjno-dyspozytorskiego.

W otoczeniu rynkowym, a zwłaszcza przez konsumentów, korporacja postrzegana jest jako jeden podmiot rynkowy. Przesadzają o tym: identyczne oznaczenie pojazdów, jedno logo firmy, ukazujące się reklamy grupy, a nie indywidualnych, współpracujących z nią taksówkarzy, a przede wszystkim nieodczuwalność, z punktu widzenia pasażera, różnicy pomiędzy podmiotem przyjmującym zlecenie a wykonującym zamówiony kurs. Przyjęcie zgłoszenia przewozu i jego wykonanie traktowane jest jako jedna usługa.

Jak zaznaczono związki przedsiębiorców tworzone są dla osiągnięcia celów prawem dopuszczalnych; albo ekonomicznych, albo zawodowych, albo ekonomicznych i zawodowych. Związki taksówkarzy współtworzących poszczególne korporacje spełniają wszystkie te kryteria. Osoby fizyczne będące przedsiębiorcami mogą tworzyć związki lub przystępować do organizacji, mających za zadanie ochronę interesów gospodarczych ich członków. Dla taksówkarzy przynależność do danej korporacji ułatwia pozyskiwanie klientów, bowiem forma telefonicznego wezwania taksówki jest, ze względu na brak konieczności poszukiwania środka transportu, cenę, czas oczekiwania i bezpieczeństwo, preferowana przez pasażerów. Każdy z taksówkarzy korzysta z usług danej korporacji dobrowolnie. Celem związku nie jest, co do zasady, prowadzenie działań ograniczających konkurencję, ale zwiększenie efektywności funkcjonowania i pozyskanie na jej rzecz jak największej ilości klientów.

Wspólna reklama, a także konieczność zdobycia zaufania klientów zlecających firmie przewozy w przekonaniu gwarantowania przez nią niezmiennych jakościowych i cenowych standardów obsługi klienta, determinują konieczność stosowania jednolitej, w ramach całej grupy, polityki cenowej. Konsument decydujący się na przejazd taksówką nie wybiera bowiem określonego taksówkarza, ale dokonuje wyboru danej korporacji i musi mieć pewność, że niezależnie od przewoźnika, należność za kurs ustalona będzie według cennika obowiązującego w grupie taksówkowej, z której usług zdecydował się skorzystać. (...) Wszyscy taksówkarze jeżdżący w danej grupie oznaczeni są identycznie i identyfikowani z daną korporacją przewozową”²⁴.

Podsumowując zatem, mimo iż przedsiębiorcy, którym zostały postawione zarzuty zawarcia zakazanego porozumienia, sami nie wykonują (co do zasady) usług przewozowych, istnieją przesłanki uzasadniające twierdzenie, iż podmioty te wraz z współpracującymi z nimi przedsiębiorcami świadczącymi usługi przewozu osób taksówką, tworzą związki przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, niezależnie od formy powiązań (członkostwo, umowa o współpracy), które mają zdolność

²⁴ Decyzja Prezesa UOKiK z dnia 26 marca 2010 r. nr RGD 5/2010.

zawierania porozumień antykonkurencyjnych w formie umów, bądź w formie tzw. praktyk uzgodnionych.

Ponadto należy wskazać, że strony postępowania, prowadząc korporacje radio-taxi, wykonują działalność w zakresie organizowania usług przewozu osób taksówką świadczonych przez zrzeszonych w ich korporacjach przedsiębiorców. We wszystkich korporacjach prowadzonych przez strony postępowania obowiązują cenniki, wprowadzane uchwałą członków związku (Stowarzyszenie „Euro-Taxi”), uchwałą zarządu spółki (Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.), na podstawie ustnych uzgodnień pomiędzy współnikami spółki cywilnej (Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński, Michał Marzec – Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c.; Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski, Sławomir Dobrowolski – Radio Taxi „Super Express” s.c.) lub w drodze głosowania ogółu kierowców (Marek Redliński – Radio Taxi „Alfa” s.c. i Radio Taxi „Delta” s.c., Teresa Urbańczyk – Radio Taxi „Elf”, Lech Żmijewski – Radio Taxi „Mercury”, Andrzej Rędziński „Radio Taxi „Mega”, Jerzy Kubacki – Radio Taxi „Merc-Des” s.c.). Nie ulega wątpliwości, iż ceny usług określone w cenniku korporacji, nawet jeśli ustalane są przez ogół zrzeszonych w korporacji taksówkarzy, muszą zostać zatwierdzone (a przynajmniej przyjęte jako obowiązujące) przez prowadzący korporację podmiot, odpowiadający za zewnętrzną jednolitość funkcjonowania korporacji. Natomiast współpracujący z ww. korporacjami taksówkarze, oferując usługi taksówkowe pod szyldem danej korporacji, zobowiązują się (bezpośrednio lub w sposób dorozumiany) te ceny stosować. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, nie ulega wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania, prowadzące korporacje zrzeszające przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką, mogą być podmiotami odpowiedzialności antymonopolowej z tytułu zawarcia porozumienia w zakresie ustalenia jednolitych cen usług przewozu osób taksówką.

III. Rynek właściwy

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się zawsze na rynku, przy czym nie chodzi tu o rynek rozumiany ogólnie (w znaczeniu ekonomicznym), lecz o rynek relewantny w danej sprawie, czyli tzw. rynek właściwy. W związku z tym przed przystąpieniem do oceny działań przedsiębiorców w kontekście stawianych im zarzutów stosowania antykonkurencyjnych praktyk niezbędne jest określenie rynku właściwego, na którym praktyki te mają miejsce.

Przepis art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje pojęcie rynku właściwego jako rynku towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Przez towary należy rozumieć zarówno rzeczy, jak i energię, papiery wartościowe i inne prawa majątkowe, usługi, a także roboty budowlane (art. 4 pkt 6 ww. ustawy).

Pojęcie rynku właściwego odnosi się zatem przedmiotowo do wszystkich wyrobów (usług) jednego rodzaju, które ze względu na swoje szczególne właściwości odróżniają się od innych wyrobów (usług) w taki sposób, że nie istnieje możliwość dowolnej ich zamiany. Rynek właściwy produktowo obejmuje wszystkie towary, które służą zaspokajaniu tych

samych potrzeb nabywców, mają zbliżone właściwości, podobne ceny i reprezentują podobny poziom jakości²⁵. Są to więc towary takie same lub uznawane za substytuty.

W niniejszym postępowaniu przedmiot rynku stanowią usługi polegające na przewozie osób taksówką, najczęściej i zwyczajowo zlecane drogą radiową lub wykonywane na wezwania telefoniczne. Usługi te nie posiadają bliskich substytutów. W szczególności substytutami takimi nie są usługi komunikacji miejskiej, czy też wykorzystanie samochodów prywatnych.

Niezbędnym elementem rynku właściwego jest także jego wymiar geograficzny, oznaczający obszar, na którym warunki konkurencji mające zastosowanie do określonych towarów są jednakowe dla wszystkich konkurentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie rynkiem właściwym w ujęciu geograficznym jest lokalny rynek obejmujący swoim zasięgiem obszar miasta Płock. To na tym obszarze koncentruje się bowiem działalność stron postępowania w zakresie świadczenia usług przewozu osób taksówką, których świadczeniobiorcami są, w przeważającej części, mieszkańcy Płocka. Ponadto taksówkarze prowadzący działalność gospodarczą na ww. terenie muszą legitymować się licencją na wykonywanie transportu drogowego taksówką wydaną przez Prezydenta Miasta Płocka i – w przypadku ich ustalenia – stosować się do stawek cen maksymalnych za przewóz taksówką osobową, obowiązujących na terenie Płocka.

Strukturę podmiotową rynku właściwego w niniejszej sprawie, określonego produktowo i terytorialnie jak wskazano powyżej, tworzą po stronie podaży przedsiębiorcy lub związki przedsiębiorców, świadczące usługi taksówkowe. Pozostają oni względem siebie w stosunku konkurencji, zarówno w aspekcie realnym, jak i potencjalnym, bowiem oferują ten sam rodzaj usług w ramach jednego rynku geograficznego. Stronę popytową tworzą natomiast nabywcy tych usług, korzystający z przewozu do celów zarówno konsumpcyjnych, jak i w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Mając na uwadze poczynione ustalenia, należy przyjąć, że w niniejszej sprawie rynkiem właściwym w rozumieniu art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest **lokalny rynek usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka**. Powyższy sposób zdefiniowania rynku właściwego jest w pełni zgodny z wcześniejszymi decyzjami Prezesa UOKiK w podobnych sprawach²⁶ oraz z orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów²⁷.

IV. Reguła *de minimis*

Przedsiębiorcom będącym stronami niniejszego postępowania zarzuca się naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przywołany przepis zakazuje przedsiębiorcom i związkom przedsiębiorcom zawierania porozumień, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób

²⁵ E. Modzelewska-Wąchał, *op. cit.*, s. 439.

²⁶ Por. decyzje Prezesa UOKiK: nr RBG-31/2003 z dnia 19 grudnia 2003 r.; nr RPZ-23/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r.; nr RKR-39/2004 z dnia 30 listopada 2004 r.; nr RKT-29/2005 z dnia 9 maja 2005 r.; nr RWR-23/2006 z dnia 9 czerwca 2006 r.; nr RGD-5/2010 z dnia 26 marca 2020 r.; nr RBG-9/2011 z dnia 8 lipca 2011 r.

²⁷ Por. wyroki SOKiK: z dnia 10 maja 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 13/05); z dnia 16 listopada 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 77/05); oraz wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z dnia 24 czerwca 2008 r. (sygn. akt VI ACa 1286/07); z dnia 28 listopada 2008 r. (sygn. akt VI ACa 531/08).

konkurencji na rynku właściwym, polegające na ustalaniu, bezpośrednio lub pośrednio, cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów.

Do porozumień ograniczających konkurencję między przedsiębiorcami stosuje się, co do zasady, regułę *de minimis*, która wyłącza ingerencję Prezesa UOKiK w porozumienia o charakterze bagatelnym, które ze swej istoty nie mogą wywrzeć odczuwalnego skutku dla stanu konkurencji na rynku.

Zasada ta znalazła swój wyraz w treści art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym zakazu, o którym mowa w art. 5, nie stosuje się do: (1) porozumień zawieranych między konkurentami, których łączny udział w rynku w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 5%; (2) porozumień zawieranych między przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu, których łączny udział w rynku w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 10%.

Ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 93, poz. 891) zastosowanie reguły *de minimis* zostało wyłączone w stosunku do niektórych rodzajów porozumień, które zostały określone w art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wobec uznania przez ustawodawcę, że w ich przypadku negatywny skutek dla konkurencji powstaje niezależnie od wysokości udziałów rynkowych przedsiębiorców w nich uczestniczących. Wprowadzony ww. ustawą art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje, iż za takie wyjątkowo uciążliwe naruszenia konkurencji ustawodawca uznał m.in. porozumienia określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Niemniej, Prezes UOKiK uznał, iż w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania uchylenie wyłączeń spod zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję, przewidziane w art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dla niektórych przypadków porozumień wskazanych w art. 5 ust. 1 ww. ustawy. Przepis art. 6 ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw stanowi co prawda, że do postępowań wszczętych przed jej wejściem w życie, tj. przed dniem 1 maja 2004 r., stosuje się przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w nowym brzmieniu. Zgodzić się jednak trzeba z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego w podobnych sprawach, że przepis ten ma charakter normy prawa procesowego. Reguluje bowiem procesowe zagadnienia międzyczasowe, nie zaś kwestie materialnoprawne²⁸.

Powyższe okoliczności oznaczają, że niniejsza sprawa powinna zostać rozstrzygnięta w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, które obowiązywały w czasie ocenianych zdarzeń. Wobec tego koniecznym jest dokonanie oceny pozycji rynkowej stron postępowania na rynku właściwym.

Mając na względzie, iż w II połowie 2003 r. na terenie Płocka usługi przewozu osób taksówkami świadczyły 762 osoby, z czego z przedsiębiorcami będącymi stronami niniejszego postępowania współpracowało ponad 361²⁹ osób (co stanowiło 47,38% wszystkich taksówkarzy działających w Płocku), należało stwierdzić, że w momencie wszczęcia niniejszego postępowania dysponowali oni łącznym udziałem w rynku właściwym znacznie przekraczającym 5%. Natomiast w chwili obecnej przedmiotowe usługi świadczy

²⁸ Wyrok SN z dnia 24 maja 2004 r. (sygn. akt III SK 41/04).

²⁹ Bez taksówkarzy zrzeszonych z Jerzym Kubackim, który nie przekazał stosownych danych.

486 przedsiębiorców, spośród których porozumieniem objęte zostały ok. 152 osoby (ok. 31,28% łącznego udziału w rynku). Z analizy powyższych danych wynika, iż porozumienie zarzucane stronom postępowania objęło znaczną część rynku przewozu osób taksówką w Płocku. Łączny udział rynkowy przedsiębiorców uczestniczących w porozumieniu stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania nie ogranicza zatem możliwości oceny ich zachowań z punktu widzenia zakazu porozumień ograniczających konkurencję.

Uczestnicy porozumienia nie wykazali również, aby zachodziła którekolwiek z okoliczności wymienionych w art. 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

V. Stwierdzenie stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoliconych cen usług przewozu osób taksówką

Stronom postępowania antymonopolowego postawiono zarzut stosowania praktyk ograniczających konkurencję określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegających na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoliconych cen usług przewozu osób taksówką w Płocku oraz zlikwidowanie możliwości stosowania rabatów w umowach przewozu osób taksówką.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 5 ust. 1 statuuje generalny **zakaz zawierania porozumień, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym**. Zakaz ten ma zastosowanie zarówno do porozumień zawieranych pomiędzy konkurentami (tzw. porozumienia horyzontalne, poziome), jak i zawieranych pomiędzy partnerami rynkowymi działającymi na różnych szczeblach obrotu (porozumienia wertykalne, pionowe). Pierwsze z nich zawierane są między konkurentami, a zatem przedsiębiorcami funkcjonującymi na tym samym szczeblu produkcji lub obrotu, drugie natomiast przez partnerów rynkowych (kontrahentów) znajdujących się na różnych szczeblach produkcji lub obrotu. Niezależnie od rodzaju porozumienia może ono dojść do skutku jedynie w stosunkach między samodzielnymi przedsiębiorcami, którzy dobrowolnie i świadomie do niego przystąpili, dla osiągnięcia zakazanego ustawą celu, wymierzonego przeciwko innym uczestnikom obrotu towarowego. Efektem takich działań jest zniekształcenie i zamazanie relacji konkurencyjnych na rynku właściwym.

Wśród wymienionych w art. 5 ust. 1 ustawy przykładowych typów zakazanych porozumień ustawodawca w pkt. 1 wskazał **ustalenie, bezpośrednio lub pośrednio, cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów**.

Zauważyć należy, że tzw. kartel cenowy uznawany jest w doktrynie prawa za jedno z najcięższych naruszeń prawa konkurencji (tzw. *hard-core restrictions*). Elementem, który najsilniej oddziałuje na stosunki konkurencyjne pomiędzy przedsiębiorcami, a jednocześnie wpływa na wybór ofert przez konsumentów, jest bowiem cena. Konkurencja w zakresie cen pozwala na utrzymanie ich na możliwym do zaakceptowania przez konsumentów

i konkurentów poziomie oraz wymusza na konkurentach wzrost efektywności i redukcje kosztów³⁰.

Zastosowanie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów do uzgodnień między przedsiębiorcami dotyczących ich zachowań rynkowych ustawodawca uniezależnił od rzeczywistych intencji przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów „zakazane są porozumienia, **których celem lub skutkiem** jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym”. Z cytowanego przepisu wynika, że dla uznania działania przedsiębiorcy za porozumienie ograniczające konkurencję wystarczający jest cel albo wystąpienie skutku w postaci ograniczenia lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym. Do naruszenia zakazu dochodzi zarówno wówczas gdy porozumienie wywarło skutek antykonkurencyjny, niezależnie od intencji przedsiębiorcy, jak i wówczas gdy umawiający się przedsiębiorcy mieli cel ograniczenia konkurencji, choćby nie został on osiągnięty³¹.

Zgodnie z art. 4 pkt 4 ustawy, zakazane na gruncie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów porozumienia mogą przybrać następujące formy:

- a) umów zawieranych między przedsiębiorcami, między związkami przedsiębiorców oraz między przedsiębiorcami i ich związkami albo niektóre postanowienia tych umów,
- b) uzgodnień dokonanych w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki,
- c) uchwał lub innych aktów związków przedsiębiorców lub ich organów statutowych.

Istnienie konkurencji gwarantuje nie tylko swobodę działania i podejmowania niezależnych decyzji przez wszystkie działające na rynku przedsiębiorstwa, ale także wolność wyborów dokonywanych przez konsumentów. Ograniczenie konkurencji ma miejsce m.in. wówczas, gdy przedsiębiorcy rezygnują z samodzielności w zakresie podejmowania niezależnych decyzji co do tego, jaką politykę rynkową realizować i za pomocą jakich parametrów działania (cena, jakość, warunki dystrybucji) to czynić, jak również gdy wskutek działań przedsiębiorców konsumenci mają ograniczoną swobodę własnego wyboru.

W celu wyeliminowania możliwości obejścia prawa poprzez dokonywanie czynności i działań nie spełniających przesłanek umowy cywilnoprawnej uznaje się za porozumienia, jak wskazano powyżej, także **uzgodnienia dokonywane przez przedsiębiorców lub ich związki w jakiegokolwiek formie** (art. 4 pkt 4b ww. ustawy). Istotą tej postaci porozumienia jest koordynacja zachowań przedsiębiorców poprzez świadome współdziałanie, którego celem lub skutkiem jest ograniczenie konkurencji (tzw. praktyki uzgodnione czy tzw. współpraca faktyczna). Koordynacja pozwala bowiem na wyeliminowanie niepewności przedsiębiorców co do przebiegu procesów rynkowych i warunków działania konkurencji³². Praktyczna kooperacja pomiędzy przedsiębiorcami zajmuje więc miejsce konkurencji. Decydujące zatem, dla zakazu praktyk uzgodnionych, jest stwierdzenie ograniczenia wolności

³⁰ E. Modzelewska-Wąchal, *op. cit.*, s. 439.

³¹ Wyrok SOKiK z dnia 24 marca 2004 r. (sygn. akt XVII AmA 40/02).

³² E. Modzelewska-Wąchal, *op. cit.*, s. 44.

działania przedsiębiorców przez koordynowanie ich zachowań, czyli stwierdzenie „działań skoordynowanych” zamiast „działań samodzielnych”³³.

Jak wynika z powyższego, definicja porozumień zawarta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów jest bardzo szeroka i pozwala na objęcie zakazem wynikającym z art. 5 ustawy wszelkich form skoordynowanych działań niezależnie funkcjonujących przedsiębiorców. Przez porozumienia ograniczające konkurencję należy bowiem rozumieć nie tylko czynności prawne – tj. umowy cywilnoprawne oraz uchwały i inne akty związków przedsiębiorców – lecz również czynności faktyczne – tj. uzgodnione praktyki pomiędzy przedsiębiorcami (związkami przedsiębiorców) – których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie konkurencji na rynku właściwym³⁴. Dla stwierdzenia istnienia porozumienia nie jest przy tym ważna forma (pisemna, ustna), w jakiej ono zostało zawarte. Bez względu na formę, każde uzgodnienie skierowane przeciw osobom trzecim (niebędącym stroną porozumienia) może prowadzić do ograniczenia konkurencji³⁵. Bez znaczenia jest również, czy w porozumieniu bierze udział dwóch czy więcej przedsiębiorców³⁶.

Podkreśla się w orzecznictwie i doktrynie, że uzgodnienie takie może również nastąpić w przypadku wzajemnej wymiany informacji o przyszłych zachowaniach rynkowych, w oczekiwaniu na osiągnięcie efektu koordynacyjnego³⁷. Przyjmuje się, że wystarczy jeżeli z wyprzedzeniem przedsiębiorcy poinformują się wzajemnie o zachowaniu, przez co każdy z nich może planować swoje działanie, polegając na tym, że konkurenci równolegle uczynią to samo³⁸. Sąd Pierwszej Instancji (SPI) w Luksemburgu w wyroku z dnia 6 kwietnia 1995 r. wskazuje także, że „wymiana, między konkurującymi przedsiębiorcami, informacji, które mogą być wykorzystane do stworzenia kartelu stanowi praktykę uzgodnioną (...)”³⁹. Z uwagi na fakt, że pojęcie uzgodnionych praktyk zakłada istnienie wzajemnych kontaktów, przyjmuje się także, że warunek ten jest spełniony, jeśli ujawnienie przez jednego konkurenta innemu przyszłych zamiarów lub zachowania na rynku było wnioskowane, bądź przynajmniej zaakceptowane, przez tego innego konkurenta⁴⁰.

Działanie uzgodnione ma miejsce także wtedy gdy każdy z przedsiębiorców brał udział w spotkaniach, których celem było ustalenie cen, gdy w toku tych spotkań dochodziło

³³ T. Skoczny, W. Springer, *Podstawowe orzecznictwo antymonopolowe organów wspólnot europejskich, Zakaz porozumień ograniczających konkurencję I*, Warszawa 1996, s. 29.

³⁴ P. Bielińska-Grotthuss, *Porozumienia ograniczające konkurencję w prawie polskim i wspólnotowym*, Glosa Nr 3/2004, s. 4 i n.

³⁵ Wyrok SOKiK z dnia 7 listopada 2005 r. (sygn. akt XVII AmA 26/04); por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 października 2005 r. (sygn. akt VI ACa 1146/04).

³⁶ Wyrok SAm z dnia 1 marca 1993 r. (sygn. akt XVII Amr 37/92).

³⁷ T. Skoczny, W. Springer, *op. cit.*, s. 29; por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 48/69 *Imperial Chemical Industries Ltd. v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. Wyroków SE 1972, 619.

³⁸ T. Skoczny, W. Springer: *op. cit.*, s. 112; por. także wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 48/69 *Imperial Chemical Industries Ltd. v. Komisja Wspólnot Europejskich*.

³⁹ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (SPI) z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawie T-142/89 *Usines Gustave Boël SA v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1995, II-867, [w:] *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 1, Orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z lat 1990-2004, Opracowanie i wprowadzenie Agata Jurkowska, Tadeusz Skoczny*, Warszawa 2005, s. 228.

⁴⁰ Wyrok SPI z dnia 15 marca 2000 r. w połączonych sprawach T-25/95 (...) *Cimenteries CB i inni v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 2000, II-491, [w:] *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 2, Orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z lat 1990 – 2004, Opracowanie i wprowadzenie Agata Jurkowska, Tadeusz Skoczny*, Warszawa 2005, s. 464 i n.

do wymiany informacji między konkurentami na temat cen, które są lub powinny być pobierane na rynku. Przez udział w takich spotkaniach przedsiębiorca partycypuje w uzgodnionej praktyce, której celem jest ujawnianie innym sposobu zachowania się, którego zastosowanie na rynku rozważają wszyscy pozostali⁴¹. W wielu wyrokach Sąd Pierwszej Instancji jednoznacznie stwierdzał także, że „uczestnictwo w spotkaniach, mających na celu ustalenie progowych cen i kwot sprzedaży, podczas których konkurenci wymieniają informacje o cenach, które zamierzają pobierać (...) stanowi praktykę uzgodnioną, o ile ujawniane informacje mogą być uwzględniane przez uczestniczące przedsiębiorstwa przy określaniu ich zachowań na rynku”⁴². Także Sąd Antymonopolowy w swoim orzecznictwie wskazywał, że norma zakazu kartelu, opisana w art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, obejmuje również zachowania polegające na ujawnianiu konkurentom, bez względu na zajmowaną przez ujawniającego przedsiębiorcę na rynku pozycję, swej polityki kosztowo-cenowej, jeżeli służy to lub może służyć koordynowaniu cen przez konkurentów⁴³. Konkludując stwierdzić należy, że jakkolwiek bezpośredni bądź pośredni kontakt między podmiotami gospodarczymi, takiej natury, że ujawnia konkurentowi sposób zachowania, jaki każdy z nich postanowił przyjąć lub którego przyjęcie na rynku rozważa każdy z nich, stanowi zakazaną praktykę uzgodnioną⁴⁴.

W judykaturze przyjmuje się, że w celu udowodnienia, że pomiędzy przedsiębiorcami będącymi konkurentami doszło do praktyk uzgodnionych, nie jest konieczne wykazanie, aby wszyscy lub którykolwiek z nich w formalny sposób zobowiązał się do podjęcia określonego zachowania na rynku. Wystarczy, że przez ujawnienie lub stwierdzenie zamiarów w istotny sposób **zmniejszyła się niepewność co do zachowania, jakiego można się spodziewać na rynku z jego strony**⁴⁵. Bez znaczenia, w ocenie Prezesa UOKiK, jest zatem, czy strony przedmiotowego postępowania uważały się za związane – prawnie, faktycznie lub moralnie – do podjęcia uzgodnionych działań.

Przyjmuje się w doktrynie, iż w razie braku bezpośrednich dowodów na udowodnienie praktyk ograniczających konkurencję dopuszczalnym jest oparcie się na dowodach pośrednich, poprzez odwołanie się, zgodnie z art. 81 ustawy o ochronie konkurencji

⁴¹ T. Skoczny, W. Springer: *op. cit.*, s. 29; por. także decyzja Komisji z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie IV/31.149 *Polypropylene*, Dz. Urz. WE 1986 L 230/1.

⁴² Wyrok SPI z dnia 24 października 1991 r. w sprawie T-1/89 *Rhône-Poulenc S.A. v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-867; wyrok SPI z dnia 24 października 1991 r. w sprawie T-2/89 *Petrofina v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-1087; wyrok SPI z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-4/89 *BASF AG v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-1523, wyrok SPI z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-6/89 *Enichem v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-1623; wyrok SPI z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-7/89 *SA Herkules Chemicals NV v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-1711; wyrok SPI z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-8/89 *DSM NV v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1991, II-1833; wyrok SPI z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie T-9/89 *Hüls AG v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1992, II-499; wyrok SPI z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie T-12/89 *Solvay & CIE S.A. v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1992, II-907; wyrok SPI z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie T-14/89 *Montedipe v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1992, II-1155, [w:] *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 1* ..., s. 54, 55, 67, 69, 70, 74, 86, 92, 98.

⁴³ Wyrok SAm z dnia 20 września 1995 r. (sygn. akt: XVII Amr 15/95).

⁴⁴ Wyrok SPI z dnia 15 marca 2000 r. w połączonych sprawach T-25/95 (...) *Cimenteries CB i inni v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 2000, II-491 [w:] *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 2* ..., s. 471.

⁴⁵ Por. wyrok SPI z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-347/94 *Mayr-Melnhö Kartongesellschaft GmbH v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1998, II-1751, [w:] *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 1* ..., s. 381 i 382.

i konsumentów, do przepisów kodeksu postępowania cywilnego dotyczących reguł odnoszących się do domniemań faktycznych⁴⁶. Stosownie do art. 231 k.p.c. można uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Także w orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, iż **fakt zawarcia zakazanego prawem porozumienia w przypadku braku dowodów bezpośrednich może być udowodniony w sposób pośredni, jeżeli podobieństwo postępowania przedsiębiorców nie da się wyjaśnić bez założenia wcześniej uzgodnionego zachowania tych podmiotów na rynku**⁴⁷. Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu także dopuszcza stwierdzenie istnienia praktyki uzgodnionej bez konkretnego dowodu, jeżeli, przy uwzględnieniu wszelkich poszlak, identyczności zachowań przedsiębiorców nie da się wyjaśnić inaczej niż uzgodnieniem⁴⁸.

W tym miejscu wskazać również należy na wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2006 roku (sygn. akt III SK 6/06), gdzie Sąd stwierdził, iż „w przypadku postawienia przedsiębiorcom zarzutu zawarcia niedozwolonego (zabronionego przez prawo) porozumienia dotyczącego uzgodnienia cen jako elementu najsilniej oddziałującego na relacje konkurencyjne między przedsiębiorcami, a zarazem wpływającego na wybór ofert przez odbiorców (noszącego nazwę kartelu cenowego), które uznane jest za jedno z najcięższych naruszeń zakazu praktyk ograniczających konkurencję, możliwe – a niekiedy nawet konieczne – jest zastosowanie domniemań faktycznych, ponieważ porozumienia tego rodzaju (dokonane w jakiegokolwiek formie) nie tylko nie przybierają postaci pisemnych umów, lecz nawet są otaczane przez samych biorących w nich udział przedsiębiorców pełną dyskrecją. W ocenie pozwanego nie było możliwości przeprowadzenia dowodów bezpośrednich zatem w przedmiotowej sprawie celowe i uzasadnione było stosowanie domniemań faktycznych”.

W przedmiotowej sprawie brak jest bezpośrednich dowodów potwierdzających fakt oświadczenia woli przez wszystkich przedsiębiorców będących stronami niniejszego postępowania. Jednakże, ustalone przez organ antymonopolowy okoliczności wskazują, iż **między stronami postępowania doszło do porozumienia cenowego, które przybrało formę działań uzgodnionych, na skutek wymiany informacji o wysokości i terminie wprowadzenia cen za przewóz osób taksówką w Płocku i wykorzystania tych informacji do podniesienia cen do tego samego poziomu i w tym samym czasie co pozostałe związki przedsiębiorców stosujące zakazaną praktykę**.

Należy także zauważyć, że owej wymianie podlegały informacje o bardzo dużym znaczeniu ekonomicznym, które na rynku konkurencyjnym byłyby ściśle chronione przez konkurentów rynkowych. Chodzi tu bowiem o wymianę informacji poufnych, wrażliwych z punktu widzenia konkurencji. W praktyce za takie informacje uważa się bowiem w szczególności informacje o cenach i planach marketingowych⁴⁹.

⁴⁶ St. Gronowski, *Ustawa antymonopolowa, Komentarz*, Warszawa 1999, s. 165.

⁴⁷ Por.: wyrok SAm z dnia 1 marca 1993 r. (sygn. akt XVII Amr 37/92), publ. *Orzecznictwo Gospodarcze* 1993, z. 3, poz. 63; por. także: wyrok SAm z dnia 20 września 1995 r. (sygn. akt XVII Amr 15/95) publ. *Wokanda* 1996, Nr 8, oraz wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r. (sygn. akt I CRN 49/96) publ. *OSNCP* 1996, Nr 9, poz. 124.

⁴⁸ T. Skoczny, W. Springer, *op. cit.*, s. 30.

⁴⁹ Antoni Bolecki, *Wymiana informacji między konkurentami w świetle prawa ochrony konkurencji*, Przegląd Prawa Handlowego, styczeń 2011.

Dowiedzenie w niniejszej sprawie faktu zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję za pomocą środka dowodowego, jakim jest domniemanie faktyczne, polega na wykazaniu, iż miały miejsce następujące trzy fakty:

- 1) zbieg działań lub zaniechań uczestników zмовы;
- 2) brak lub nieprawdziwe uzasadnienie dla tych zachowań;
- 3) prawdopodobieństwo kontaktu przedsiębiorców uczestniczących w porozumieniu.

Ad 1) Zbieg działań

Zbieg działań związków przedsiębiorców, którym został postawiony zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, polegał na **wprowadzeniu w tym samym czasie jednolitych cen za świadczone usługi** przewozu osób taksówką, w wysokości: opłata początkowa – 3,50 zł, opłata za 1 km w taryfie I – 1,00 zł, opłata za 1 km w taryfie II – 1,50 zł, opłata za 1 km w taryfie III – 2,00 zł, opłata za 1 km w taryfie IV – 3,00 zł, opłata za 1 godzinę postoju – 25,00 zł.

Ustalenia dokonane w powyższym zakresie przez Prezesa UOKiK ilustrują Tabele nr 2-4, zamieszczone na str. 38-40 niniejszej decyzji.

Jak wynika z ustaleń przedstawionych w Tabeli nr 2 (str. 38), ceny stosowane przez taksówkarzy zrzeszonych w poszczególnych korporacjach przed sierpniem 2003 r. różniły się od siebie, niekiedy nawet dość znacząco. Najniższe ceny stosowała korporacja zrzeszająca największą liczbę taksówkarzy w Płocku, tzn. SUPER EXPRESS. Najwyższe ceny stosowali taksówkarze współpracujący z MERC-DES.

Jak wskazują dane zobrazowane w Tabeli nr 3 (str. 39), pod koniec sierpnia 2003 r. wszystkie korporacje prowadzone przez strony niniejszego postępowania dokonały zmian stawek za usługi przewozu osób taksówką osobową, ustalając je na poziomie: opłata początkowa – 3,50 zł, opłata za 1 km w taryfie I – 1,00 zł, opłata za 1 godzinę postoju – 25,00 zł. W przypadku korporacji MERC-DES i MERCURY wiązało się to z obniżeniem wszystkich (MERC-DES) lub niektórych (MERCURY – opłata za 1 km w taryfie I) stawek. W pozostałych korporacjach ustalenie jednolitych cen wiązało się z ich podwyżką.

Z porównania dat przewzorcowania taksometrów według układu cen ustalonego na spotkaniu taksówkarzy z dnia 25 sierpnia 2003 r. (Tabela nr 4 ze str. 40) wynika natomiast, że faktycznie wprowadzenie jednolitych cen usług taksówkowych przez niemal wszystkie strony niniejszego postępowania nastąpiło w okresie od dnia 26 do dnia 31 sierpnia 2003 r. oraz kilku początkowych dni września 2003 r. Większość przewzorcowania dokonywana była przy tym – w niemal wszystkich korporacjach – w dniach 26-28 sierpnia 2003 r., a zatem bezpośrednio po spotkaniu. Jedynie zrzeszenie METRO prowadzone przez Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca wprowadziło ww. ceny w wyraźnie późniejszym terminie.

Koordinację zachowań cenowych taksówkarzy należących do różnych korporacji potwierdzają dodatkowo zeznania świadków, z racji pełnionych funkcji mających dużą wiedzę na temat sytuacji na płockim rynku usług taksówkowych w analizowanym okresie. Fakt ten potwierdził Tadeusz S., prezes zarządu Zrzeszenia Transportu Prywatnego w Płocku, będącego organizacją branżową taksówkarzy, podnosząc, iż „na początku być może nie wszyscy taksówkarze stosowali takie same ceny – nie było takich technicznych możliwości – ale mniej więcej w ciągu miesiąca wszyscy zastosowali się do nowych cen”. Również

Kazimierz S. (zastępca przewodniczącego Ogólnopolskiego Związku Kierowców Taksówek – Oddziału w Płocku) potwierdził, że ustalone ceny wprowadzili wszyscy przedsiębiorcy świadczący usługi taksówkowe w Płocku poza taksówkarzami niezrzeszonymi.

Z dokonanych przez Prezesa UOKiK ustaleń, zilustrowanych w Tabelach nr 5-8 (str. 40-42 niniejszej decyzji) wynika, że również w późniejszym okresie, tj. po 2003 r., ceny usług przewozu osób taksówką w poszczególnych zrzeszeniach prowadzonych przez strony postępowania zmieniały się w sposób skoordynowany – ceny kształtowały się, co do zasady, na jednolitym poziomie, zaś do ich zmian dochodziło w zbliżonych terminach (z nielicznymi wyjątkami). Współzależność zmian cen jest szczególnie widoczna w przypadku podwyżek cen wprowadzanych przez SUPER EXPRESS, MPT 919 i MERCURY w 2007 r. (Tabela nr 7 ze str. 41) oraz przez ELF, SUPER EXPRESS, MPT 919 i MERCURY w 2009 r. (Tabela nr 8 ze str. 42), kiedy to identyczne zmiany cen zostały wprowadzone w ciągu zaledwie kilku dni we wszystkich tych korporacjach.

Należy również podkreślić, że w dacie wydania niniejszej decyzji wszystkie działające obecnie związki przedsiębiorców będące stronami niniejszego postępowania, które przekazały informacje co do stosowanych aktualnie cen – tj. Teresa Urbańczyk (ELF), Lech Żmijewski (MERCURY), Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. oraz Ryszard Adamkowski, Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski i Sławomir Dobrowolski (SUPER EXPRESS), stosują jednakowe ceny usług taksówkowych, w wysokości: opłata początkowa – 6,00 zł, opłata za przejazd 1 km w taryfie I – 1,80 zł, opłata za przejazd 1 km w taryfie II – 2,70 zł, opłata za przejazd 1 km w taryfie III – 3,60 zł, opłata za przejazd 1 km w taryfie IV – 5,40 zł. Różnej – choć bardzo zbliżonej (od 28,00 do 30,00 zł) – wysokości są jedynie opłaty za 1 godzinę postoju, stosowane przez poszczególne korporacje. Wyjaśnienia Lecha Żmijewskiego wskazują, że pozostawienie w poszczególnych korporacjach różnych wysokości opłat postojowych mogło być celowe. Przedsiębiorca ten wskazał bowiem, że gdy na spotkaniu taksówkarzy, które odbyło się w nieustalonej dacie wiosną 2009 r., wyjaśnił zebrany tam taksówkarzom, że ustalenie jednakowych cen spotka się z negatywną reakcją Prezesa UOKiK, „**któryś z kierowców powiedział, że będzie inna stawka postojowa i to wystarczy**”.

Co do pozostałych stron postępowania prowadzących w chwili obecnej korporacje taksówkowe, tj. Marka Redlińskiego (ALFA/DELTA) oraz Stowarzyszenia „Euro-Taxi”, podmioty te nie przekazały informacji co do cen stosowanych po 2003 r. Niemniej, fakt stosowania ujednoczonych cen usług przewozów osób taksówką po 2003 r. przez wszystkie korporacje będące stronami niniejszego postępowania potwierdził jednoznacznie w złożonych wyjaśnieniach Lech Żmijewski. Na tej podstawie Prezes UOKiK uznał, iż Marek Redliński i Stowarzyszenie „Euro-Taxi” w dalszym ciągu uczestniczą w porozumieniu stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania (kwestia ta została szerzej omówiona w *pkt. VI. Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyki ograniczającej konkurencję /nakaz zaniechania jej stosowania* części ważącej uzasadnienia niniejszej decyzji).

Ad 2) Brak lub nieprawdziwe uzasadnienie

Strony w przeważającej części zaprzeczyły, aby działały w porozumieniu i podejmowały decyzje o podwyżkach cen w uzgodnieniu z konkurentami. Wyjaśniały, że ich działania były niezależne i wynikały z obserwacji rynku. Nadto podnosiły, że odmowa podwyższenia cen spowodowałaby odejście taksówkarzy z korporacji. Niektóre ze stron nadto

argumentowały, że jako organizatorzy usług radio-taxi nie mają wpływu na wysokość cen stosowanych przez taksówkarzy, będących samodzielnymi przedsiębiorcami.

Za nieprawdziwością przedstawionego przez strony uzasadnienia przemawiają następujące argumenty.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że – jak wynika z danych zawartych w Tabeli nr 4 na str. 40 – zmiany cen dokonane na przełomie sierpnia i września 2003 r. przez związki przedsiębiorców będące stronami niniejszego postępowania nastąpiły niemal jednocześnie, bowiem w okresie kilku dni, przy czym ich przeważająca większość we wszystkich korporacjach (za wyjątkiem METRO) miała miejsce w dniach 26-28 sierpnia 2003 r. Tak znaczna zbieżność czasowa w zasadzie wyklucza możliwość, aby dokonywane zmiany cen stanowiły reakcję na zachowania rynkowe podejmowane przez konkurentów, a tym bardziej, aby decyzje o zmianach zostały podjęte przez korporacje samodzielnie, bez wiedzy o zamiarach konkurentów. Byłoby to bowiem – na co wskazują jednoznacznie zeznania świadka Tadeusza S. – technicznie niemożliwe, z uwagi na ograniczenia związane ze zdolnościami przerobowymi Obwodowego Urzędu Miar w Płocku. W ciągu jednego dnia Urząd jest w stanie dokonać przewzorcowania kilkudziesięciu taksometrów. Tym samym, aby możliwe było dokonanie przewzorcowań układów taryf w ponad 360 pojazdach taksówkarzy zrzeszonych ze związkami będącymi stronami niniejszego postępowania, stosowne wnioski musiały wpłynąć do Urzędu niemal jednocześnie, co byłoby niemożliwe, gdyby przedsiębiorcy nie znali nawzajem swoich planów co do podwyżek cen usług taksówkowych, a jedynie reagowali na podwyżki, które już zostały dokonane. Tym samym nie sposób dać wiary wyjaśnieniom składanym m.in. przez MPT 919, w świetle których „zbieżność działań MPT 919 i konkurentów jest przypadkowa”.

W tym miejscu należy zauważyć, że wskazane przez przedsiębiorców daty wprowadzenia nowej wysokości cen usług taksówkowych różnią się od dat faktycznego wprowadzenia cen ustalonych w porozumieniu w poszczególnych korporacjach. W przypadku większości korporacji różnice te są niewielkie i wynoszą kilka dni. Natomiast Stowarzyszenie „Euro-Taxi” oraz Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. wskazały, że w ich korporacjach decyzje o podwyżkach wprowadzonych pod koniec sierpnia 2003 r. podjęte zostały jeszcze przed spotkaniem taksówkarzy z dnia 25 sierpnia 2003 r., tzn. w dniu 3 sierpnia 2003 r. w przypadku Stowarzyszenia „Euro-Taxi” oraz w dniu 22 sierpnia 2003 r. w przypadku Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o. Jako daty faktycznego wprowadzenia zaplanowanych wcześniej podwyżek EURO-TAXI wskazało „trzecią dekadę sierpnia 2003 r.”, zaś MPT 919 – dzień 26 sierpnia 2003 r. (co znajduje potwierdzenie w danych przewzorcowań taksometrów przez taksówkarzy współpracujących z tymi podmiotami). Niemniej, w ocenie Prezesa UOKiK, fakt wcześniejszego podjęcia przez EURO-TAXI i MPT 919 decyzji o określeniu cen usług taksówkowych na poziomie ustalonym na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. nie stoi w sprzeczności z ustaleniami Prezesa UOKiK co do udziału tych podmiotów w porozumieniu ograniczającym konkurencję stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania. Wręcz przeciwnie – fakt ten dowodzi wymiany informacji o planowanych zmianach cen pomiędzy taksówkarzami współpracującymi z EURO-TAXI i MPT 919 oraz taksówkarzami zrzeszonymi w pozostałych korporacjach w okresie, kiedy informacja o nowych cenach nie została jeszcze oficjalnie upowszechniona. Momentem bowiem, kiedy informacja o nowych taryfach stosowanych w korporacji staje się ogólnodostępną informacją rynkową, jest najwcześniejszy moment przewzorcowania taksometru, a w praktyce późniejszy niż

przewzorcowanie moment naklejenia stosownych nalepek na szyby w pojazdach. Jak wynika z ustaleń dokonanych przez Prezesa UOKiK, moment ten, tak w przypadku EURO-TAXI, jak MPT 919, nastąpił dopiero po odbyciu się spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r.

Należy również zauważyć, że – co wynika chociażby z wyjaśnień Lecha Żmijewskiego – do przedmiotowego spotkania nie doszło spontanicznie w dniu 25 sierpnia 2003 r., lecz zostało ono zaplanowane wcześniej. Jest zatem prawdopodobne, że pomysł zorganizowania zebrania w sprawie ujednoczenia cen usług taksówkowych pojawił się wskutek uzyskania przez taksówkarzy z innych korporacji informacji o zmianach planowanych przez EURO-TAXI i MPT 919. Wskazuje na to okoliczność, że wysokość cen zaproponowanych i przyjętych jako obowiązujące podczas spotkania taksówkarzy był dokładnie taka sama, jak nowe stawki cen zaplanowane uprzednio do wprowadzenia przez EURO-TAXI i MPT 919.

Powyższe rozważania wskazują jednoznacznie, że pomimo wcześniejszego określenia cen przez EURO-TAXI i MPT 919 na poziomie ustalonym w porozumieniu z dnia 25 sierpnia 2003 r., zmiana cen dokonana przez taksówkarzy zrzeszonych w pozostałych korporacjach nie mogła stanowić normalnej w warunkach nieograniczonej konkurencji na rynku reakcji na zmianę cen dokonaną przez konkurentów.

W tym miejscu należy podkreślić, iż warunkiem uznania działań za paralelne, jest ich adekwatność do nowej sytuacji na rynku⁵⁰. W sprawie Dyestuffs⁵¹ Komisja Europejska określiła, iż zachowania paralelne mogą zostać uznane za legalne m.in., gdy struktura cenowa kształtuje się w ten sposób, iż konkurent natychmiast odczuwa zmianę ceny zastosowaną przez innego konkurenta. W niniejszej sprawie zaś brak jest okresu, w którym strony postępowania mogłyby odczuć faktyczne skutki wprowadzenia nowych, wyższych cen przez pozostałe związki działające na rynku, albowiem strony niniejszego postępowania zmiany te wprowadzały w praktyce niemal równolegle.

Należy ponadto zwrócić uwagę, iż przeważająca większość stron postępowania wskazała, iż inicjatywa zmiany cen wyszła od zrzeszonych z nimi taksówkarzy. W ocenie Prezesa UOKiK, fakt ten dowodzi, że przedsiębiorcy, którym postawiono zarzut zawarcia porozumienia, świadomie brali udział w praktyce uzgodnionej polegającej na ustaleniu jednolitych cen za usługi przewozu osób taksówką. Musieli oni bowiem wiedzieć, że przedsiębiorcy przez nich zrzeszeni przeprowadzali rozmowy z przedsiębiorcami korporacji konkurentów, do których zgłaszali swoje postulaty odnośnie wysokości i terminu wprowadzenia podwyżek. Poprzez wymianę informacji między przedsiębiorcami świadczącymi usługi przewozu osób taksówką z korporacji objętych porozumieniem strony postępowania miały wiedzę, jakich podwyżek żądają przedsiębiorcy z konkurencyjnych korporacji. Wykorzystując tę wiedzę, strony postępowania wspólnie podniosły ceny do tego samego poziomu co konkurenci. W sytuacji, w której niezależny przedsiębiorca rozważałby podniesienie cen, nie posiadając wiedzy o planach konkurenta, mało prawdopodobne jest, że doszedłby do wniosku, aby podnieść ceny w tym samym terminie i do tego samego poziomu co konkurenci. Powyższa konkluzja dotyczy w równym stopniu wszystkich przedsiębiorców objętych porozumieniem. Uwzględniając fakt, że to związani z nimi taksówkarze żądali podwyżek, wzrost cen mógł być zarówno mniejszy (aby ustrzec się utraty klientów) bądź też większy (by w ten sposób zadowolić przedsiębiorców-taksówkarzy). Tymczasem strony

⁵⁰ E. Modzelewska-Wąchał, *op. cit.*, s. 45.

⁵¹ Dyestuffs: Re Aniline Dyes Cartel [1969] CMLR D 23; [1969]OJ L195/11.

postępowania doszły do identycznych wniosków w tym samym czasie. Podjęli bowiem decyzję o podniesieniu cen do poziomu 3,50 zł w przypadku opłaty początkowej, 1,00 zł za 1 km w taryfie I i 25,00 zł za jedną godzinę postoju w ciągu kilku dni na przełomie sierpnia i września 2003 r. Analogiczne zachowania miały miejsce również w kolejnych latach, w których wprowadzane były podwyżki cen usług przewozu osób taksówką, tj. w 2005 r., 2007 r. i 2009 r.

W tym miejscu należy zauważyć, że ujednoczenie cen usług taksówkowych, do którego doszło w sierpniu 2003 r., nie we wszystkich korporacjach uczestniczących w porozumieniu oznaczało podwyższenie cen, w korporacjach MERC-DES i MERCURY ceny uległy bowiem (niewielkiemu) obniżeniu. Niemniej, niewątpliwie również i dla tych przedsiębiorców ujednoczenie cen przez wszystkie korporacje taksówkowe w Płocku, skutkujące rezygnacją z walki konkurencyjnej w tym zakresie, wiązało się z określonymi korzyściami. Różnice cen stosowanych przez poszczególne korporacje taksówkowe działające w Płocku przed sierpniem 2003 r. nie były bowiem duże, nie zniechęcały zatem klientów charakteryzujących się mniejszą wrażliwością na cenę do korzystania z usług droższych korporacji, takich jak MERC-DES i MERCURY. Jednakże, ustalenie we wszystkich korporacjach cen na jednolitym poziomie zmniejszyło istniejące wcześniej zagrożenie, że jedna z korporacji w pewnym momencie podejmie decyzję o takiej obniżce cen, która spowoduje, że różnice pomiędzy korporacjami staną się na tyle znaczące, by nastąpił odpływ klientów od korporacji droższych do tańszych.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Prezesa UOKiK, argumentacja przedstawiana przez strony postępowania, mająca wykazać, iż nie uczestniczyły one w antykonkurencyjnym porozumieniu, nie zasługuje na uwzględnienie.

Za niewiarygodne uznać należy wyjaśnienia składane przez Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna oraz Teresę Urbańczyk, w świetle których stawki wprowadzone przez nich na przełomie sierpnia i września 2003 r. były niższe niż ustalone na spotkaniu taksówkarzy, które odbyło się w dniu 25 sierpnia 2003 r. Przekazane przez ww. przedsiębiorców informacje co do wprowadzonych cen okazały się nieprawdziwe w świetle danych przekazanych przez Obwodowy Urząd Miar w Płocku. Z danych tych jednoznacznie wynika, że ww. przedsiębiorcy na przełomie sierpnia i września 2003 r. wprowadzili ceny określone na takim samym poziomie, jak pozostałe korporacje radio-taxi w Płocku.

Również wyjaśnienia przedstawione przez Krzysztofa Grzybowskiego i Marka Redlińskiego, w świetle których podniesienie cen usług taksówkowych we wrześniu 2003 r. związane było z ciągłym podnoszeniem cen paliw przez Polski Koncern Naftowy „Orlen” S.A. należy uznać za nietrafne. Z wykresu nr 1 (str. 49) jednoznacznie wynika, że w ciągu całego roku 2003 ceny wszystkich paliw (benzyny, oleju napędowego i gazu LPG) utrzymywały się na mniej więcej stałym poziomie.

Natomiast w odniesieniu do wyjaśnień złożonych przez Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o., zgodnie z którymi podwyższenie cen usług taksówkowych w sierpniu 2003 r. wynikało ze „względów ekonomicznych”, tj. „sytuacji rynkowej na płockim rynku pracy, przewidywanego wzrostu kosztów własnych każdego kierowcy oraz przewidywanego z początkiem roku wzrostem popytu na usługi”, należy wskazać, że te – bardzo ogólnikowo wskazane i niepoparte żadnymi dowodami – okoliczności nie uzasadniają wprowadzenia dokładnie takich samych cen jak konkurencji, w tym samym czasie.

Pozostając przy ocenie wyjaśnień Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o., należy również wskazać, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego całkowicie chybione są argumenty tego przedsiębiorcy, iż po podwyższeniu w 2009 r. cen przez jego konkurentów stosowane w zrzeczeniu ceny były jedne z najniższych w kraju, zwiększyła się także liczba tzw. pudeł, czyli zgłoszeń fałszywych, wykonywanych przez konkurentów, mających na celu nękanie korporacji, które nie dostosowały się do wprowadzonej przez inne korporacje zmiany cen. Powyższym wyjaśnieniom nie sposób dać wiary, z uwagi na dokonane przez Prezesa UOKiK ustalenia co do dat wprowadzania w 2009 r. nowych cen usług taksówkowych przez korporacje: ELF, MERCURY, MPT 919 i SUPER EXPRESS (Tabela nr 8 ze str. 42). Z ustaleń tych wynika, że do przewzorcowania taksometrów według nowego układu cen jako pierwsi przystąpili właśnie taksówkarze współpracujący z MPT 919. Nie można wprawdzie wykluczyć, że przed MPT 919 zmiany cen wprowadziły korporacje prowadzone przez Marka Redlińskiego i Stowarzyszenie „Euro-Taxi” (które nie przekazały informacji co do cen stosowanych przez nich po 2003 r.), niemniej nie ulega wątpliwości, iż co najmniej trzy korporacje (ELF, MERCURY i SUPER EXPRESS), w tym korporacja zrzeszająca największą liczbę taksówkarzy w Płocku (SUPER EXPRESS), wprowadziły nowe ceny później niż MPT 919.

Na uwagę zasługuje również kwestia gróźb stosowania tzw. pudeł wobec podmiotów niestosujących się do uzgodnień w zakresie wysokości cen, podnoszona zarówno przez Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o., jak i przez Lecha Żmijewskiego. Istnienie takiego mechanizmu karania za odstępstwa od ustaleń podjętych w ramach porozumienia stanowi kolejny argument świadczący o zawarciu pomiędzy stronami postępowania antykonkurencyjnego porozumienia w formie praktyki uzgodnionej. W tym miejscu należy zauważyć, że porozumienia ograniczające konkurencję są z mocy prawa nieważne, co powoduje niemożność stosowania prawnych środków zabezpieczenia uzgodnień. Dlatego strony takiego porozumienia wprowadzają zwykle nieformalny system sankcji. System taki, przewidujący natychmiastowe i dotkliwe kary za odstępstwo od ustaleń podjętych w ramach zмовы, jest elementem stabilizującym porozumienie i pozwala na pełniejszą realizację jego celów.

Ad 3) Prawdopodobieństwo kontaktu

Zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, że w dniu 25 sierpnia 2003 r. na placu przed stadionem klubu piłkarskiego ZKS Wisła Płock przy ul. Łukasiewicza w Płocku odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyli taksówkarze oraz właściciele niektórych płockich korporacji taksówkowych – aczkolwiek nie ustalono personaliów konkretnych osób obecnych na spotkaniu, za wyjątkiem Lecha Żmijewskiego i świadka Tadeusza S., którzy sami potwierdzili, że brali w nim udział, jak również Jerzego Kubackiego, na którego obecność wskazał Lech Żmijewski.

O tym, że spotkanie takie miało miejsce, świadczą, poza wyjaśnieniami Lecha Żmijewskiego i zeznaniami Tadeusza S., również zeznania złożone przez świadka Kazimierza S., który wprawdzie zaprzeczył swojej obecności na spotkaniu, ale potwierdził fakt jego odbycia się oraz szczegółowo omówił podjęte na nim ustalenia. Fakt odbycia się przedmiotowego spotkania i podjęcia na nim ustaleń co do wysokości cen taksówkowych w Płocku potwierdziły również niemal wszystkie strony niniejszego postępowania (Krzysztof Krakowski i Sławomir Szagun, Stowarzyszenie „Euro-Taxi”. Krzysztof Wieliński, Andrzej

Wieliński i Michał Marzec, Andrzej Rędziński, MPT 919, a także Ryszard Adamkowski, Ryszard Borowski Krzysztof Świdorski, Grzegorz Włodarski, Sławomir Dobrowolski oraz Wiesław Patryń). Pomimo bowiem, iż podały one, iż nie brały bezpośrednio udziału w tym spotkaniu, niemniej знаły ustalenia, jakie zostały w jego trakcie poczynione, a także niektóre okoliczności dotyczące jego przebiegu.

Co do spotkań, do których dojsz miało w maju i czerwcu w 2009 r., fakt ich odbycia się, terminy oraz dokonane ustalenia nie zostały dostatecznie potwierdzone w świetle zebranych w niniejszej sprawie dowodów. Z wyjaśnień złożonych przez Lecha Żmijewskiego wynika, że wiosną 2009 r. odbyło się w nieustalonym terminie co najmniej jedno takie spotkanie, które miało miejsce przed siedzibą Zrzeszenia Transportu Prywatnego, na ul. Miodowej 25 w Płocku. Na spotkaniu tym miano ustalić nowe stawki, które weszły w życie w lipcu 2009 r.

Przedsiębiorcy świadczący usługi przewozu osób taksówką niewątpliwie kontaktowali się ze sobą również na postojach taxi. W Płocku funkcjonuje bowiem wiele postojów taksówek, z których korzystają przedsiębiorcy zrzeszeni w różnych związkach przedsiębiorców świadczących usługi przewozu osób taksówką. W związku z tym z tego samego postaju mogą korzystać jednocześnie przedsiębiorcy związani z wszystkimi wymienionymi w części ustalającej związkami przedsiębiorców. Z tego też względu pomiędzy przedsiębiorcami pochodzącymi z różnych związków może dochodzić do kontaktów na tych postojach. W ramach tych kontaktów omawiane mogą być zaś rozmaite kwestie, w tym, dotyczące warunków świadczenia usług przez poszczególne związki przedsiębiorców, np. cen tych usług. Informacje pozyskane w ten sposób na temat działalności konkurentów mogły być też w naturalny sposób przekazywane do przedsiębiorców prowadzących korporacje taksówkowe objęte przedmiotowym porozumieniem.

Fakt kontaktów pomiędzy taksówkarzami zrzeszonymi w różnych płockich korporacjach oraz wzajemnego przekazywania sobie przez nich informacji na temat ustaleń co do zachowań cenowych potwierdził również świadek Kazimierz S.. Na uwagę zasługują jego słowa: „Wiedza o ustaleniu stawek minimalnych szybko się rozeszła, działało to na zasadzie domina. Taksówkarze dowiedzieli się od innych o nowych stawkach i tak je wprowadzili”.

Warto również zwrócić uwagę na liczne zbieżności w treści pism złożonych w toku postępowania przez Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna oraz Teresę Urbańczyk (pisma z dnia 10 października 2003 r.). Przedstawiono w nich nie tylko jednakowe argumenty, lecz wręcz użyto identycznych sformułowań. Tak znaczne podobieństwo nie mogło być kwestią przypadku, zwłaszcza uwzględniając zbieżność czasową obu pism. Okoliczność ta wskazuje jednoznacznie, iż ww. przedsiębiorcy kontaktowali ze sobą przy formułowaniu odpowiedzi na zarzuty Prezesa UOKiK. W świetle powyższego za całkowicie niewiarygodne uznać należy wyjaśnienia Teresy Urbańczyk, która podała, że nie zna właścicieli innych korporacji taksówkowych w Płocku ani nie kontaktuje się z nimi w żaden sposób.

Wnioski:

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że w opisanej sytuacji związki przedsiębiorców, którym postawiono zarzut zawarcia porozumienia antykonkurencyjnego –

za wyjątkiem związku prowadzonego przez Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca (o czym szerzej w *pkt. VIII. Niestwierdzenie stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję poprzez zlikwidowanie możliwości stosowania rabatów w umowach przewozu osób taksówką* części ustalającej niniejszej decyzji) – podwyższyły cen usług do jednakowego poziomu, jednocześnie lub w ciągu kilku następujących po sobie dni.

Jest rzeczą oczywistą, że przedsiębiorcy w sytuacji postawienia zarzutu zawarcia zakazanego porozumienia, co do zasady, dążą wszelkimi środkami do udowodnienia, że w danym konkretnym przypadku nie mamy do czynienia ze skoordynowanym zachowaniem lecz z indywidualną oceną rynku, każącą im działać równoległe z ich konkurentami. Postulat samodzielności zachowań przedsiębiorcy na rynku nie eliminuje bowiem prawa przedsiębiorcy do „(...) czujnego dostosowywania się do stwierdzonego lub oczekiwanego zachowania się konkurentów (...)”⁵².

Zachowania paralelne polegają na świadomym dostosowywaniu się przedsiębiorców do zmienionych warunków rynkowych, w tym do zachowań konkurentów. Jest to normalna reakcja rynkowa i nie jest zakazana. Warunkiem uznania takich działań za legalne jest ich adekwatność do nowej sytuacji na rynku⁵³. Typowym przykładem jest podniesienie cen jako reakcja na wzrost ceny jednego z kluczowych komponentów produktu czy podobne posunięcia ze strony konkurentów. Charakterystyczną cechą zachowań paralelnych jest brak – charakterystycznego dla zakazanego porozumienia – elementu uzgodnienia, podjętego w jakiegokolwiek formie.

Zdaniem Prezesa UOKiK, nie można na gruncie przedmiotowego postępowania mówić o zachowaniach paralelnych stron tego postępowania. Postulatowi samodzielności zachowań przedsiębiorców zaprzeczają bowiem kontakty między przedsiębiorcami, których celem lub skutkiem jest wpłynięcie na zachowania rynkowe konkurenta lub choćby informowanie go o własnych podjętych lub zamierzonych działaniach⁵⁴. Gdy dostosowanie się do zmienionych warunków rynkowych poprzedzone jest dowolnym uzgodnieniem, traktuje się je jako porozumienie⁵⁵.

W przedmiotowej sprawie nie istnieje, zdaniem Prezesa UOKiK, żadne inne poza uzgodnieniami dokonany przez strony postępowania, racjonalne wyjaśnienie dla jednoczesnych, niemalże identycznych działań stron dotyczących podwyżki opłat. Podobne

⁵² Dyestuffs: Re Aniline Dyes Cartel [1969] CMLR D 23; [1969]OJ L195/11, s. 28; por. także wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16.12.1975r. w sprawie *Coöperative vereniging „Suiker Unie” UA i inni v. Komisja Wspólnot Europejskich*, zbiór wyroków TS 1975, s. 1663., T. Skoczny, *Podstawowe orzecznictwo antymonopolowe organów wspólnot europejskich, Zakaz porozumień ograniczających konkurencję II*, Urząd Antymonopolowy, Warszawa 1996, s. 13.

⁵³ E. Modzelewska-Wąchal, *op. cit.*, s. 45.

⁵⁴ Por. T. Skoczny, W. Springer, *op. cit.*, s. 29; por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16.12.1975 r. w sprawie *Coöperative vereniging „Suiker Unie” UA i inni v. Komisja Wspólnot Europejskich*, zbiór wyroków TS 1975, s. 1663; wyrok SPI z dnia 12.07.2001 r. w połączonych sprawach T-202/98, T-204/98 i T-207/98 *Tate&Lyle plc British Sugar plc, Napier Brown & Co. V. Komisja Wspólnot Europejskich* (Zb. Orz. 2001, II-2035); wyrok SPI z dnia 20.04.1999 r. w połączonych sprawach T-305/94, T-306/94, T-307/94, T-313-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94, T-335/94 *Limburgse Wijnl Maatschappij NV, Elf Atochem SA, BASF AG, Shell International Chemical Company Ltd, DSM NV oraz DSM Kunststoffen BV, Wacker-Chemie GmbH, Hoechst AG, Societe artesienne de winyle, Montedison SpA, Imperial Chemical Industries plc, Hüls AG i Enichem SpA v. Komisja Wspólnot Europejskich*, Zb. orz. 1999, II-931, *Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej, Orzecznictwo, Tom II Część 2 ...*, s. 435.

⁵⁵ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 października 2005 r. (sygn. akt VI A Ca 1146/04).

zachowania stron, wskazane wyżej, nie są adekwatne do istniejących warunków rynkowych. Nie zaszyły bowiem żadne nowe okoliczności, które uzasadniałyby podwyżkę dokonaną przez wszystkie strony akurat na przełomie sierpnia i września 2003 r.

W związku z powyższym nie może być w ustalonym stanie faktycznym mowy o naśladownictwie cenowym. Powyższe fakty należy, w konsekwencji interpretować jako działania uzgodnione pomiędzy przedsiębiorcami, będącymi uczestnikami tego samego rynku relewantnego.

W ocenie Prezesa UOKiK, każda ze stron postępowania miała wiedzę na temat planowanych działań konkurentów. Uzgodnienia te były dokonywane między przedsiębiorcami objętymi porozumieniem pośrednio poprzez taksówkarzy z nimi związanymi. To oni bowiem ustalili na spotkaniu w dniu 25 sierpnia 2003 r. wysokość stawek, do jakich chcieliby, aby ceny zostały podniesione, oraz przybliżony termin ich wprowadzenia, a następnie podczas kontaktów na postojach przekazywali te informacje taksówkarzom nieobecnym na spotkaniu. Te uzgodnienia były zaś przekazywane do właścicieli/władz korporacji taksówkowych. Niewątpliwie wiedza ta umożliwiła stronom postępowania wyłączenie ryzyka, że konkurent zachowa się inaczej. W rezultacie wiedząc, że większość przedsiębiorców związanych z korporacjami prowadzonymi przez strony postępowania chce podwyżek cen, i znając wysokość tych podwyżek, mogli bez ryzyka gospodarczego podjąć decyzję rynkową.

Zdaniem Prezesa UOKiK, daty podjęcia decyzji i działań związanych z wprowadzeniem nowych opłat wyraźnie wskazują, że przedsiębiorcy znali nie tylko zamiary swoich konkurentów, ale także i wysokość nowych opłat, nie jest bowiem kwestią przypadku podjęcie w tym samym czasie decyzji o zmianie cen, w identycznej wysokości. Przedsiębiorcy nie przekazali także żadnych dowodów, np. własnych wiarygodnych kalkulacji kosztów, które uzasadniałyby wysokość nowych cen.

Ponadto, ustalono w toku postępowania, w ciągu jednego dnia Obwodowy Urząd Miar w Płocku jest w stanie dokonać przewzorcowania kilkudziesięciu taksometrów. Z dużym prawdopodobieństwem można zatem założyć, że głównie to ograniczenie techniczne występujące po stronie Urzędu spowodowało, że akcja wprowadzania nowych układów taryf we wszystkich korporacjach objętych porozumieniem trwała kilka dni. Jeżeli istniałaby sposobność przewzorcowania taksometrów w nieograniczonej ilości, to uprawniona jest hipoteza, że w większości taksówek należących do członków skarżonych związków taksówkarzy zostałyby ono wykonane jednocześnie.

Nadto, Prezes UOKiK ocenił działania stron postępowania w kontekście wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 października 2005 roku (sygn. akt VI A Ca 1146/04), w którym Sąd stwierdził, że „(...) naśladownictwo zachowań rynkowych jest uzasadnione wówczas, gdy decyzja o podwyżce zostaje podjęta przez podmiot, będący liderem rynku i mający na nim największy udział”. W przedmiotowej sprawie lider rynku, tj. korporacja SUPER EXPRESS, posiadająca w nim, biorąc pod uwagę liczbę zrzeszonych taksówkarzy, ponad 8,14% udział, nie wprowadziła podwyżki opłat jako pierwsza. Zgodnie z wykazanymi okolicznościami decyzję o zmianie cen jako pierwsze podjęło EURO-TAXI, które w 2003 r. posiadało w rynku udział niższy o jedną trzecią niż SUPER EXPRESS, czyli ok. 5%. Ponadto, co podkreślono już wcześniej, przedsiębiorcy swoich decyzji o nowych cenach nie mogli opierać na obserwacji zachowań rynkowych konkurentów, bowiem podejmowali oni swoje działania w czasie, gdy informacje o nowych cenach innych przedsiębiorców nie były

jeszcze jawne. Tym samym uznać należy, że zasada niezależności przedsiębiorców (uczestników porozumienia) w zakresie samodzielnych decyzji cenowych została naruszona.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane są porozumienia, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające w szczególności na ustalaniu, bezpośrednio lub pośrednio, cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów.

Unifikacja i identyczność stosowanych taryf spowodowała osiągnięcie na rynku antykonkurencyjnego skutku w postaci ograniczenia konkurencji cenowej na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką w Płocku. W wyniku zawartego porozumienia konkurencja cenowa pomiędzy stronami postępowania w zasadzie całkowicie zanikła. Przedsiębiorcy objęci porozumieniem wprowadzając identyczne ceny wyłączyli podstawowy mechanizm rynkowy opierający się na ryzyku gospodarczym ponoszonym przy decyzjach o podwyżce cen. Doprowadzając do ustalenia identycznej podwyżki cen, każda ze stron postępowania wyeliminowała bowiem ryzyko utraty klientów na skutek podwyżki cen. Stosując ten mechanizm korporacje taksówkowe mogą podwyższać ceny w każdym momencie, gdy uznają to za stosowne, bez ponoszenia konsekwencji ekonomicznych, jakie na konkurencyjnym rynku z decyzją o podwyżce cen się wiążą, a mianowicie z ryzykiem przegranej rywalizacji cenowej z konkurentem i co za tym idzie spadku liczby klientów i przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej. Ujmując zaś tę sytuację od strony konsumentów, należy ponad wszelką wątpliwość stwierdzić, że ta grupa uczestników rynku ponosi wszelkie konsekwencje decyzji stron postępowania. W zaistniałej sytuacji są oni niejako skazani na płacenie ustalonych wyższych cen, co nie miałyby miejsca w sytuacji rywalizacji cenowej, która w naturalny sposób prowadzi do obniżenia cen na rynku konkurencyjnym.

Podjęte przez skarżonych przedsiębiorców działania bezsprzecznie godzą zatem w ideę wolnego rynku i swobodę konkurencji. Ujednoczenie polityki cenowej objęło korporacje taksówkowe posiadające łącznie prawie 50% udziału w rynku. Eliminując element współzawodnictwa o klienta i zastępując go – w pełni świadomie i w sposób zamierzony – kooperacją i unifikacją zachowań, strony postępowania ograniczyły, w sposób odczuwalny, konkurencję na rynku właściwym.

Prezes UOKiK, co do zasady, nie kwestionuje prawa przedsiębiorców do dokonywania zmian cen, w tym podwyżek, w szczególności, gdy jest to wynikiem rachunku ekonomicznego prowadzonej działalności gospodarczej lub zmian zachodzących na danym rynku, a przede wszystkim, gdy decyzja taka ma charakter niezależny i autonomiczny. Prawo konkurencji zakazuje natomiast działań koordynacyjnych, mających na celu zniekształcenie relacji konkurencyjnych na rynku właściwym, co ma miejsce w niniejszej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK, w okolicznościach niniejszej sprawy nie istnieje żadne inne, poza uzgodnieniem dokonany przez strony postępowania, racjonalne wyjaśnienie dla jednoczesnych, identycznych działań stron dotyczących podwyżek cen usług przewozu osób taksówką. Podobne zachowania stron, opisane powyżej, nie są przy tym adekwatne do istniejących warunków rynkowych. Nie zaszły bowiem żadne nowe okoliczności, takie jak nagły wzrost cen paliw czy znaczne zwiększenie obciążeń publicznoprawnych, które uzasadniałyby poszczególne podwyżki, dokonywane przez strony akurat w sierpniu 2003 r. Zdaniem Prezesa UOKiK, bez uprzedniej wymiany informacji o obecnych i zamierzonych

działaniach w zakresie opłat za świadczone usługi niemożliwym jest, aby strony postępowania podnosiły opłaty do tego samego poziomu, niemalże jednocześnie.

Mając na uwadze ustalenia stanu faktycznego, postawiony zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez ustalenie cen usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka należy uznać za udowodniony. Strony niniejszego postępowania zawarły porozumienie polegające na uzgodnieniu i ujednoczeniu cen, co skutkowało ograniczeniem konkurencji pomiędzy korporacjami taksówkowymi na rynku właściwym.

VI. Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyki ograniczającej konkurencję /nakaz zaniechania jej stosowania

W przypadku stwierdzenia naruszenia zakazu porozumień ograniczających konkurencję określonego w art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 6 i 7 ustawy, Prezes UOKiK wydaje, na podstawie art. 9 ustawy, decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazującą zaniechanie jej stosowania. W przypadku niestwierdzenia naruszenia ww. zakazu, jak również, gdy porozumienie spełnia ustawowe przesłanki wyłączenia spod zakazu (przy czym na mocy art. 11 ust. 2 ustawy ciężar udowodnienia tej okoliczności ciąży na przedsiębiorcy lub związku przedsiębiorców), Prezes UOKiK na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy wydaje decyzję o niestwierdzeniu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję. Jeżeli natomiast zachowanie rynkowe przedsiębiorcy albo związku przedsiębiorców przestało naruszać zakaz określony w art. 5, Prezes UOKiK wydaje, na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Ciężar udowodnienia zaniechania stosowania zakazanej praktyki spoczywa, stosownie do art. 10 ust. 3 ustawy, na przedsiębiorcy lub związku przedsiębiorców.

W stosunku do Teresy Urbańczyk, Marka Redlińskiego, Lecha Żmijewskiego, Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego 919 Sp. z o.o., Stowarzyszenia „Euro-Taxi” oraz Ryszarda Adamkowskiego, Krzysztofa Świderskiego, Grzegorza Włodarskiego i Sławomira Dobrowolskiego brak jest podstaw do przyjęcia, iż zaniechali oni stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką.

Jak zostało to wykazane powyżej, z ustaleń dokonanych przez Prezesa UOKiK wynika, że ww. przedsiębiorcy w dalszym ciągu uczestniczą w antykonkurencyjnym porozumieniu, uzgadniając ceny usług taksówkowych. Wskazuje na to opisana wcześniej zbieżność zachowań korporacji taksówkowych prowadzonych przez Teresę Urbańczyk, Lecha Żmijewskiego, Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. oraz Ryszarda Adamkowskiego, Krzysztofa Świderskiego, Grzegorza Włodarskiego i Sławomira Dobrowolskiego w zakresie zmian cen.

Co do pozostałych stron postępowania prowadzących w chwili obecnej korporacje taksówkowe, tj. Marka Redlińskiego oraz Stowarzyszenia „Euro-Taxi”, nieprzekazanie przez ww. podmioty informacji co do wysokości cen usług taksówkowych uniemożliwiło Prezesowi UOKiK dokonanie ustaleń w tym zakresie. Jednocześnie jednak, przedsiębiorcy ci

nie wykazali, że zaprzestali wykonywania działalności w zakresie usług radio-taxi bądź też, że wykonując taką działalność, zdystansowali się w jakikolwiek sposób od porozumienia zawartego w 2003 r., kontynuowanego w okresie późniejszym. Wobec powyższego, mając na uwadze, iż ciężar wykazania zaniechania stosowania udowodnionej mu praktyki ograniczającej konkurencję spoczywa na przedsiębiorcy, który dopuścił się takiej praktyki, Prezes UOKiK uznał, iż Marek Redliński i Stowarzyszenie „Euro-Taxi” w dalszym ciągu uczestniczą w antykonkurencyjnym porozumieniu stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania.

Należało zatem na podstawie art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów orzec, że działania ww. przedsiębiorców w opisanym zakresie stanowią praktykę ograniczającą konkurencję i nakazać zaniechanie jej stosowania.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w pkt. I sentencji.

Praktyka opisana w pkt. II sentencji niniejszej decyzji została zaniechana przez Jerzego Kubackiego i Andrzeja Rędzińskiego w związku z zakończeniem przez ww. przedsiębiorców prowadzenia działalności w zakresie organizowania usług przewozu osób taksówką/świadczania usług radio-taxi.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, Andrzej Rędziński zakończył prowadzenie korporacji MEGA w dniu 3 października 2003 r., zaś Jerzy Kubacki wystąpił ze spółki Radio Taxi „Merc-Des” s.c., zaprzestając tym samym wykonywania działalności w przedmiotowym zakresie, w dniu 23 sierpnia 2004 r. Daty zaprzestania świadczenia usług radio-taxi stanowią daty wystąpienia przez ww. przedsiębiorców z porozumienia ograniczającego konkurencję, stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania.

Okoliczność zaprzestania przez ww. przedsiębiorców uczestnictwa w zakazanym porozumieniu ograniczającym konkurencję, polegającym na ustaleniu bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką, stanowi podstawę wydania wobec nich, na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, decyzji uznającej stosowaną przez nich praktykę za ograniczającą konkurencję i stwierdzającej zaniechanie jej stosowania.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w pkt. II sentencji.

VII. Niestwierdzenie stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką

W ocenie Prezesa UOKiK, zebrany w toku niniejszego postępowania antymonopolowego nie pozwala na przypisanie Krzysztofowi Wielińskiemu, Andrzejowi Wielińskiemu i Michałowi Marcowi – w dacie wszczęcia postępowania współnikom spółki Radio Taxi „Metro Taksówka Osobowa” s.c. – udziału w porozumieniu ograniczającym konkurencję, polegającego na ustaleniu ujednoczonych cen usług przewozu taksówką osobową. W odniesieniu do ww. przedsiębiorców nie można bowiem mówić o zaistnieniu jednej z trzech przesłanek, których wykazanie jest konieczne dla przyjęcia domniemania faktycznego co do zawarcia antykonkurencyjnego porozumienia w formie praktyki uzgodnionej, tzn. zbiegu działań z innymi uczestnikami porozumienia.

W niniejszej sprawie, jak wskazano powyżej, zbieg działań wskazujący na zawarcie porozumienia, polegał na wprowadzeniu w tym samym czasie jednolitych cen za świadczone usługi przewozu osób taksówką. Tymczasem z uzyskanych informacji i dokumentów wynika, że w dniu 25 sierpnia 2003 r., kiedy doszło do ustalenia jednolitych cen ww. usług na spotkaniu taksówkarzy, korporacja METRO prowadzona przez Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca faktycznie już nie funkcjonowała – do jej rozwiązania doszło zaledwie kilka dni później, tj. w dniu 31 sierpnia 2003 r. Niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy, nie ulega wątpliwości, iż w korporacji METRO nie zaczęto stosować cen ustalonych na ww. spotkaniu, które w okresie od 26 sierpnia do 2 września 2003 r. wprowadziła znacząca większość taksówkarzy współpracujących z działającymi w Płocku korporacjami taksówkowymi. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że Krzysztof Wieliński, Andrzej Wieliński i Michał Marzec przystąpili do antykonkurencyjnego porozumienia, zawartego pomiędzy podmiotami prowadzącymi korporacje taksówkowe.

Wprawdzie po wznowieniu działalności korporacji METRO w dniu 1 stycznia 2004 r. taksówkarze zrzeszeni z METRO zaczęli stosować ceny ustalone w ramach porozumienia, niemniej brak jest podstaw, aby uznać, że był to przejaw uczestnictwa w porozumieniu, nie zaś wyłącznie dozwolone naśladownictwo cenowe. Należy zauważyć, że przedsiębiorcy współpracujący z korporacjami taksówkarskimi prowadzonymi przez pozostałe strony niniejszego postępowania stosowali wówczas przedmiotowe ceny od czterech miesięcy; ceny taksówkarzy niezrzeszonych kształtowały się przy tym na znacznie wyższym poziomie. Wprowadzenie przez METRO cen stosowanych przez przeważającą część płockich taksówkarzy zrzeszonych w korporacjach taksówkowych poprzedzał zatem dość znaczny czas, w którym możliwe było spostrzeżenie zmian, jakie zaszły na rynku w okresie zawieszenia działalności METRO, oraz reakcja na te zmiany. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż zrzeszenie prowadzone przez Krzysztofa Wielińskiego, Andrzeja Wielińskiego i Michała Marca ostatecznie zakończyło działalność już cztery miesiące po jej wznowieniu. METRO nie funkcjonowało zatem w okresie, kiedy na płockim rynku przewozów taksówkowych dochodziło do kolejnych podwyżek cen usług przewozów osób taksówką (w sierpniu 2005 r., listopadzie 2006 r., grudniu 2007 r. oraz lipcu 2009 r.).

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w pkt. III sentencji.

VIII. Niestwierdzenie stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję poprzez zlikwidowanie możliwości stosowania rabatów w umowach przewozu osób taksówką

Prezes UOKiK w toku postępowania nie potwierdził faktu zawarcia przez związki przedsiębiorców będące stronami niniejszego postępowania porozumienia co do zniesienia stosowania rabatów w umowach przewozów taksówką osobową. Nie nastąpił bowiem w tym przypadku widoczny skutek w postaci rzeczywistej likwidacji rabatów przez wszystkie strony.

Wyjaśnienia wymaga, że nie wszystkie ww. podmioty stosowały rabaty przed dniem 25 sierpnia 2003 r., jak również nie wszystkie po tej dacie zlikwidowały możliwość ich stosowania. Ponadto, w znacznej części korporacji taksówkowych decyzja o udzieleniu rabatu pozostawiona była do indywidualnego uznania taksówkarza.

Z uzyskanych w toku postępowania informacji wynika, że przed zmianą cen usług przewozów osób taksówką, do jakiej doszło na przełomie sierpnia i września 2003 r., rabatów

nie stosowały zrzeczenia ALFA/DELTA oraz SUPER EXPRESS, prowadzone odpowiednio przez Krzysztofa Grzybowskiego i Marka Redlińskiego oraz Ryszarda Adamkowskiego, Ryszarda Borowskiego, Krzysztofa Świdarskiego, Grzegorza Włodarskiego, Sławomira Dobrowolskiego i Wiesława Patryna. W obu tych zrzeczeniach wraz ze wzrostem cen wprowadzono – wbrew ustaleniom dokonany na spotkaniu z dnia 25 sierpnia 2003 r. – rabaty dla klientów, w postaci: bonusowych talonów dla stałych klientów oraz rabatu do 10% w systemie IDEA PROFIT (SUPER EXPRESS), a także rabatów cenowych, począwszy od przejazdu powyżej 15 km (rabat 1,50 zł) wzwyż (ALFA/DELTA). Po wprowadzeniu cen ustalonych na spotkaniu rabaty, w postaci tzw. „przejazdówek” i kart rabatowych, zostały utrzymane w zrzeczeniach Teresy Urbańczyk (ELF) oraz Krzysztofa Krakowskiego i Sławomira Szaguna (CENTRUM MAZOWSZE). Andrzej Rędziński (MEGA) dokonując zmiany cen w sierpniu 2003 r. zmienił stosowaną dotychczas praktykę pozostawiania rabatów do indywidualnej oceny kierowcy, wprowadzając stały rabat w wysokości 10%. Lech Żmijewski (MERCURY) wprowadził w dniu 27 sierpnia 2003 r. zlikwidował rabaty stosowane uprzednio (2 zł przy opłacie za kurs do 20 zł, powyżej 20 zł – rabat 20%), lecz w 2005 r. wprowadził nowe, przeznaczone dla stałych klientów.

Z powyższego nie wynika, aby te strony niniejszego postępowania, które przewidywały stosowanie rabatów od cen pobieranych za świadczone usługi, w jakikolwiek sposób uzgadniały sposób działania w tym zakresie.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w pkt. IV sentencji.

IX. Kary pieniężne

Zgodnie z art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK może nałożyć, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 5 ustawy, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 6 i 7, lub naruszenia określonego w art. 8 ustawy. W przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął przychodu w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, Prezes UOKiK może ustalić karę pieniężną w wysokości do stukrotności przeciętnego wynagrodzenia (art. 101 ust. 4 ustawy). Powyższe przepisy na mocy art. 101 ust. 5 ustawy stosuje się odpowiednio do związków przedsiębiorców.

Z powyższego wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Oznacza to, iż o celowości jej nałożenia Prezes UOKiK rozstrzyga każdorazowo biorąc pod uwagę okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Zatem o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do danego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej, decyduje Prezes UOKiK w ramach uznania administracyjnego. Jednakże – jak podnosi się w literaturze przedmiotu – stosowanie kar pieniężnych powinno mieć miejsce w przypadkach dostatecznie wykształconych w praktyce reguł stosowania przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję⁵⁶. Ponadto, w orzecznictwie podkreśla się, iż skuteczna polityka karania wymaga, aby w przypadku stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki

⁵⁶ M. Król-Bogomilska [w:] *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, T. Skoczny [red.], Warszawa 2009, s. 1606 i 1614.

ograniczającej konkurencję zasadą było nakładanie kary pieniężnej⁵⁷. Nadto, podkreślić należy, iż ochrona konkurencji jako mechanizmu funkcjonowania gospodarki dokonywana jest ze względu na fakt, iż praktyki naruszające poszczególne przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w szczególności zakaz zawierania porozumień ograniczających konkurencję, godzą w dobrobyt konsumenta (ang. *consumer welfare*) i jako sprzeczne z naczelną funkcją ustawy powinny być surowo karane⁵⁸.

W piśmiennictwie oraz judykaturze wskazuje się, że faktyczna wysokość kary musi być w pierwszym rzędzie, odzwierciedleniem winy, z jaką związane jest naruszenie zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję⁵⁹. Konieczność wzięcia pod uwagę przesłanki winy w przypadku stosowania kar pieniężnych, o których mowa w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wynika nie tylko z treści tego przepisu, lecz również z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego⁶⁰. Trybunał uznał bowiem, że przesłanką wymierzenia kary administracyjnej jest subiektywny element zawinienia sprawcy. Z przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wyraźnie wynika, że kara może być nałożona także w przypadku, gdy wina sprawcy jest nieумыślna.

Dokonując oceny stopnia zawinienia stron niniejszego postępowania Prezes UOKiK wziął pod uwagę, że zgodnie z art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego. Prezes UOKiK uznał, że stwierdzone tą decyzją naruszenie miało charakter umyślny. Warto przy tym nadmienić, że dla uznania, że naruszenie zostało popełnione umyślnie, nie jest konieczne, by przedsiębiorca był świadom naruszenia prawa ochrony konkurencji. Wystarczy, że przedsiębiorca nie mógł być nieświadomy, że celem jego zachowania było ograniczenie konkurencji⁶¹.

Uznając, iż działania stron miały charakter umyślny, Prezes UOKiK wziął pod uwagę fakt, że strony postępowania są przedsiębiorcami, a zatem profesjonalnymi uczestnikami obrotu. Powinny one zatem posiadać odpowiednią wiedzę prawniczą i ekonomiczną, umożliwiającą im rozpoznanie, że ich zachowanie stanowi naruszenie prawa ochrony konkurencji. Działanie uczestników porozumienia było zawinione, ponieważ poprzez uzgodnienie ujednoliconych cen usług taksówkowych świadomie dążyli oni do ograniczenia konkurencji na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką. Prezes UOKiK uwzględnił ponadto okoliczność, że stwierdzone tą decyzją naruszenie dotyczyło praktyki nazwanej, określonej wprost w ustawowym katalogu praktyk zakazanych. Stwierdzone przez Prezesa UOKiK praktyki należą do najbardziej typowych naruszeń ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a wiedza o ich sprzeczności z prawem jest szeroko dostępna, choćby dzięki publikacjom prasowym oraz polityce informacyjnej UOKiK. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą o umyślności działania stron postępowania w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego należy jednak podkreślić, że z przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wyraźnie wynika, że kara może być nałożona także w przypadku, gdy sprawca dopuścił się naruszenia nieумыślnie.

⁵⁷ Wyrok SOKiK z dnia 8 listopada 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 81/03).

⁵⁸ Wyrok SN z dnia 19 października 2006 r. (sygn. akt III SK 15/06).

⁵⁹ Wyrok SOKiK z dnia 24 maja 2006 r. (sygn. akt: XVII Ama 17/05).

⁶⁰ Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 1994 r. (sygn. akt: U 7/93)

⁶¹ Wyrok SPI z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawie T-142/89 *Usines Gustave Boel vs. Commission*

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniana jest wysokość nakładanych na przedsiębiorców kar. Norma prawna wynikająca z art. 104 ww. ustawy stanowi jedynie, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa między innymi w art. 101 ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Jest rzeczą oczywistą, iż na wysokość kary musi mieć także wpływ stopień zagrożenia lub naruszenia interesu publicznoprawnego stosowanymi praktykami ograniczającymi konkurencję. Ponadto w judykaturze wskazuje się, że w przypadku kar za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję przesłankami, które należy brać pod uwagę, są również: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć⁶². Nałożona przez organ antymonopolowy kara pieniężna powinna pełnić funkcję represyjną (tj. stanowić dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej), jak i prewencyjną (tj. zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości), zaś zagrożenie nią, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa UOKiK, nadaje jej charakter dyscyplinujący⁶³.

Niniejszą decyzją Prezes UOKiK stwierdził naruszenie przez strony przedmiotowego postępowania art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, poprzez ustalenie bezpośrednio lub pośrednio ujednoczonych cen usług przewozu osób taksówką na terenie Płocka, pomiędzy następującymi przedsiębiorcami:

1. Miejskim Przedsiębiorstwem Taksówkowym 919 Sp. z o.o. z siedzibą w Płocku;
2. Stowarzyszeniem „Euro-Taxi” z siedzibą w Płocku;
3. Teresą Urbańczyk, prowadzącą w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Elf”;
4. Lechem Żmijewskim, prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Radio Taxi „Mercury”;
5. Krzysztofem Świdorskim – współnikiem prowadzącego w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 24 marca 2006 r. ponadto: współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
6. Ryszardem Adamkowskim – współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
7. Grzegorzem Włodarskim – współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
8. Sławomirem Dobrowolskim – współnikiem w Płocku prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Super Express” s.c. (do

⁶² Wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000r. (sygn. akt I CKN 793/98).

⁶³ Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt: III SK 31/04).

- dnia 30 kwietnia 2011 r. ponadto: współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Duo” s.c.);
9. Markiem Redlińskim – współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Alfa” s.c. w Płocku, Radio Taxi „Delta” s.c. w Płocku i Radio Taxi „Omega” s.c.;
 10. Jerzym Kubackim, prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kubacki Taxi Osobowe (do dnia 23 sierpnia 2004 r.: współnikiem prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Radio Taxi „Merc-Des” s.c.);
 11. Andrzejem Rędzińskim, prowadzącym w Płocku działalność gospodarczą pod nazwą Andrzej Rędziński Taxi Osobowe (do dnia 3 października 2003 r.: Radio Taxi „Mega” w Płocku).

Mając na uwadze powyższe, a w szczególności fakt, iż Prezes UOKiK wielokrotnie władczo interweniował w sprawach zmów cenowych na lokalnych rynkach przewozu osób taksówką, zwracając uwagę przedsiębiorcom na naganność takich zachowań⁶⁴, a zasadność tej interwencji potwierdzały sądy⁶⁵, w niniejszej sprawie postanowiono nałożyć na przedsiębiorców uczestniczących w porozumieniu kary pieniężne.

Jednakże, za nieuzasadnione Prezes UOKiK uznał nakładanie kary na Andrzeja Rędzińskiego i Jerzego Kubackiego. Przedsiębiorcy ci zaprzestali uczestnictwa w antykonkurencyjnym porozumieniu stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania odpowiednio w 2003 r. i 2004 r. Orzekanie względem nich sankcji finansowych po ponad 7 latach od zaniechania praktyki ograniczającej konkurencję jest, w ocenie Prezesa UOKiK, bezpodstawne z punktu widzenia celów nakładania kar pieniężnych w postępowaniu antymonopolowym – zarówno z uwagi na jej funkcję represyjną, jak również cele prewencji ogólnej i szczególnej.

Wysokość kar pieniężnych nałożonych na Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o., Teresę Urbańczyk, Krzysztofa Świderskiego, Ryszarda Adamkowskiego, Grzegorza Włodarskiego, Sławomira Dobrowolskiego i Lecha Żmijewskiego:

Maksymalny wymiar kar pieniężnych dla ww. przedsiębiorców, ustalony na podstawie przychodów osiągniętych przez nich w 2010 r., przedstawiono poniżej w Tabeli nr 12.

Tabela 12: Maksymalny wymiar kar dla związków przedsiębiorców, ustalony w oparciu o przychody osiągnięte przez nich w 2010 r.

Przedsiębiorca	Przychód	Maksymalna kara
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	[...] zł	[...] zł
T. Urbańczyk	[...] zł	[...] zł

⁶⁴ Patrz decyzje Prezesa UOKiK: Nr RBG-31/2003 z dnia 19 grudnia 2003 r.; nr RPZ-23/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r.; nr RKR-39/2004 z dnia 30 listopada 2004 r.; nr RKT-29/2005 z dnia 9 maja 2005 r.; nr RWR-23/2006 z dnia 9 czerwca 2006 r.; nr RGD-5/2010 z dnia 26 marca 2010 r.; nr RBG-9/2011 z dnia 8 lipca 2011 r.

⁶⁵ Patrz wyroki SOKiK: z dnia 10 maja 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 13/05) i z dnia 16 listopada 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 77/05); oraz wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z dnia 24 czerwca 2008 r. (sygn. akt VI ACa 1286/07) i z dnia 28 listopada 2008 r. (sygn. akt VI ACa 531/08).

K. Świdorski	[...] zł	[...] zł
R. Adamkowski	[...] zł	[...] zł
G. Włodarski	[...] zł	[...] zł
S. Dobrowolski	[...] zł	[...] zł
L. Żmijewski	[...] zł	[...] zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Ustalając wymiar kary pieniężnej, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności dokonał oceny natury stwierdzonego w niniejszej decyzji naruszenia, która determinuje wysokość kwoty bazowej kary będącej odsetkiem uzyskanego przez ww. przedsiębiorców w 2010 r. przychodu. Wskazać przy tym należy, iż w kwestii natury naruszenia organ antymonopolowy wyróżnia naruszenia: bardzo poważne (do których należy zaliczyć przede wszystkim szczególnie szkodliwe horyzontalne ograniczenia konkurencji, w tym porozumienia cenowe, zmywy przetargowe, podział rynku, kolektywne bojkoty, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do eliminacji konkurencji na rynku), naruszenia poważne (do których należy zaliczyć przede wszystkim porozumienia horyzontalne niezaliczane do najpoważniejszych naruszeń, porozumienia pionowe wpływające na cenę lub warunki oferowania produktu, przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do istotnego ograniczenia konkurencji lub dotkliwej eksploatacji kontrahentów lub konsumentów) oraz naruszenia mniej poważne niż wyżej wymienione (naruszenia pozostałe, do których należą m.in. porozumienia wertykalne niedotyczące ceny lub możliwości odsprzedaży towaru, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej o mniejszej wadze). Natura naruszenia znajduje odzwierciedlenie w wysokości kary w ten sposób, że wyjściowy poziom kary, będący podstawą do dalszych wyliczeń, kształtuje się dla poszczególnych rodzajów naruszeń w następujący sposób:

- powyżej 1%, jednak nie więcej niż 3% przychodu w przypadku naruszeń bardzo poważnych;
- powyżej 0,2%, jednak nie więcej niż 1% przychodu w przypadku naruszeń poważnych;
- powyżej 0,01%, jednak nie więcej niż 0,2% przychodu w przypadku naruszeń pozostałych.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, iż porozumienie stanowiące przedmiot niniejszego postępowania zakwalifikować należy do **naruszeń bardzo poważnych**.

Oceniając wagę stwierdzonej praktyki, Prezes UOKiK wziął pod uwagę okoliczność, że porozumienie zawarte przez strony postępowania, określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zaliczane jest do najcięższych naruszeń prawa konkurencji⁶⁶. Stwierdzona praktyka naruszyła fundamentalną zasadę suwerenności niezależnych podmiotów w podejmowaniu decyzji rynkowych, a jej celem było ograniczenie konkurencji pomiędzy przedsiębiorcami świadczącymi usługi taksówkowe na terenie Płocka. Stanowisko Prezesa UOKiK co do negatywnego wpływu praktyk ograniczających lub nawet stwarzających potencjalne zagrożenie dla polityki cenowej przedsiębiorców zostało przedstawione wcześniej.

⁶⁶ T. Skoczny, *Zakaz praktyk ograniczających konkurencję*, Warszawa 2003, s. 17.

Prezes UOKiK, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a w szczególności oceniając, iż działanie przedsiębiorców było bardzo poważnym naruszeniem konkurencji, ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości nakładanych kar pieniężnych, na poziomie [...] % ich przychodów (Tabela nr 13).

Przyjmując poziom kwoty bazowej jednakowy dla wszystkich spośród wskazanych powyżej przedsiębiorców, który udowodniono udział w antykonkurencyjnym porozumieniu, Prezes UOKiK uwzględnił okoliczność, że z materiału dowodowego zebranego w trakcie prowadzonego postępowania nie wynika, który z uczestników porozumienia był jego inicjatorem, którzy z nich zaś pełnili w porozumieniu bierną rolę.

Tabela 13: Kwota bazowa wymiaru kar dla poszczególnych związków przedsiębiorców

Przedsiębiorca	Przychód	[...] % przychodu
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	[...] zł	[...] zł
T. Urbańczyk	[...] zł	[...] zł
K. Świdorski	[...] zł	[...] zł
R. Adamkowski	[...] zł	[...] zł
G Włodarski	[...] zł	[...] zł
S. Dobrowolski	[...] zł	[...] zł
L. Żmijewski	[...] zł	[...] zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Ustalając wymiar kary, Prezes UOKiK wziął w dalszej kolejności pod uwagę **specyfikę rynku**, na jakim doszło do naruszenia konkurencji, oraz **specyfikę działalności** uczestników porozumienia.

Jako rynek właściwy w przedmiotowej sprawie wyznaczony został rynek przewozu osób taksówką w Płocku, w którym łączny udział uczestników porozumienia wynosił w dacie wszczęcia niniejszego postępowania co najmniej 47,38%, zaś obecnie – co najmniej 31,28%. Negatywne skutki porozumienia pomiędzy stronami postępowania dotyczyły zatem dużej części rynku właściwego, co niewątpliwie uzasadnia podwyższenie kar pieniężnych nakładanych na uczestników porozumienia.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Prezes UOKiK postanowił o podwyższeniu kwoty kar o [...] %.

Tabela 14: Podwyższenie wymiaru kar z uwagi na specyfikę rynku oraz specyfikę działalności uczestników porozumienia

Przedsiębiorca	[...] % przychodu	↑ [...] %
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	[...] zł	[...] zł
T. Urbańczyk	[...] zł	[...] zł
K. Świdorski	[...] zł	[...] zł
R. Adamkowski	[...] zł	[...] zł
G Włodarski	[...] zł	[...] zł

S. Dobrowolski	[...] zł	[...] zł
L. Żmijewski	[...] zł	[...] zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Elementem uwzględnianym przy ustalaniu wymiaru kary jest również **długotrwałość** naruszenia. Z okoliczności sprawy wynika, że zarzucana praktyka jest stosowana przez strony postępowania co najmniej od ponad ośmiu lat, przynosząc im tym samym wymierną korzyść ekonomiczną wynikającą z podwyższenia cen. Z tego tytułu, Prezes UOKiK uznał za zasadne zwiększenie wysokości kary z uwagi na długotrwałość praktyki o [...] %.

Tabela 15: Podwyższenie wymiaru kar z uwagi na długotrwałość porozumienia

Przedsiębiorca	Kara wyjściowa (z tabeli nr 14)	↑ [...] %
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	[...] zł	[...] zł
T. Urbańczyk	[...] zł	[...] zł
K. Świdorski	[...] zł	[...] zł
R. Adamkowski	[...] zł	[...] zł
G Włodarski	[...] zł	[...] zł
S. Dobrowolski	[...] zł	[...] zł
L. Żmijewski	[...] zł	[...] zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Na wymiar nałożonej kary pieniężnej mają także wpływ określone okoliczności łagodzące i obciążające.

Jak ustalono w toku postępowania, przedsiębiorcy uczestniczący w porozumieniu działali świadomie i umyślnie, bowiem mając wiedzę na temat posunięć konkurentów rynkowych, celowo jednocześnie wprowadzili w prowadzonych przez siebie związkach przedsiębiorców ceny identyczne z tymi, jakie wprowadzili konkurenci. Okoliczność ta, zachodząca w stosunku do wszystkich jego uczestników, wpływa na podwyższenie wymiaru orzeczonych wobec nich kar o [...] %.

Prezes UOKiK stwierdził ponadto występowanie okoliczności o charakterze łagodzącym w stosunku do Lecha Żmijewskiego. Okolicznością tą jest fakt współpracy z organem antymonopolowym w toku postępowania. Przedsiębiorca ów w toku postępowania nie poprzestał na przekazywaniu informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa UOKiK, lecz złożył nadto bardzo obszerne i wyczerpujące wyjaśnienia, w których opisał szczegółowo przebieg spotkania z dnia 15 sierpnia 2003 r. oraz spotkania o nieustalonej dacie z 2009 r., na których doszło do ustalenia jednolitych cen usług przewozu osób taksówką. Lech Żmijewski opisał również inne okoliczności porozumienia stanowiącego przedmiot przedmiotowego postępowania. Waga złożonych przez niego wyjaśnień dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uzasadnia obniżenie wymiaru kary o [...] %.

Po zważeniu zaistniałych w niniejszej sprawie okoliczności obciążających i łagodzących organ antymonopolowy uznał, iż kara dla Lecha Żmijewskiego powinna zostać

obniżona o [...] % w stosunku do dotychczas ustalonego poziomu (tj. kary określonej w Tabeli nr 15). Natomiast kary dla pozostałych uczestników porozumienia powinny zostać podwyższone o [...] %.

Wysokość kar po uwzględnieniu okoliczności obciążających i łagodzących oraz ostateczny wymiar kar nałożonych na ww. przedsiębiorców zostały przedstawione w Tabelach nr 16 i 17.

Tabela 16: Wymiar kar po uwzględnieniu okoliczności obciążających i łagodzących

Przedsiębiorca	Kara wyjściowa (z tabeli nr 15)	Kara po uwzględnieniu okoliczności obciążających i łagodzących
↑ [...] %		
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	[...] zł	[...] zł
T. Urbańczyk	[...] zł	[...] zł
K. Świdorski	[...] zł	[...] zł
R. Adamkowski	[...] zł	[...] zł
G. Włodarski	[...] zł	[...] zł
S. Dobrowolski	[...] zł	[...] zł
↓ [...] %		
L. Żmijewski	[...] zł	[...] zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Tabela 17: Końcowy wymiar kar

Przedsiębiorca	Końcowy wymiar kary
Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.	3 511,00 zł
T. Urbańczyk	2 130,00 zł
L. Żmijewski	2 868,00 zł
K. Świdorski	333,00 zł
R. Adamkowski	756,00 zł
G. Włodarski	756,00 zł
S. Dobrowolski	756,00 zł
łącznie na współników Radio Taxi „Super Express” s.c.	2 601,00 zł

[źródło: UOKiK – akta sprawy]

Ostatecznie, na Lecha Żmijewskiego nałożono karę w wysokości **2 868 zł (słownie: dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt osiem złotych)**, co odpowiada [...] % jego przychodu osiągniętego w 2010 r. oraz [...] % kary maksymalnej.

Natomiast na pozostałe ze wskazanych powyżej stron postępowania nałożono kary w wysokości odpowiadającej [...] % ich przychodów osiągniętych w 2010 r. oraz [...] % kary maksymalnej, tj.:

- na Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o. – 3 511 zł (słownie: trzy tysiące pięćset jedenaście złotych),
- na Teresę Urbańczyk – 2 130 zł (słownie: dwa tysiące sto trzydzieści złotych),
- na Krzysztofa Świdarskiego – 333 zł (słownie: trzysta trzydzieści trzy złote),
- na Ryszarda Adamkowskiego – 756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych),
- na Grzegorza Włodarskiego – 756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych),
- na Sławomira Dobrowolskiego – 756 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt sześć złotych).

Na wspólników Radio Taxi „Super Express” s.c. nałożono kary pieniężne w łącznej wysokości 2 601 zł (słownie: dwa tysiące sześćset jeden złotych).

Wysokość kary pieniężnej nałożonej na Marka Redlińskiego:

W tym miejscu należy wyjaśnić, że z uwagi na fakt, że wysokość przychodu osiągniętego przez Marka Redlińskiego w 2010 r. objęta jest tajemnicą skarbową i nie podlega ujawnieniu, wysokość kary nałożonej na tego przedsiębiorcę została naliczona oddzielnie, zaś niektóre fragmenty uzasadnienia decyzji w tym zakresie zamieszczone zostały w załączniku do niniejszej decyzji, zawierającym informacje niejawne.

Marek Redliński osiągnął w 2010 r. przychód w wysokości **[punkt 1 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice] zł**. Maksymalny wymiar kary pieniężnej dla tego przedsiębiorcy wyniósł zatem **[punkt 1 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice] zł**.

Ustalając wymiar kary pieniężnej nałożonej na Marka Redlińskiego, Prezes UOKiK dokonał oceny natury udowodnionego mu naruszenia ustawy antymonopolowej, **[punkt 3 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]**. Następnie Prezes UOKiK dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki, **[punkt 4 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]**. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Prezes UOKiK ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary pieniężnej nałożonej na Marka Redlińskiego, na poziomie **[punkt 5 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]%** jego przychodów.

Prezes UOKiK uznał, iż **specyfika rynku**, na jakim doszło do naruszenia konkurencji, jak również **specyfika działalności** Marka Redlińskiego, **[punkt 6 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]**.

[punkt 7 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice].

Na końcu Prezes UOKiK dokonał oceny okoliczności niniejszej sprawy zachodzących w odniesieniu do ww. przedsiębiorcy, pod kątem ich ewentualnego wpływu na obniżenie bądź podwyższenie wymiaru kary. **[punkt 8 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]**.

Kolejne etapy naliczania wysokości kary pieniężnej nakładanej na Marka Redlińskiego przedstawione zostały w Tabeli nr 18.

[Tabela 18: Poszczególne etapy naliczania wysokości kary nakładanej na Marka Redlińskiego – punkt 9 nr 1 załącznika do decyzji, zawierającego chronione tajemnice].

Ostatecznie, na Marka Redlińskiego nałożono karę w wysokości **2 409,00 zł (słownie: dwa tysiące czterysta dziewięć złotych)**, odpowiadającej **[punkt 10 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]** jego przychodu osiągniętego w 2010 r.

oraz [punkt 9 załącznika nr 1 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice] kary maksymalnej.

Wysokość kary pieniężnej nałożonej na Stowarzyszenie „Euro-Taxi”:

Pomimo wezwań kierowanych w toku postępowania przez Prezesa UOKiK do Stowarzyszenia „Euro-Taxi”, przedsiębiorca ten nie przekazał informacji co do wysokości przychodu osiągniętego przezeń w 2010 r. Z informacji przekazanych przez Urząd Skarbowy w Płocku wynika, że [punkt 1 załącznika nr 2 do decyzji, zawierającego chronione tajemnice]. Tym samym zasadne jest przyjęcie, że przedsiębiorca ten w 2010 r. nie osiągnął przychodu, stanowiącego podstawę do obliczenia wymiaru kary za udowodnione mu naruszenie ustawy o ochroni konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 101 ust. 4 ustawy, w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął przychodu w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, Prezes UOKiK może ustalić karę pieniężną w wysokości do stukrotności przeciętnego wynagrodzenia. „Przeciętne wynagrodzenie” jest pojęciem zdefiniowanym w art. 4 pkt 16 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym rozumie się przez nie przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw za ostatni miesiąc kwartału poprzedzającego dzień wydania decyzji Prezesa UOKiK, ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów. Zgodnie z Obwieszczeniem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 października 2011 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw (Dz. Urz. GUS Nr 12, poz. 49), we wrześniu 2011 r. wynosiło ono 3 581,94 zł.

Maksymalna kara pieniężna możliwa do nałożenia na Stowarzyszenie „Euro-Taxi” w niniejszym postępowaniu wynosi zatem, zgodnie z art. 101 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, 35 819,40 zł ($100 \times 3 581,94$ zł).

Prezes UOKiK uznał, iż adekwatną za udowodnione Stowarzyszeniu „Euro-Taxi” naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów będzie kara w wysokości **3 582 zł** (słownie: trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa złote), co stanowi 1% maksymalnej wysokości kary, jaka mogła być nałożona w tym przypadku. Ustalając wysokość kary nałożonej na ww. przedsiębiorcę, organ antymonopolowy miał na uwadze – podobnie jak w przypadku pozostałych stron postępowania – naturę oraz wagę stwierdzonego naruszenia, specyfikę rynku oraz działalności przedsiębiorcy, długotrwałość stosowanej przezeń praktyki, jak również okoliczność obciążającą w postaci umyślności jego działania.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wskazane powyżej kary pieniężne nałożone na przedsiębiorców, którym udowodniono udział w porozumieniu ograniczającym konkurencję, są adekwatne do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nakładając kary w ustalonych powyżej wysokościach, Prezes UOKiK wyszedł z założenia, iż powinny mieć one charakter zarówno represyjny, jak i prewencyjny, podkreślając naganność ocenianego zachowania przedsiębiorców. Poza wymiarem indywidualnym, w ocenie Prezesa UOKiK, orzeczone kary będą mieć również wymiar ogólny, spełniając funkcję odstraszającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

W ocenie Prezesa UOKiK, w świetle powyższych okoliczności zarówno nałożenie przedmiotowych kar, jak i ich wysokość, są w pełni uzasadnione.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt. V sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Przy dokonywaniu wpłaty na powyższe konto należy dopisać numer decyzji Prezesa UOKiK stanowiącej podstawę jej dokonania.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Dyrektor
Delegatury UOKiK
w Warszawie
/podpis/

Otrzymują:

1. Miejskie Przedsiębiorstwo Taksówkowe 919 Sp. z o.o.
ul. Reja 19
09-402 Płock	2. Teresa Urbańczyk
<i>Radio Taxi „Elf”</i>
[...]
3. Marek Redliński
<i>Marek Redliński Taxi Osobowe</i>
[...]	4. Marek Redliński
<i>Marek Redliński Taxi Osobowe</i>
[...]
5. Lech Żmijewski
<i>Radio Taxi „Mercury”</i>
[...]	6. Ryszard Adamkowski
<i>wspólnik Radio Taxi „Super Express” s.c.</i>
[...]
7. Krzysztof Świdorski
<i>wspólnik Radio Taxi „Super Express” s.c.</i>
[...]	8. Grzegorz Włodarski
<i>wspólnik Radio Taxi „Super Express” s.c.</i>
[...]
9. Sławomir Dobrowolski
<i>wspólnik Radio Taxi „Super Express” s.c.</i>
[...]	10. Andrzej Wieliński
<i>A. Wieliński Taksówka Osobowa</i>
[...]
11. Krzysztof Wieliński
<i>K. Wieliński Taksówka Osobowa</i>	12. Michał Marzec
<i>Michał Marzec Taxi Osobowe</i>

[...]

13. Jerzy Kubacki

Jerzy Kubacki Taxi Osobowe

[...]

15. Stowarzyszenie „Euro-Taxi”

ul. Dworcowa 45

09-401Płock

[...]

14. Andrzej Rędziński

Andrzej Rędziński Taxi Osobowe

[...]